

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Unwanted Wife

NATASHA
ANDERS

Bu Unwante d Wi fe

U NWANTED

SERİLER

NATASHA AND ERS

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Metin telif hakkı © 2012 Natasha
Anders Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.
yayıncının izniyle.

İlk olarak 2012'de yayınlandı
Bu baskı Montlake Romance, Seattle, 2014 tarafından yayımlanmıştır.

www.apub.com

ISBN-13: 9781477818060
ISBN-10: 1477818065

Kapak tasarımı Laura Klynstra

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2013919710

Nagaoka Eigoshidoushitsu'daki harika arkadaşlarıma ve eski meslektaşlarıma; sarsılmaz desteğiniz, muhteşem dostluğunuz, kahkahalarınız ve hiç bitmeyen film oyunlarınız için. Sizleri asla unutmayacağım.

KON TE N TS

[BÖLÜM BİRİ](#)
[BÖLÜM İKİ](#)
[BÖLÜM ÜÇ](#)
[BÖLÜM DÖRT](#)
[BÖLÜM BEŞ](#)
[BÖLÜM ALTI](#)
[BÖLÜM YEDİ](#)
[BÖLÜM SEKİZ](#)
[BÖLÜM DOKUZ](#)
[BÖLÜM ON](#)
[BÖLÜM ON](#)
[BİRİNCİ BÖLÜM](#)
[ON İKİNCİ BÖLÜM](#)
[SONSÖZ](#)
[YAZAR HAKKINDA](#)

Bu
Unwanted
Eşim

İSTENMEYENLER SERİSİ

CHA P T E R O N E

T Heresa yatağa geri düştü, vücudu terden kayganlaşmış ve zevkten gevşemişti. Güçlü salınımının spazmları hala İnce bedenini şiddetle sarsıyordu. Kocası Alessandro, karşılıklı orgazmlarından birkaç saniye sonra ondan ayrılmış, kopmuş ve uzaklaşmıştı ve onun yanında sırt üstü yatıyordu, nefesi ağır ve düzensizdi.

Theresa yan dönerek adamın profilini gözleriyle sevgiyle izledi, pürüzsüz ve hafif bronzlaşmış tenine dokunmak ve okşamak için can atıyordu ama dokunuşunun reddedileceğini biliyordu. Her zaman doruğa ulaştıktan sonra söylediğı sözler hâlâ aralarında havada asılı duruyordu ve bunca ay sonra hâlâ olması gerekenden daha fazla acı veriyordu.

"Bana bir oğul ver, Theresa..."

O beş kelimeyle, sevişmenin ardından gelen coşkuyu öldürmüş, anın samimiyetini yok etmiş ve eylemi biyolojik bir zorunluluktan başka bir şeye indirgememişti. Aynı şekilde geçen on sekiz ayın ardından Theresa sonunda bunun asla değışmeyeceğini kabul etmişti. Bu ani bir farkındalık değildi. Hayır, bunları ilk söylediğı andan beri giderek büyüyen bir farkındalıktı.

Ama Theresa'nın kendi beş kelimesi vardı. Bunlar aylardır dilinin ucunda olan ve çok daha önce söylenmiş olması gereken kelimelerdi. Söylemesi ne kadar canını yakarsa yaksın, artık yutkunamayacağı kelimelerdi bunlar. Çıplak, vücudu hâlâ titreyerek doğruldu ve dizlerini göğsüne çekti. Kollarını bacaklarına doladı, yanağını dizlerine bastırđı ve adamın nefes alış verişinin düzene girmesini ve kendi titremesinin azalmasını izledi. Adam iki yana açılmış, muhteşem bir çıplaklıkla yatıyordu, gözleri kapalıydı ama kadın onun uyumadığını biliyordu. Çünkü

Her zamanki gibi duşa girmeden önce kendini toparlamak için birkaç dakikasını ayırırdı ve her zaman onun kokusunu ve dokunuşunu bronz teninden çılgınca temizlediğini hayal ederdi.

Sözcükleri daha fazla tutamadı ve dudaklarından umutsuz bir ciddiyetle döküldüler.

"Boşanmak istiyorum, Alessandro."

Gerildi. Başını çevirip onun bakışlarıyla karşılaşmadan önce vücudundaki her bir kas sarmal bir yay gibi gerildi. Gözleri kapalıydı ve üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrılmıştı.

"Ama beni *sevdiğini* sanıyordum, Theresa," diye alay etti adam, Theresa gözlerini kapattı, sözlerinin neden olduğu acıyı maskeleymeye çalıştı. Duygularını kontrol altına aldığından emin olduğunda gözlerini açtı.

"Artık değil." Bu yalanın kulağı inandırıcı gelmesini umuyordu.

"Hmmm..." diye mırıldandı. "Seni sonsuza dek seveceğim Sandro'ya ne oldu?"

"Her şey değişir," diye fısıldadı.

"Ne gibi şeyler?" Yan yattı ve dirseğine dayanarak başını elinin üzerine koydu. Dinlenmekte olan bir Romalı gladyatöre o kadar benziyordu ki, kadının boğazı arzuyla kurudu. Acıyla yutkundu.

"Hisler değişir..." diye kekeledi. Adam yine o boğuk mırıltıyla onayladı ama Theresa onun rahat duruşuna aldanmadı; adam sarmal bir yılan kadar gergindi. "Ben... Ben değiştim..."

"Farklı görünmüyorsun," dedi, sesi hâlâ korkunç derecede yumuşaktı. "Hâlâ evlendiğim Theresa'sın. Beni çok sevdiğini ve bensiz yaşayamayacağını iddia eden Theresa. Babasının tam olarak istediği şeyi elde etmesini sağladığı kişi..."

Ve işte o zaman hiç kıpırdamadan, sesini bile değiştirmeden saldırdı.

"Bana bu acınası evlilik bahanesinden istediğim tek şeyi bile veremeyen aynı ürkek küçük Theresa." İrkildi ama gözlerini başka yöne çevirmeyi reddetti.

"Boşanmak için bir sebep daha." Soğukkanlı olmaya çalıştı ama başarısız oldu.

"Belki senin için." Omuz silktilti. "Ama sana en başından beri söyledim *Cara*, bu evlilikten kolay bir çıkış yolu olmayacak. Senden istediğimi elde edene kadar olmaz ve o gün çok uzak görünüyor. Ne yazık ki, klişe gibi görünse de, bu yatağı sen yaptın ve şimdi *ikimiz de* içinde yatmak zorundayız!"

"Artık bu şekilde yaşayamam." Yüzünü dizlerine gömdü ve gözyaşlarını uzak tutmak için mücadele etti.

"İkimizin de fazla seçeneği yok..." Ayağa kalktı ve ebeveyn banyosuna doğru yürümeden önce durgun bir şekilde gerindi. Theresa dakikalar sonra duşun başladığını duydu ve yüzündeki sıcak gözyaşlarını ellerinin tersiyle silmeden önce kendini toparlamak için birkaç saniye harcadı. Üzerine tüllü bir sabahlık geçirdi ve sıcak süt ve baldan oluşan bir içecek hazırlamak için mutfığa yöneldi. Bu, küçük bir kızken annesinin onun için yaptığı bir karışımı ve rahatlatıcı içeceğin dağılmış sinirlerini yatıştıracağını umuyordu.

İçkiyi hazırlamanın tanıdık görevi onu önemli ölçüde sakinleştirdi ve Sandro'nun varlığını arkasında hissettiğinde henüz bir bar taburesine uzanıp ilk yudumunu almıştı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve elleri yeniden titremeye başladı.

"Giydiğin o daracık şeyin içinde üşümüş olmalısın," diye boş boş gözlemledi, bir kutu portakal suyu almak için buzdolabına yönelirken. Kısa siyah saçları nemliydi ve duştan sonra dikkatsizce havluyla kuruladığı yerde tutam tutam duruyordu. Siyah bir boxer şorttan başka bir şey giymemişti. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu ve Theresa bu erkeksi mükemmellik için ondan her zamankinden daha çok nefret ediyordu.

"Ben iyiyim." Aniden ayağa kalktı ve fincanını durulamak için lavaboya doğru yöneldi ama Alessandro dirseğinden tutarak hareketini durdurdu. Kadın gerildi, bu dokunuş karşısında şok olmuştu... Alessandro ona yatak odası dışında *hiç dokunmamıştı*. Evli oldukları on sekiz ay boyunca, seksin habercisi olmadan kendisine dokunduğunu hatırlayabildiği ilk an buydu. Ona doğru eğildi ve dudaklarını kulağına doğru indirdi. O konuşmadan önce sıcak nefesini yüzünün yan tarafında hissetti.

"Bir daha boşanmaktan söz etmeyeceğiz Theresa... *asla*," dedi ona mide bulandırıcı bir kesinlik havasıyla.

"Seni boşamama engel olamazsın Sandro," diye cevap verdi cesurca.

"Gerçekten boşanmak istiyor musun, *Cara*?" diye sordu. Kadın sertçe başını salladı.

"Eğer boşanırsanız kuzeniniz işini kaybeder ve şu anda bunu karşılayamaz, hele ki yeni bir bebek doğmak üzereyken. O ve kocasının alabilecekleri tüm sermayeye ihtiyaçları var." Nedense bunu beklemiyordu. Beklemeliydi ama beklememişti. Sandro kuzeni Lisa'ya kitapçı dükkânı için başlangıç sermayesi vermişti. Theresa bu kredinin ayrıntılarını bilmiyordu ama her zaman bunun cömertlikten kaynaklandığını düşünmüştü. Şimdi ona bakarken kendi saflığına inanamıyordu. Sandro hiçbir şeyi cömertliğinden yapmamıştı ve bu borç da ona karşı kullanabileceği bir başka silahtı.

"Yapmazsın," diye karşılık verdi. "Lisa bunu hak edecek hiçbir şey yapmadı."

"*Cara*, senden istediğimi almak için ne gerekiyorsa yapacağım." "Benim de param var, ona yardım edebilirim..." diye umutsuzca başladı.

"Hayır, *senin* zengin bir baban var ve Lisa'ya yardım etme fırsatı vardı, ama bu fikri küçümsediğini o zamanlar herkese açıkça belli etti ve biliyorsun ki seni *asla karmaşık* bir boşanma sürecinde desteklemez, Theresa."

"Bunu yapabileceğine hâlâ inanmıyorum! Koruman gereken bir itibarın var. Sen dürüst bir iş adamısın ve sırf bir şeyi kanıtlamak için küçük bir işletmeyi yok etmezsin. Bu ne tür bir mesaj verir?" diye sordu.

"Benimle dalga geçilmeyeceğini." Omuz silkti. "Gerçekten insanların hakkımda ne düşündüğünü umursadığımı mı sanıyorsun Theresa? *Senin* benim hakkımda ne düşündüğünü önemseydiğimi mi sanıyorsun? Hiç umursamadım ve asla da umursamayacağım. Sen zayıf ve şımarıksın." "*Değilim...*" Kadın kendini savunmaya çalıştı, ama adam alaycı bir sesle

boğazının arkasında bir ses duydu ve sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. "Eninde sonunda boşanacaksın ama sana söylemem gereken bir şey var.

önce senden alacağım. Bu evliliği sen istedin, hatırladın mı? Bunun için yalvardığına eminim. Eğer şimdi boşanmak istiyorsan, bunun ağır bedelleri olacaktır. Kuzeninin geleceğiyle kumar oynamaya hazır mısın?"

Theresa bunu yapmazdı ve Sandro bunu biliyordu. Onu tam olarak istediği yere getirmişti. Boşanma olmayacaktı. Bu kadar çok şey dengede dururken olmazdı. Ama değişiklikler olacaktı... Theresa Chloe Noble De

Lucci paspas olmaktan bıkmıştı! Hiçbir şey söylemedi, arkasını dönüp

onun yerine uzaklaştı. Adam onun gidişini izledi ve kadın onun gözlerinin ince sırtında yandığını hissedebiliyordu ama adam onu geri çağırmadı. Evliliklerinin ilk gününden beri paylaştıkları yatak odasına dönmedi, bunun yerine kütüphaneye gitmeyi tercih etti, bir daha gözünü kırpmadan uyuyamayacağını biliyordu. O odada değil, artık değil.

Saatler sonra kahvaltı için aşağı indi. Cumartesi sabahıydı, bu yüzden sabah erkenden acele etmesi gereken bir toplantısı yoktu ve bunun yerine gazetesi ve kahvesiyle oyalanıp Theresa'yı büyük ölçüde görmezden gelme eğilimindeydi. O sabah da farklı değildi. Sanki daha önceki tartışmaları hiç olmamış gibiydi. Hafta sonu yemeklerini mutfakta yiyorlardı ve ev ortamı ortama sahte bir evcimenlik duygusu katıyordu. Ancak Theresa bu samimi ortamda rahatsız ve gerginken, Sandro her zaman meşhur salatalık kadar soğukkanlı kalıyordu.

Yine de bu yeni bir şey değildi, çünkü nadiren duygularını belli ederdi. Aslında o sabahki "tartışma" onu şimdiye kadar gördüğü en hararetli tartışmaydı. Duygularını gizli tutuyordu ama onu küçümsediğini her zaman açıkça belli etmişti. Theresa'nın gözlerine bakmayı reddedişinde, onu dudağından öpmeden sevişebilmesinde, ona söyleyecek bir şeyi olduğunda geçiştirerek konuşabilmesinde, sonsuza dek iyimser ve *aptal* olmasına rağmen Theresa'nın duygularını ondan saklamakta hiçbir zaman başarılı olamamasında yatıyordu bu. Neredeyse iki yıl önce onunla tanıştığı andan beri. Nasıl da umutsuzca aşık olmuştu! Ne kadar çabuk aşık olmuştu.

İlk karşılaşmalarını canlı bir şekilde hatırlıyordu. Adam evlerine yemeğe gelmişti. Babası ona misafirleri hakkında eski bir tanıdığının oğlu olduğu dışında pek bir şey söylememişti. Daha sonra Sandro'nun giriş yapabilmesi için onu tek başına bırakmıştı. Bu, Jackson Noble'ın iş hayatındaki rakiplerini sürekli yanıltmak için yaptığı "numaralardan" biriydi.

ayaklı. Onları kendi sahasına çekmeyi severdi ve evinde pek çok iş anlaşması yapmıştı. Theresa'nın doğal sıcaklığıyla onları yumuşatmasına izin verir, sonra da onlar hâlâ büyülenmişken içeri dalar ve işi bitirirdi.

Theresa on dokuz yaşına kadar babasının iş çevirme ve ticaretindeki rolünü bilmiyordu; ondan önce sadece babasının önemli dostlarını ağırlamasına yardım etme fırsatı bulduğu için minnettardı. Sandro'yla tanıştığında Theresa kusursuz bir ev sahibesiydi: çekici, tatlı, dıştan sıcak ama içten içe tamamen hayal kırıklığına uğramış. Babasının küçük iş partileri onu her zaman kullanılmış ve cesareti kırılmış hissettirmişti.

Alessandro De Lucci savaşa hazır bir adam gibi sert ve kararlı bir ifadeyle evlerine girmişti. Onu büyük girişte ayakta görünce şaşırmış gibiydi. Sade yeşil bir kılıf elbise giymiş, saçlarını zarif bir bukleye toplamış ve tek süs olarak basit bir zümrüt kolye ile ona uygun küpeler seçmişti. Onu görünce duraksadı ve şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Theresa ise karşısında duran bu beklenmedik görkemli adama tamamen kapılmıştı ve ilk kez dengesini kaybetmişti. Tek bir kelime bile söyleyememişti. Adam özel dikim bir takım elbise giymişti ama rüzgârda savrulan saçları bu ihtişamlı havayla çelişiyor, ona biraz vahşi bir görünüm veriyordu. Koyu kirli sakalı ve gevşemiş kravatı bu sertliği pekiştiriyordu. Daha önce gördüğü hiçbir erkeğe benzemiyordu ve onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyordu.

Sandro önce toparlanmıştı. Ona doğru bir adım attı, ardından bir adım daha, sonra bir adım daha, ta ki tam önünde durana kadar, o kadar yakındı ki her nefes alışında göğsü hafifçe ona değiyordu. Theresa başını arkaya eğerek ona hayretle bakmış, yüzündeki her açığı ve kıvrımı hayranlıkla izlemişti.

"Merhaba, *Cara*." Çakıl taşlarının üzerindeki koyu kadife gibi sesi, kadının omurgasında bir farkındalık ürpertisi yaratmıştı. "Senin adın ne?"

"Theresa." Cevap vermekten başka bir şey yapamamıştı. Adam *harika* kokuyordu ve Theresa kendini ona doğru eğilip kokusunu içine çekerken buldu.

Theresa her kelimeyi, her duyguyu ve sonrasında yaşanan her hissi hatırlıyordu.

"Theresa?" diye tekrarladı, çekici sesi hafifçe boğuklaşıyordu. "*Bellissima*. Ben Alessandro."

"Evet," dedi, o anda pek bir şey anlamamıştı ve adam sırttı. Onu daha da yakışıklı yapan güzel, sıcak, çocuksu bir gülümsemeydi bu.

"Söyleyebilir misin?" diye sordu sessizce. "Neyi söyleyebilir miyim?"

"Benim adım. Adımı o muhteşem dudaklarda duymak istiyorum." Parmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi ve kız nefes almayı tamamen bırakıp inledi. "Söyle, *Cara*. Dört küçük hece-A-les-san-dro. Lütfen?"

"Alessandro," diye fısıldadı ve adam biraz inledi.

"Mükemmel. Sen mükemmelsin, küçük Theresa." Daha önce hiç kimse ona bakıp mükemmelliği görmemişti. Daha önce hiç kimse ona gözlerinde bu kadar büyük bir takdir ve sıcaklıkla gülümsememişti. Theresa kendini bu çekici yabancıya bakarken bulmuş ve hayatında ilk kez arzulandığını hissetmişti. Bir kalp atışından diğerine Theresa sırlıslıkla aşık olmuştu.

Değiştiremeyeceği geçmiş olayların üzerinde durmayı reddederek kendini salladı ve bunun yerine şimdiki zamana odaklanmaya çalıştı.

Kahvaltı acı verici bir yavaşlıkla geçti, sessizliği sadece iş dünyası bölümünü dikkatle inceleyen gazetesinin sesi bozdu. Zar zor yemek yiyor ve gerilimden bu kadar etkilenmeyip doyurucu bir yemeği bitirebildiği için ondan nefret ediyordu. Bulaşıklarını topladı ve lavaboya yöneldi.

"Bir dilim tosttan daha fazlasını yemelisin," diye beklenmedik bir şekilde homurdandı sesi. "Çok zayıflıyorsun." Adamın, gazetesinin üzerinden ona neredeyse hiç bakmamasına rağmen ne yediğini fark etmiş olması onu ürkütmüştü.

"O kadar aç değilim," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi ve bulaşıkları lavaboya yerleştirdi.

"Bir serçeyi hayatta tutacak kadar bile yemiyorsun." Elindeki kâğıdı indirdi ve Theresa'nın gözleriyle birkaç saniye göz göze geldikten sonra dikkatini tekrar önündeki masada duran kahve fincanına çevirdi. Bu doğrudan göz teması o kadar alışılmadıktı ki Theresa nefesini zor tuttu.

"Yeterince yiyorum," diye cevap verdi gönülsüzce. Normalde bunun peşini bırakırdı ama onu tekrar göz göze getirip getiremeyeceğini görmek istedi. Şansı yaver gitmedi; sadece omuz silkti, gazetesini düzgünce katladı ve boş tabağının yanındaki masaya bıraktı. Masadan kalkmadan önce kahvesinden son bir yudum daha içti.

Adamın gerinişini izledi; siyah tişörtü kalkarak karnındaki tonlanmış ve bronzlaşmış et şeridini ortaya çıkardı. O esmer teni görünce ağzı kurudu ve bir kez daha onun fiziksel varlığına verdiği tepkiden iğrendi. Evliliğinin ilk yılını Sandro'nun kendisini seveceğine inanarak geçirmişti. Onu yeterince severse, tanışmalarından sonraki ilk birkaç ayda tanıdığı o güler yüzlü, sevecen adama geri döneceğine yürekten inanmıştı. Bu değişime neyin sebep olduğundan hâlâ tam olarak emin değildi ama bazen söylediği küçümseyici sözlerden babasının etkisi olduğundan şüpheleniyordu. Neredeyse bir yıllık evlilikten sonra gerçekte yüzleşmek zorunda kalmıştı; adam ondan gerçekten nefret ediyordu. Ondan o kadar nefret ediyordu ki, onunla konuşmayı, onu öpmeyi, yatak dışında ona dokunmayı, hatta ona *bakmayı* bile kendine yediremiyordu.

Theresa sonunda buzların çözölmeyeceğini anlamıştı; evlilikleri sürekli bir kış çöplüğüydü ve yüzünde güneşin sıcaklığını tekrar hissetmek istiyorsa bundan kurtulması gerekiyordu. Ne yazık ki kaçmak düşündüğünden daha zor olacaktı. Kuzenine zarar vermeyi içermeyen bir çıkış yolu bulması gerekiyordu. Lisa ve Rick Palmer ilk bebeklerini bekliyorlardı ve Lisa oldukça rahat bir dönem geçirirken, Theresa onu üzecek herhangi bir şeyin kendisine ya da bebeğe zarar verebileceğinden endişe ediyordu. Ayrıca, Rick'in reklam ajansı oldukça başarılı olsa da, Lisa her zaman ilişkilerinde mali açıdan kendi ayakları üzerinde durduğu için kendisiyle gurur duymuştu. Kitapçı dükkânını elinden almak ilişkilerini çok fazla zorlayabilirdi ve Theresa bunun vicdanını rahatsız etmesini istemiyordu.

Derin bir iç çekti ve bulaşıkları yıkamaya başladı. Otuz bir yaşındaki kocasına rağmen küçük ev işlerini yapmaktan hoşlanıyordu.

posta odası memurluğundan babasının sahibi olduğu bankanın başkanlığına kadar yükselmişti, babasının bir zamanlar söylediği gibi "Tanrı'dan daha fazla parası vardı". Theresa yemeklerin bir kısmını kendisi yapmakta bile ısrar ediyordu. On yatak odalı, beş banyolu canavar gibi bir evde yaşarken pratik olduğu üzere bir temizlik personeli çalıştırıyorlardı.

Evlilikleri iki tanınmış aileyi bir araya getirdiği için basın evliliklerinin mahrem ayrıntılarını merakla takip ediyordu, ancak Theresa normalliğin bir parçası olduğuna inandığı şeye tutunmaya çalıştı. Cumartesi günleri personel izinliydi ve Theresa hizmetçilerin daha sonra gelmesini beklemektense kendisinin ve Sandro'nun arkasını toplamayı tercih ediyordu. Hiçbir zaman "normal" bir hayatı olmamıştı ve bu görevlerin onu gerçekliğe bağlı tuttuğunu hayal ediyordu. Sandro onun evin günlük işlerine el atma ihtiyacını anlıyormuş gibi yapmıyordu ve bir keresinde, düğünlerinden kısa bir süre sonra onu alaycı bir şekilde evcilik oynamakla suçlamıştı. Ondan sonra da bunu bir daha fark etmemiş gibiydi. Bulaşık makinesine yerleştirmeye hazırlandığı bulaşıklara baktı ve Sandro'yu mutfakta bırakıp üst kata çıkmadan önce işi yarıda bıraktı.

Kıyafetlerini eşofman takımından kot pantolon ve tişörtlü çevirdi, canlı, beline kadar uzanan Titian saçlarını at kuyruğu yaptı ve sonbaharın erken soğuşundan korunmak için bir kot ceket giydi. Ön kapıya doğru giderken Sandro'nun dizüstü bilgisayarıyla çekildiği çalışma odasının önünden geçti.

"Dışarı çıkıyorum," diye seslendi açık kapıdan rahatça ve gözleri tanımlanamaz bir duyguyla parlarken başı yukarı kalktı.

"Nerede...?" diye başladı.

"Ne kadar kalacağımı bilmiyorum." O daha tek bir hece bile söyleyemeden dışarı fırladı, çıkarken omuz çantasını ve arabasının anahtarlarını aldı. Adam sonunda ön kapıya ulaştığında güvenilir gümüş Mini Cooper'ını çalıştırmıştı. Hoşuna gideceğini *bildiği* neşeli bir el sallayışla geri geri giderek garaj yolundan çıktı ve dışarı yöneldi. Nereye gittiğine dair *hiçbir* fikri yoktu ve geri döndüğünde başına gelecekleri biliyordu - Sandro onu "karısı" etiketli küçük bir kutuda tutmayı seviyordu, sadece mükemmel ev sahibesi gibi davranacak birine ihtiyaç duyduğu sosyal durumlarda ortaya çıkarılacaktı. Ondan gelecek herhangi bir isyan belirtisinin hoş olmayan ve öngörülemeyen sonuçları olması kaçınılmazdı. Yine de, böylesine meydan okurcasına karakterinin dışında bir şey yapmak iyi hissettiriyordu. Cep telefonu

saniyeler sonra çalmaya başladı ve kırmızı ışıkta durduğunda telefonu kapatıp bir kenara fırlattı.

Saat henüz erkendi, dokuz bile değildi ve Cumartesi olduğu için yollar biraz sıkıştı. Yine de kendini özgür hissediyordu ve Cape Town'ın en zengin ve en güzel banliyölerinden biri olan Clifton'un görece sakinliğinden şehre doğru yola çıktı. Genellikle Newlands'a gider ve günü Rick ve Lisa ile geçirirdi... ama Sandro'nun ilk bakacağı yerin orası olduğunu biliyordu. Sandro onun sosyal hayatının ne kadar sınırlı olduğunu biliyordu. Hiçbir zaman kolay arkadaş edinememişti; babası onu çocukluğu boyunca izole etmişti ve büyürken tek gerçek arkadaşını kuzeni Lisa olmuştu.

Ailesi 1800'lerde ülkedeki ilk bankalardan birini kurmuştu ve her zaman toplumun seçkin kesimlerinde liderlik yapmışlardı. Jackson Noble, Theresa'nın "soyundan ve geçmişinden" gelen birinin herhangi biriyle kaynaşmasına izin verilmemesi gerektiğini savunuyordu, bu da Theresa'nın arkadaşlık seçeneklerini ciddi şekilde kısıtlıyordu. Kendi başına, Lisa ile oynayarak büyümüştü ya da babası yanında olmadığında -Hizmetçinin çocuklarıyla. Yalnızlık ve izolasyon yetişkinliğine de taşınmıştı ve şimdi bile boş zamanlarının çoğunu Rick ve Lisa ile geçiriyor ya da hizmetçisi Phumsile'den yeni tarifler öğreniyordu. Phumsile ile sohbet etmeye Sandro ile konuşmaktan daha fazla zaman ayırıyordu. Yalnızlık Theresa'nın nasıl kıracağını bilmediğı bir döngüydü.

şimdi kendini bu beklenmedik zamanda yapabileceğı her şeyi düşünürken buldu ve günün trendine uymaya karar vererek aklına gelen en karakter dışı şeyi seçti: sinemaya gitmek. Bu kaçışın en saf biçimiydi ve Theresa'nın umutsuzca istediğı bir şey varsa o da hayatından kaçmaktı. Bu yüzden gününü bir sinemadan diğesine giderek geçiriyordu - filmin konusuna göre gülüyor, ağlıyor, hıçkırıyor ya da zıplıyordu. Hayatında geçirdiğı en verimsiz gündü ve buna *bayılıyor*.

Günün son gösterisi bittiğinde saat gece yarısını geçmişti ve bütün gün karanlıkta ve projektörün titreşim ışığında oturmaktan zonklayan bir baş ağrısı ve soda ve patlamış mısırdan oluşan bir diyetten dolayı hafifçe rahatsız bir midesi vardı. Arabasına dönerken, içinde bulunduğı durumun ani gerçekliğı kafasına dank etti ve titremeye başladı. Sandro'dan ne bekleyeceğini bilmiyordu. Onu daha önce hiçbir şey sergilerken görmemişti.

Yatakta bile buz gibi kontrolden başka bir şey yapmazdı ama ilk kez böyle bir şey yapıyordu. Her zaman mükemmel bir eş ve mükemmel bir kız olmak için çabalamış, her zaman Sandro'nun ya da babasının isteklerini ön planda tutmuştu ve Sandro'ya söylemeden sinemaya gitmek kadar masum bir şey, pervasızlığın ötesinde görünüyordu. Onun kendisini fiziksel olarak asla incitmeyeceğini bilse de, duygusal olarak incitme potansiyeli sınırsızdı.

Geri döndüğünde ev ısıt ısıldı ve duyduğu dehşet midelerini bulandırdı. Arabasını park edip ön kapıya yönelmeden önce mide bulantısını bastırdı ve daha anahtarlarını çıkarmaya fırsat bulamadan kapı kırılarak açıldı.

Kapıda beliren kocasının korkutucu sureti karşısında hafifçe yutkundu ve kolundan tutup onu içeri çektiğinde bir çığlığı bastırdı. Kapıyı çarparak kapattı, iki omzunu da kocaman elleriyle kavradı ve onu kapıya yaslanana kadar geri çekti. Şaşkınlığını üzerinden atması ve adamın ona zarar vermediğini anlaması birkaç saniyesini aldı. Adamın gözleri, her şeyin nispeten iyi durumda olduğundan emin olana kadar kadının titreyen bedenini hararetle bir aşağı bir yukarı taradı ve sonra gözlerini onunkilerle tam olarak buluşturmak için kaldırdı.

Son zamanlarda çok az bakma fırsatı bulduğu gözleri yürek parçalayacak kadar güzeldi. Çikolata kahverengisiydiler ve inanılmaz kalınlıkta, mavi-siyah kirpiklerin arasına ve geniş kaşların altına yerleştirilmişlerdi ve şu anda daha az kontrollü bir adamda öfke olarak tanımlanabilecek bir şeyle yanıyorlardı. Adamın elleri kadının omuzlarından kurtuldu ve yüzüne doğru yaklaştı. Temas karşısında hafifçe irkildi ama elleri nazıkçe çenesini kavrayacak şekilde hareket etti, iri başparmakları yanaklarını okşadı. Adam ona doğru eğilip başını onunkine yaklaştırdığında kadının nefesi kesildi. O kadar yakındı ki temiz ve sıcak nefesini yüzünde hissedebiliyordu. Adam çenesini hafifçe eğdi ve kadın inledi, adamın dudaklarını dudaklarında görmek için yanıp tutuşuyordu, bunu o kadar çaresizce istiyordu ki bacakları neredeyse jöleye dönmüştü ve onu adamın ayaklarının dibinde bir su birikintisine düşmekten alıkoyan tek şey adamın kaslı vücudunun kadınınkine dayanmasıydı. Adamın ereksiyonunun karnında zonkladığını hissedebiliyordu ve onun da kendisini en az kendisi kadar çaresizce istediğini biliyordu. Gür ağzı onunkinden santimetrelerce uzaktaydı ve konuştuğunda dudakları onun ağzına değdi.

"Bir daha böyle bir numara çekersen, *tesoro mia*, yemin ederim pişman olursun!"

Gerçeklik onu bir gümbürtüyle dünyaya geri getirdiğinde irkildi. Adam onu bıraktı ve kadın kapıdan aşağı kayarak adamın ayaklarının dibine düştü. Adam ona küçümseyen bir bakış attı, buz geri dönmüş ve ateş gitmişti.

"Neredeydin?" diye sordu adam sakince. Ayaklarına kapanacak kadar kendisini etkilemesine izin verdiği için aşağılanmış bir halde sendeleyerek ayağa kalktı. Başını meydan okurcasına geriye eğdi ve ona cevap vermeyi reddetti. "Theresa, seni uyarıyorum..."

"Uyar," diye alay etti titreyerek. "Evli kalmak mı istiyorsun? Tamam. Ama artık beni ezip geçmene izin vermeyeceğim. Bana biraz saygı göstermeye başlamanın zamanı geldi!"

"Kendini en yüksek teklifi verene satan birine nasıl saygı duyabilirim ki?" diye homurdandı ve Theresa'nın nefesi kesildi. "Sana hiç saygı duymuyorum Theresa, çocuğumun potansiyel annesi olarak bile, çünkü açıkçası *bunu* bile doğru yapamıyorsun."

Kendini *tamamen* kaybetti ve Theresa yirmi altı yılı boyunca ilk kez şiddete başvurdu. Kendini ona doğru fırlattı, tısladı, tükürdü ve bir kedi gibi tırmaladı. O anda ondan o kadar nefret ediyordu ki, sanki canlı bir şey ona ulaşmak için içinden çıkmaya çalışıyordu. Kendine geldiğinde, adamın onu kollarının arasına aldığını fark etti, sırtı önüne dönüktü, bilekleri adamın ellerindeydi ve kolları göğsünün üzerinde çapraz duruyordu. İkisi de nefes nefese kalmıştı. Boğazının arkasından korkunç miyavlama sesleri geliyordu, ona defalarca savurduğu nefret sözcükleri uzun zaman önce tutarsız hıçkırıklara dönüşmüştü. Dudakları kızın saçlarında, sol kulağının hemen üzerindeydi ve yatıştırıcı sesler çıkarıyor, canını yakmıyor, sadece üstün gücüyle onu dizginliyordu. Kadın gevşedi, adamın kollarından mağlup bir şekilde sarktı.

"Özür dilerim." Dondu kaldı; kelimeler o kadar sessizdi ki onu doğru duyduğundan emin olamadı. "Bu benim için... zalimce ve yanlış."

Daha fazla kelime mi? Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ve bu yüzden hiçbir şey söylememeyi seçti. Adam bileklerini nazikçe bırakıp ondan uzaklaşmadan önce yutkunduğunu hissetti. Adamın canını hiç yakmamış olmasına rağmen, kadın bileklerini ovuyormuş gibi yaptı. Bunun yerine her ikisine de en çok zararı vermiş gibi görünüyordu. Tırnaklarından birkaçı kırılmış ve yumrukları adamın sert vücuduna indirmeyi başardığı birkaç öfkeli yumruk yüzünden morarmıştı. Yüzünü adama döndü ve adamın kanadığını görünce şok oldu. Elleri çizikler vardı ve

Boynunda derin, kızgın görünümlü bir tane de dahil olmak üzere yüzü. Ayrıca kaslı ön kollarında ısırık izleri ve çenesinde koyulaşan bir morluk vardı. Kadının gözlerinin morluğa takıldığını gördü ve hınçla ovaladı.

"Çok sert yumruk atıyorsun," dedi utangaç bir ifadeyle, sonra ellerine bakıp usulca küfretti. "Kendini yaralamışsın." Ellerinden birini kaldırdı ve çürüklere ve kırık tırnaklara bakarak yüzünü buruşturdu. Elini onun elinden çekti; bu garip hareketin ne olduğundan emin değildi ve kesinlikle güvenmiyordu. Adam onun güvensiz bakışları karşısında gözlerini kararttı ve ellerini ceplerine soktu. Merdivene doğru ilerlemeden önce onu iterek geçti.

"Theresa..." Durdu ama arkasını dönmedi. "Söylediklerim için gerçekten özür dilerim. Doğru değildi." Özrünün samimiyetsiz olduğunu biliyordu. Bunu hiç söylememiş olsa da, evliliklerinin başlarında kaybettiği bebek için onu suçladığını biliyordu. O zamandan beri gebe kalmamış olması, onun hakkındaki kötü düşüncelerini daha da pekiştirmişti.

"Ben yatmaya gidiyorum," diye fısıldadı, özrünü duymazdan gelerek ve hâlâ ona bakmayarak.

"Evet..." Adam önünden çekildi ve ellerini pantolonunun ceplerine gömdü. Ondan uzaklaşırken gözlerinin sırtına dikildiğinin son derece farkındaydı ve ikinci kata çıkan merdivenleri çıkarken başını dik tuttu.

Lüks misafir odalarından birine doğru ilerledi ve gözlerinden yaşlar süzüldü; Alessandro'nun acımasız sözleri sinirlerine dokunmuştu. Sadece beş aylık evlilik ve üç aylık hamilelikten sonra bebeğini kaybetmişti ve Theresa her zaman düşük yapmanın kendi hatası olduğunu düşünmüştü. Hamile olduğunu öğrendiğinde çocuğun kendisinden uzak olmasını dilemişti; kocasıyla ilişkisi o kadar soğuktu ki böylesine sevgisiz bir ortama bir çocuk getirmeyi aklına bile getirememişti. Daha da kötüsü, bebeğini kaybettikten sonra, kalp kırıklığıyla karışık bir rahatlama yaşadığını itiraf etmekten utanmıştı. Bunun için kendinden nefret etmiş, kendi çocuğunun var olmamasını dilediği için kendisinde yanlış bir şeyler olduğunu düşünmüştü. Hissettiklerini Sandro'yla hiç paylaşmamıştı ve minik hayatın yasını ayrı ayrı tutmuşlar, bu konuda hiç konuşmamışlardı. Şimdi Sandro'nun bunu başından beri bildiğinden ve bu durumun ona olan nefretini artırdığından şüpheleniyordu.

Düşükten sonra aşırı depresyona girmesine rağmen, bunu kendi başına atlatmıştı. Rick ve Lisa hamileliğinden haberdar bile değillerdi. Bebeğe verdiği tepki yüzünden kendini o kadar kötü hissetmişti ki, davranışının savunulamaz olduğunu düşünerek bunu onlara hiç söylememişti. Ama bu gece, Sandro'nun acımasız alayları onu tam anlamıyla uçurumun kenarına getirmişti.

İçini çekti, kendini hüznünlü ruh halinden kurtarmaya çalıştı ve hızlı bir duştan sonra, üzerinde sadece ana süitteki çekmecedeki hızlıca aldığı tişört ve külotla yatağa girdi. Günün dramına rağmen neredeyse hemen uykuya daldı. Kapının sessizce vurulduğunu duyana kadar ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Hemen uyandı ve ayağa kalkarak karışmış saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

"Theresa! Aç şu lanet kapıyı!" Sandro öfkeyle tahtaya bir kez daha vurdu ve bu kez sesi Theresa'yı yerinden sıçratacak kadar gürültülüydü ve evdeki hizmetçiyi uyandırma korkusuyla aceleyle kapının kilidini açıp içeri girdi. Adamın sesinin tahtaların arasından sadece acımasız bir fısıltı olarak çıkmasına rağmen, kadının adamın kesinlikle öfkeli olduğundan hiç şüphesi yoktu. Loş ışıktaki durup ona baktı ve yüzündeki sıcak öfke parıltısı karşısında şaşırdı; bu öfke, daha tanıdık olan buz gibi kayıtsızlık maskesinin altında o kadar çabuk gizlenmişti ki, bu duyguyu hayal edip etmediğinden emin olamadı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sertçe.

"Bu odaya taşınmaya karar verdim," dedi ona, sesindeki endişeyi saklamayı pek başaramamıştı ve çenesi sıkılmıştı. Bu konuşmayı sabaha kadar yapacağını tahmin etmemişti. Sandro bugün sürprizlerle doluydu. Onun yatak odalarından taşınmasına üzüleceğini biliyordu. Onunla seks yapmaktan hoşlanıyordu ve onun rahatça ulaşabileceği bir yerde olmasından mutlu görünüyordu. Yine de, gecenin köründe bir açıklama talep ederek yatak odasının kapısına dayanması tamamen karakter dışı bir şeydi! Kahvaltı masasında bu konuda soğuk ve kontrollü bir konuşma yapmayı bekliyordu. Sahanlıktan gelen ışık, adamın gözlerindeki fırtınalı duyguları görmesine yetecek kadar parlaktı ve bu duygular buza dönüştüğünde bir hayal kırıklığı yumağını yuttu.

"Bunu görebiliyorum," diye h o m u r d a n d ı . "Bence asıl soru şu *Neden?*" Ve bunu sormanın onu neredeyse öldürdüğünü görebiliyordu.

"Seninle ebeveyn yatak odasında kalırsam kendimi ikiyüzlü gibi hissederim." Tekrar omuz silkti. "Daha bu sabah sana boşanmak istediğimi söyledim, bu yüzden sanki bu konuşmayı hiç yapmamışız gibi yatağını paylaşmaya devam edersem doğru olmaz."

"Saçmalıyorsun," dedi küçümseyerek.

"Hayır... Sanırım neredeyse iki yıldır ilk kez mantıklı konuşuyorum."

"*Karım*" -son kelimeye alaycı bir vurgu yaptı- "benimle uyuyor. Seni tekmeleyerek ve bağırarak oraya sürüklemem gerekse bile yatak odamıza geri geleceksin!"

"Ben... seninle yatmak zorunda kalabilirim, Sandro," diye kabul etti, tehdit ettiği şeyi yapmayı seçerse, onun üstün cüssesi ve gücü karşısında kesinlikle kaybedeceğini biliyordu. "Ama artık seninle seks yapmayacağım."

"Beni, *kocanı*, bu temel evlilik hakkından mahrum mu bırakacaksın?" Sesi, Theresa'nın bu sözleri söylemeye cüret ettiği için duyduğu şaşkınlık kadar şaşkıındı.

"Evet."

Gözleri kısıldı ve ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Bana ait olanı almamı engelleyecek ne var?" diye sordu.

Gözleri spekülatif bir şekilde Theresa'nın ince, titreyen, tişörtlü vücudunda geziniyordu. Theresa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve omuzlarını savunmacı bir şekilde kamburlaştırdı.

"Ben sana ait değilim," dedi usulca.

"Senin için büyük miktarlarda para ödediğim kesin. Bu bana sahiplik gibi geliyor."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye hayal kırıklığıyla itiraz etti ve adam usulca güldü.

"Ve sen hala aynı eski yorgun melodiyi söylüyorsun," diye alay etti. "Bu konunun dışında. Bu detayları yeniden konuşmak istemiyorum, hiçbir işe yaramıyor. Hadi, yatağa gidiyoruz!" Elini tuttu ve onu koridorun birkaç kapı aşağısındaki yatak odalarına doğru çekti. Bu ani hareket karşısında o kadar şaşırmıştı ki, içgüdüğü devreye girip topuklarını sıkarak onu son birkaç adımda neredeyse sürüklemesine izin vermeden önce onun arkasında tökezledi.

Adam sonunda elini bıraktığında Theresa nefes nefese ve öfkeliydi. Ebeveyn yatak odasındaaydılar, birbirlerine bakıyorlardı ve Theresa ona ters ters baktı... onun kaşlarını çatarak gözünü korkutmasını reddediyordu.

"Sen ne zaman Neandertal Adamı oldun Sandro? Mağara adamı taktiklerine başvuracağını hiç düşünmemiştim." Kendisine barbar denmesinden hoşlanmıyordu, zarif, sofistike ve sert kocası değil. Bunu adamın ağzının incelmesinden ve gözlerinin alev almasından anlayabiliyordu. Kadının bileğini tuttu ve onu kendine doğru çekti.

"İçimdeki Neandertali henüz görmedin, *Cara*. Aramızdaki şeylerin gerçekten çirkinleşmesini istemiyorsan, beni bu konuda zorlamamanı tavsiye ederim." Gözünü korkutmak için tüm vücudunu kullandı, eğilip ona doğru yaklaştı, burun buruna geldi.

"İşlerin nasıl daha da çirkinleşebileceğini anlamıyorum," diye fısıldadı.

"İşlerin ne kadar kötüye gidebileceğini öğrenmek istemezsin, bu konuda bana güven." Adamın gözleri kızınkilere dikilmişti ve kızın nefesi küçük, sık soluklarla geliyordu. Birdenbire ona ne kadar yakın durduğunun farkına vardı ve midesinin çukurundan dışarıya doğru yayılan ihanet dolu bir sıcaklık hissetti. Sandro yatakta kendini asla bırakmasa da, yine de inanılmaz bir aşıkta ve eylemi gerçekleştirdiği klinik hassasiyete rağmen ya da belki de bu *yüzden, her zaman* doruğa ulaştığından emin oluyordu. Elbette bu orgazmların herhangi birini bir öpücüğe, hatta sonrasında bir sevgi gösterisine değişebilirdi ama ona verdiği tepkiye engel olamıyordu. Adam onu her zaman eritebiliyordu. Kimya korkunç bir şeydi; bazen sadece yanlış insanlar arasında kıvılcımlanırdı.

Gözleri hâlâ onunkilere kilitlenmişti ve kadın adamın nefes alış verişindeki ve kalp atış hızındaki ani değişimi hissetti. Daha da yakına eğildi, ağzı neredeyse onunkine degecekti; nefesleri birbirine karıştı ve kesik kesik nefesler halinde geldi. Başını bir santim bile oynatsa dudakları birbirine degecekti. Karşı koyamadı ve adam küfredip ondan uzaklaştığında tam da bunu yapmak için kendini gerdi. Theresa gözlerini kırıştırdı ve kendini transdan çıkmış biri gibi hissetti.

"Sadece yatağa git." Elini kızın sırtına koydu ve onu yatağa doğru nazikçe itti.

"Sahip olmayacağım..." diye itiraz etmeye başladı.

"Biliyorum. Ben de bunun için pek uygun bir ruh halinde değilim."
Onu tekrar dürttü.

"Bana dokunmayacak mısın?"

"Sen istemedikçe olmaz." Sanki o da umursamıyormuş gibi omuz silkti.

yol.

"Bunu yapmanı istemiyorum," diye kararlı bir şekilde iddia etti.

"O zaman endişelenecek bir şey yok." Ondan uzaklaştı

ve gündelik gömleğini çıkararak onu aniden göğsünden yukarısı çıplak bıraktı. Adam her zamanki gibi kadının nefesini kesmişti ve kadın yarı çıplak kocasının baştan çıkarıcı görüntüsüne sırtını dönüp yatağa gitmek için kendini zorlamak zorunda kaldı. Yorganın altına girdi ve sırtını ona dönmedi, ama kocasının süit odaya doğru giderken çıkardığı her sesin farkındaydı ve yol boyunca daha da fazla giysi attı. Hayatının diğer her alanında bu kadar titiz ve kontrollü bir adam olan Alessandro, kendi alanında biraz dağınık olma eğilimindeydi: bir gömleği oraya, bir çorabı buraya gelişigüzel bırakırdı... belli ki büyülu temizlik perilerinin ondan sonra toplamasını bekliyordu. Bu "sihirli temizlik perisi" genellikle Theresa'ydı; biraz temizlik delisiydi ve düşürdüğü her şeyi oldukça takıntılı bir şekilde toplar ve katlardı. Artık değil; kendi gömleklerini bile toplayabilirdi.

Bu kararın sadece hizmetçinin gelip ortalığı temizlemesi için gereken süre kadar devam edeceğini kendi kendine alaycı bir şekilde itiraf etti. İnanılmaz derecede varlıklı olmanın bir özelliği de etrafı toplamak gibi sıradan şeyleri düşünmek *zorunda olmamaktı*. Ve Alessandro doğduğundan beri evrenin kendi etrafında döndüğüne inandırılarak şımartılmıştı. Theresa'nın ailesi de varlıklı olsa da, her kusurunu acımasızca yüzüne vuran, duygularından kopuk bir babası ve bir şişe uyku hapıyla Theresa'nın hayatından çıkan depresif bir annesi varken hiçbir şeyi hafife almamıştı. Theresa o zamanlar on bir yaşında korkmuş ve kafası karışık bir çocuktü.

Hafifçe içini çekti ve ebeveyn odasının kapısına bakmak için arkasını döndü. Kapıyı tamamen kapatmamıştı ve karanlık yatak odasına dar bir ışık huzmesi sızıyordu. Kapının kenarlarından buhar çıkıyordu ve sabunun baharatlı kokusunu alabiliyordu. Duş aniden durdu ve onun havluyla kurulurken çıkardığı hışırtı seslerini duydu. İşini bitirdikten sonra havlunun yere düştüğünü duyunca kendi kendine usulca gülümsedi. Adamın gece abdest alışının her ayrıntısına aşınaydı; adam

Genellikle duş alırken dişlerini fırçalamış ve tıraş olmuştur. Beş dakika sonra sitinin ışığı söndü ve adam karanlık yatak odasına çıktı. Adamın siluetini ancak çıplak olduğunu görebilecek kadar seçebiliyordu ve bu şekilde yatağa girmeye kesinlikle niyeti olduğunu anladıda hafifçe panikledi.

Genelde çıplak uyurdu ama o akşamki olaylardan sonra bir şort ya da başka bir şey giyeceğini dşnmştı. Ama yle olmadı. Adamın yorganı kaldırıp altına girdiğini hissetti. Adam harika kokuyordu ve ona doğru dönme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Adam tek kelime etmedi ve yatağın kendi tarafında kalarak ona doğru hiçbir hareket yapmadı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Uzun vadeli projesi olan bir erkek ocuk doğurmak işin çalışma ihtiyaı hissetmediği sürece genellikle yatağın kendi tarafında kalırdı. Ancak o zaman ona dokunmak, okşamak ve onu *sevmek* dışında her şeyi yapmak işin ona doğru hareket ederdi.

Theresa hiçbir zaman yakınlaşmalarını teşvik etmemişti. Bu tür bir yakınlaşmaya yönelik herhangi bir hamlenin genellikle geri çevrildiğini ve kırılgan özgüveninin reddedilmeyle iyi başa çıkamadığını erken öğrenmişti, bu yüzden denemeyi bırakmıştı. İronik bir şekilde, bu gece, kendisine dokunmaması yönündeki kararından sonra, uzun zamandır ilk kez gerçekten ona doğru hareket etme isteği duymştı. Yumruklarını sıktı ve bir top gibi kıvrıldı, yanında yatan tüm o kışkırtıcı çıplak erkek etini düşünmemeye çalıştı. Adamın uyanık olduğunu biliyordu, nefes alışının ritminden bunu anlayabiliyordu ve belli ki adam da onun uyanık olduğunu biliyordu, uyuyor olamayacak kadar gergindi.

"Tanrı aşkına uyu artık." Sabırsız sesi aniden karanlığın içinde çınladı. "Sana dokunmayacağımı söyledim ve dokunmayacağım... bu yüzden rahatlayabilirsin!"

Adamın sesini duyunca daha da gerildi ve adam usulca küfretti.

"Eğer uyuyamıyorsan, uykusuzluğın işin mükemmel bir çözümüm var," dedi.

"zm" konusunda hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde imalı bir şekilde mırıldandı. "Hiç yardımcı olmuyorsun," diye sıkılmış dişlerini gıcırdattı ve sessizce güldü.

"Eğer ikimiz de uyuyamazsak..."

"Uykuya dalacak kadar uzun süredir yatakta değiliz... sadece *sus*!" diye tısladı.

"Saşmaladığının farkındasın, değil mi?" diye mırıldandı, onu

kesinlikle tahrik edeceğini bildiği, en tepeden bakan mantıklı sesiyle.

Çılgınca.

"*Ne kadar saçmaladığımı düşündüğün umurumda değil.*" Yüzünü ona çevirdi ve karanlıkta adamın profilini zar zor seçebildi. Adam sırt üstü yatıyordu ve bir kolunu başının altına sokmuştu. Onun döndüğünü hissettiğinde, ona bakmak için başını çevirdi. Karanlıkta adamın sadece gözlerinin akını görebiliyordu. "İstediğim şey bu, Sandro."

"Buna bir an bile inanmıyorum," diye devam etti, nazik bir eliyle yüzüne dokunmak için uzandı. "Aramızdaki seks her zaman iyi olmuştur Theresa. Bu hiç şüphe götürmeyen bir şey. Bu evlilikte işe yarayan tek lanet şey bu."

"Benim için işe yaramıyordu," diye mırıldandı meydan okurcasına. Bu onun erkeksi egosunu zedelemişti; bunu adamın gerilmesinden anlamıştı.

"O tepkileri taklit etmiyordun," diye sertçe reddetti.

"Hayır, değildim. Gerçekten *çok* iyisin," diye kabul etti, sesinin hiç de inandırıcı gelmediğini çok geç fark etti. "Sadece artık benim için yeterli değil."

"Artık sana yetmiyor muyum?" diye kesin bir dille sordu ve burada dikkatli davranması gerektiğini biliyordu, ne yapacağı belli olmayan bir ruh hali içindeydi ve ondan daha da aşağılayıcı yorumlar gelmesinden korkuyordu. Kışkırtmak yerine yatıştırmak onun doğasında vardı, bu yüzden kendini açıklamak için son bir girişimde bulundu.

"*Tam olarak* kastettiğim bu değildi..." "Oh?"

"Sandro, kasıtlı olarak kalın kafalı davranıyorsun." Tamam, bu da söylenecek doğru şey değildi. Sandro'nun yanında kabardığını *hissedebiliyordu*.

"Başka bir şey söylemesen daha iyi olacak Theresa." "Bak, burada beni bilerek yanlış anlıyorsun..." diye başladı. "Tek kelime daha etme," diye uyardı adam.

"Ama..." Birdenbire sırtüstü yattı ve adam kalçalarına sarıldı. Onu yerinden oynatmaya çalışırken nefesi kesildi ve kıvrandı.

"Seni uyarmıştım," diye hırladı.

"*Bırak* beni," diye tısladı öfkeyle, adamın sıcak, çıplak göğsünü boş yere itti.

"Hayır." Kendini ona daha sıkı yasladı, kalçaları isteksizce ayrılıp arasına girene kadar kalçalarını hareket ettirdi. Onun T-

Gömleği beline kadar sıyrılmış, aralarında sadece minik bikini külotu bir bariyer olarak kalmıştı. Adamın çıplak teninin uyluklarının hassas derisine sürtündüğünün acı verici bir şekilde farkındaydı ve kendisinin de karşılık verdiğini hissetti. Çaresizce onunla birlikte hareket etti, daha fazla temas istiyordu. Adam inledi ve yüzünü onun boynuna gömdü, dudakları boynunu ısırđı, çene çizgisinden yukarı çıktı, sonra çenesi, yanağını fırçalamadan önce ağzının yanından geçti ve dişlerinin arasında hassas bir kulak memesini yakaladı. Ağzından açıkça kaçınması, karnında yavaş yavaş yanmaya başlayan alevi oldukça etkili bir şekilde söndürdü.

"İstediğim bu değil," dedi kararlılıkla, tüm gücünü kullanarak onu uzaklaştırmaya çalıştı ama adam yerinden kıpırdamadı.

"Evet öyle," diye fısıldadı kulağına.

"Bunu yaparsan, benim isteğime karşı gelmiş olacaksın," diye umutsuzca iddia etti. "Ve buna ne dendiğini *biliyorsun!*" Adam aniden donup kaldı ve kadının üzerinden kalkıp yatağın kendi tarafına döndü.

"Beni bu kadar aşağılık bir şeyle mi suçluyorsun?" Sesi ölümcül derecede kırıgın geliyordu ama Theresa'nın kendini kandırmaya niyeti yoktu.

"Eğer ayakkabı uyarsa..."

"*Bu da* ne demek oluyor?" diye hırladı. "Bu durum için hiç geçerli olmayan lanet olası belirsiz bir deyim! Az önce olanlara hiçbir güç karışmadı."

"Beni sıkıştırdın ve senden istediğimde üzerimden inmeyi reddettin. Bu oldukça açık bir zorlama örneği." Adam cevap vermedi ve öfkeli bir sessizlik içinde öylece yattı. Theresa bir kez daha onun erkeklik gururunu zedelemeyi başarmıştı ve Theresa kendine zihinsel bir beşlik çakacak kadar insani ve önemsizdi. Bundan sonra hiç konuşmadılar ve Theresa sonunda huzursuz bir uykuya daldı.

CHA PTE R İKİ

T Ertesi sabah kahvaltıdaki hava hâlâ gerginlikle doluydu. Göze batmayan personel her zamanki Pazar sabahı

Havuzun yanındaki güneşli verandada açık büfe kahvaltı yaptıktan sonra ağaçların arasında kayboldu. Sandro Pazar sabahları dikkatinin dağılmasından hoşlanmazdı, bu yüzden çalışanları görmemeyi tercih ederdi ve genellikle, Theresa'nın görünüşü kurtarmak için tüm yemekleri onunla birlikte yemesi konusunda ısrar etse de, *Sunday Times gazetesi uğruna* onu görmezden gelirdi. O sabah, her zamanki gibi gazeteyi dünyanın geri kalanıyla -yani Theresa'yla- arasına koymasına rağmen Theresa onun öfkesini *hissedebiliyordu*. Dayanılmaz derecede gergin geçen bir yarım saatin ardından, gazeteyi yumruklarının arasına alıp bir kenara fırlattı ve cam masanın üzerinden ona dik dik baktı.

"Dün tam olarak nerede olduğunu bilmek istiyorum, Theresa," diye sordu.

"Neden umursuyorsun ki?" diye sordu yorgunca. "İkimiz için de yeterince açıklama yapmadan ortadan kayboldun."

"Burada benden bahsetmiyoruz," diye belirtti.

"Hayır, ama sanırım senin hakkında, çirkin davranışların hakkında, diğer kadınlar hakkında ve evli olduğun gerçeğini açıkça göz ardı etmen hakkında konuşmamızın zamanı geldi!"

"*Kendimi evli hissetmiyorum!*" Sesi neredeyse savunmaya geçer gibiydi.

"Hayır mı?" diye umursamazca karşılık verdi. "Belki ben de kendimi evli hissetmiyorumdur! Belki de çirkinleşmeye hazırım. Belki başka erkeklere ve evlilik dışı ilişkilere de hazırım!"

"Dün gece başka bir adamla birlikte olduğunu bana söyleme şeklin bu olmasa iyi olur, Theresa," dedi uğursuzca, sesi ürkütücü derecede sakindi. Theresa onun sesindeki uyarıyı duymazdan geldi ve devam etti.

"Sana söylediğim tam olarak buysa ne olmuş yani?" diye sordu. "Bu konuda ne yapacaksın? Hayatımı cehenneme mi çevireceksin? Şey, sürpriz, sürpriz... zaten cehennem! En kötüsünü yap!"

"Adı ne?" diye sordu, ölümcül derecede kontrollü bir sesle ve kadının omurgasından aşağı istemsiz bir ürperti gönderdi. Onu fazla zorladığının farkındaydı ama şimdi geri adım atsa bile bunun öfkesini dindirmeyeceğini biliyordu. "Theresa, o *da* kim?"

Theresa içgüdüsel bir korku hissetmekten kendini alamadı. Adamın öfkesini kontrol altında tuttuğunu biliyordu ama şu anda bu kontrol kırılma noktasına kadar gerilmiş gibiydi.

"Varsayımsal konuşuyordum," diye kekeledi, tüm kabadayılık numaralarını bir kenara bırakarak.

"Sana inanmıyorum," diye öfkeyle bağırdı.

"Kimseyle birlikte değildim, sadece bir molaya ihtiyacım vardı!" "Bir mola," diye tekrarladı düz bir küçümsemeyle.

"Evet bir *mola*! Senden ve bu hayattan bir kopuş. Artık bu evliliğin içinde olmak istemiyorum. Ayrılmak istiyorum ve senden uzaklaşmak istiyorum! Lütfen, sadece boşanmak istiyorum, Sandro. Lütfen."

"Oğlumu aldığında boşanacaksın," diye hatırlattı acımasızca. "Bu çok iğrenç," diye itiraz etti kadın. "Neden bir çocuk *istiyorsun* ki? küçümsediğin bir kadınla?" Adam cevap vermedi ve bunun yerine ona araştıran bir bakış attı.

"Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" diye inanamayarak nefes aldı ve kız şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Neyi biliyorsun?" diye sordu boş boş, adamın yüzündeki ifade dikkatini dağıtmıştı.

Yine cevap vermedi. "Neyi biliyorsun?"

"Benimle neden evlendin?" diye sordu.

"Nedenini *bilmiyorsun*." Adamın yaraya tuz basma şekli onu öfkelendirmiş, bir buçuk yıl boyunca benzer muamele gördükten sonra bile adamın bu kadar acımasız olabileceğine inanamamıştı.

"Espri yapsana," dedi adam ve kadın titreyerek nefes verdi, sonra da toparlayabildiği kadar vakur bir şekilde ayağa kalktı. Kendini titrek ve mide bulandırıcı hissediyordu ve artık onun etrafında olmayı kaldıramıyordu. Masadan uzaklaşmak için dengesiz bir adım attı, o kadar kötü sallanıyordu ki, adam ayağa fırladı ve onu sabitlemek için iri bir elini ince koluna doladı.

"Theresa?" Sesi neredeyse sarsılmış gibiydi.

"Ben iyiyim." Adamın elini silkti. "Sadece çok hızlı kalktım. Şimdi lütfen izin verin, yapacak işlerim var!"

"Bekle..." dedi ısrarla. "Sana bir soru sordum."

"Cevabını zaten bildiğin aptalca bir soru," diye karşılık verdi.

"Belki de cevabı tekrar duymak isterim." Bu konuda tam bir pislik gibi davranıyordu ve Theresa hayatında ilk kez ona vurmak istiyordu.

"Tanrım, neden bana bunu yapmakta ısrar ediyorsun?" diye inledi.

"Beni gerçekten *sevdin*, değil mi?" Adam hayretle nefes aldı ve kadın arkasını dönmeden önce ona perili bir bakış fırlattı.

"Evlendiğimizde sana karşı hissettiklerimin artık söz konusu olmadığından emin olabilirsin. Boşanmak istiyorum ve yaptığın ya da söylediğin hiçbir şey beni seninle kalmaya ikna edemez," diye ısrar etti ve adam düşünceli bir şekilde başını sallayarak onu şaşırttı.

"Evet, bunu anlamaya başlıyorum," diye usulca onayladı. Söylenecek başka bir şey yoktu ve başını dik tutarak ve saygınlığını koruyarak odadan çıktı.

Yatak odasına gidip yatağa uzandığında sinirleri tepesindeydi, titriyordu ve hâlâ belli belirsiz midesi bulanıyordu. Kendini ağır sıklet bir boksörle on raunt yapmış gibi hissediyordu ama aynı zamanda adamın onu gerçekten dinlediğini ve biraz ilerleme kaydettiğini düşünüyordu. Az önce olanlar hakkında biriyle konuşması gerektiğini hissederek komodinin üzerindeki yuvasından telefon ahizesini aldı ama diğer uçtan gelen zil sesini duyunca şaşırdı. Sandro'nun alt kattaki dahili hattan aradığını fark ederek telefonu bırakmak üzereydi ki çalma sesi aniden kesildi.

"Jackson Noble." Babasının sesi kulağına çarptı ve gözleri şok içinde açıldı. Sandro ve babası *pek anlaşamazlardı* ve Sandro'nun yaşlı adamı isteyerek aramış olmasına şaşırmıştı. Biraz da merakla ahizeyi yerine koymadan önce tereddüt etti ama bu kısa tereddüt onu telefona kilitlemeye yetti.

Sandro, "Kızınız boşanmak istiyor," diye söze başladı ve Theresa'nın parmakları telefona sıkıca sarıldı.

"Sen neden bahsediyorsun? Boşanmak bir seçenek değil ve sen de *biliyorsun ki*

Bu!" diye cevap vererek onu hayrete düşürdü.

"Evet," dedi Sandro'nun sesi yazın çölden daha kuruydu. "*Ben* bunu biliyorum ama görünüşe göre *o bilmiyor*. Ona anlaşılmamızdan bahsetmedin mi?" *Ne anlaşması?*

"Tabii ki hayır," diye alay etti Jackson Noble küçümseyerek. "Ben olsaydım seninle asla evlenmezdi. Küçük budala kendini sana aşık sanıyordu!" Babası iğrenç bir şekilde güldü ve Theresa yüzünü buruşturdu. Boşta kalan kolunu karnına sararak mide bulantısını bastırmaya çalıştı. Sandro babasının son sözüne tepki vermedi.

"Bu evliliğe senin sadist küçük sözleşmen uğruna kendini satmaya razı olarak girdiğini sanıyordum. Sonuna kadar babasının iyi küçük kızı!" dedi uzun bir aradan sonra.

"Her hayalinin gerçek olduğunu düşünen saf bir küçük aptalla evlendiğini bilseydin fikrin değişir miydi?"

"Ve anlaşmamızın şartları hakkında hiçbir fikri yok mu?" Sandro yavaşça sordu.

"Eninde sonunda senden öğreneceğini düşünmüştüm..." "Benimle *aşık* olduğuma inanarak *evlendiğini* mi söylüyorsun? *onunla?*" Theresa'nın ona aşık olduğuna inanmış olabileceğine inanmıyor gibiydi.

"Tabii ki." Babası homurdandı.

"Ve sen de gidip buna inanmasına izin mi verdin?"

"Biliyorum bu onun açısından saçma bir varsayımdı ama tam da bizim işimize yaradı. Uykulu bir kedi yavrusunun kükreyen bir aslana aşık olmasını izlemek gibiydi," dedikten sonra babası güldü, gerçekten *güldü*. "Ama başka türlü seninle evleneceğinden şüpheliyim."

"Elimize mi düştün? Burada *biz diye bir şey* yok Jackson. Senin küçük müstehcen planınla hiçbir ilgim yok."

"Ah, şu kibirli saçmalıklarını bırak Sandro," diye alay etti babası. "Bu anlaşmadan çok şey kazanmışken ikiyüzlülük kokuyor. Theresa'nın beklentilerini biliyor olsaydın bile

nihai sonuçta hiçbir fark yaratmayacaktı. Bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

"O senin *kızın!*" Sandro aniden kükredi. "Bunun senin için bir anlamı olmalıydı."

"Elbette benim için bir anlamı vardı. Sonunda benim işime yarayabileceği anlamına geliyordu! Onun hayatımdaki rolü artık çok önemli. Bu yüzden onu mutlu etsen, hamile bıraksan ve boşanma konusunda gevezelik etmesini engellesen iyi olur. Ben istediğimi elde edemeden evliliğiniz sona ererse ne kaybedeceğinizi biliyorsunuz."

Sandro, "Bu saçma anlaşmayı yapmadan önce bir hayatım vardı ve bir noktada ona geri dönmek istiyorum," dedi. Theresa, kocasının evliliklerini her zaman gerçek hayatının dışında bir şey olarak gördüğünü öğrenince ağlamamak için dudağını ısırды. Hepsi İtalya'da yaşayan ailesiyle hiç tanışmamıştı. Kocasını onları iki ayda bir en az iki haftalığına ziyaret ediyordu ve hiçbir zaman ona katılmasını teklif etme zahmetine girmemişti. Elbette onların kendisiyle tanışmasını hiç istememişti, hele de kadın sadece "geçici" ve istenmeyen eşiyken.

"Dışarı çıkmak için ne gerektiğini biliyorsunuz ve bu görevi yerine getirmenizin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Sandro bir süre sessiz kaldı.

"Biliyorsun bir aksilik yaşadık, bunu atlatmak zor oldu!" diye cevap verdi. Theresa'nın kaşları çatıldı ve terli elleri neredeyse kulağına kaynaklanmış olan ahizeyi sıkıca kavradı. Ne hakkında konuştuklarını anlamaya çalıştı. Onu özgür kılacak bu hedef neydi? Eğer konuşulanlar doğruysa, ortak bir işle ilgili bir şeydi. Sandro'nun ihtiyacı olan her *şeyi* başarmasına yardımcı olmak için her şeyi yapardı, eğer bu daha erken çıkabileceği anlamına geliyorsa. Ve bir kez özgür kaldığında, ikisinden de uzaklaşacak ve asla arkasına bakmayacaktı.

"Evet... şu lanet kız hiçbir şeyi doğru yapamıyor, değil mi?" diye homurdandı babası birden ve Theresa kendisinden bahsedildiğini anlayınca başını kaldırdı. Ne olmuştu ki...? "Bir kadından yapmasını beklediğiniz tek şeyi bile beceremedi." *Aman Tanrım!* Theresa sonunda o kadar kuru terimlerle neden bahsettiklerini anladı ve acıdan neredeyse iki büklüm oldu.

Sandro, "Olanlar için kimse suçlanamaz," diyerek onu şoke etti. "Bu sadece o şeylerden biriydi."

"Ne olursa olsun," diye reddetti babası. "Şu veledin üzerine bir çocuk sal ve bu işi bitir. Senin gibi güçlü kuvvetli bir genç adam için bu görev çok zor olmasa gerek. Ondan sonra boşanabilir ve Francesca denen kadınla sonsuza dek mutlu yaşayabilirsin. 'Hayatının aşkı' - basın bir zamanlar ona böyle diyordu, değil mi?"

Francesca mı? Theresa önce neyi sindireceğini bilemiyordu; tüm bu evliliğin, akıllarındaki hastalıklı hedef için kendisinin bir damızlık olmasıyla ilgili olduğu gerçeğini mi, yoksa Sandro'nun başka bir kadına aşık olduğu gerçeğini mi? Her iki bilgi de o kadar canını yakmıştı ki Theresa kendini fiziksel saldırıya uğramış gibi hissetti. Her zaman Sandro'nun erkek çocuk arzusunun İtalyan erkek egosundan kaynaklandığını düşünmüştü; soyunu devam ettirme ihtiyacı falan. Bunun babasıyla yaptığı bir tür pazarlığın parçası olduğu düşüncesi aklının ucundan bile geçmemişti! Aklında bu nihai hedef olmadan ona asla dokunamamasından nefret etse de, *her* zaman bunun babasının istediği bir şey olduğuna inanmıştı; adını devam ettirecek bir oğul ve servetini miras alacak bir varis. Oysa bebek onun için sadece özgürlüğünü kazanmanın ve *Francesca'yla* hayatını devam ettirmenin bir yolu olacaktı.

Ama Sandro anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdikten sonra ona ve bebeğe ne olacaktı? Gidip onları unutacak mıydı? Hiç şüphe etmediği tek şey, eğer Sandro bir erkek çocuk istiyorsa, onu *seveceğiydi*. Şimdi bundan bile emin değildi! Sandro onu o kadar hor görüyordu ki, şimdi biliyordu ki, sahip olacakları herhangi bir bebek onun adını taşıyacak olsa bile, sonuçta babası tarafından ihmal edilecek ve sevilmeyecekti, tıpkı kendisinininki gibi. Bunun olmasına izin veremezdi ve bu onu çocuk sahibi olmama konusunda daha da kararlı hale getirdi.

Babasının tüm bunlardaki rolüne gelince, neden bir torun istediğini kesinlikle biliyordu. Her zaman soyunu ve işini devam ettirecek erkek evlatlarının olmamasından yakınmıştı. Theresa hiçbir zaman miras alacak kadar iyi olmamıştı, bunu her zaman açıkça belirtmişti ama bir erkek varis sağlamak için ne kadar ileri gidebileceğini hiç anlamamıştı. Her şey çok arkaikti.

Theresa acı dolu düşüncelerine o kadar dalmıştı ki kulağına gelen uğultuyu fark etmesi ve iki adamın

telefon bağlantısını kesmişti. Çok dikkatli bir şekilde, sanki dünyadaki en kırılgan şeymiş gibi, ahizeyi beşiğine yerleştirdi ve aniden harekete geçmeden ve kahvaltıda yediği yetersiz porsiyonu şiddetle kustuğu en-suite banyoya koşmadan önce uzun bir süre hareketsiz oturdu.

İşi bittikten sonra ağzını alkaladı, yatak odasına geri döndü ve büyük yatağın ortasına doğru srnd. Dizlerini göğsüne çekmiş, yüzünü ellerinin arasına almış, ağlayamayacak kadar incinmiş bir halde orada oturuyordu. O kadar kötü titriyordu ki dişleri takırdıyordu. Ne yapacağını ya da nereye döneceğini bilmiyordu. Bu durumdan kurtulması, her iki adamdan da olabildiğince uzaklaşması gerekiyordu. Olası mler ve senaryolar travma geçirmiş zihninden geçip duruyordu ama hiçbiri uygulanabilir değildi. Sandro'nun Lisa'nın işine yönelik tehdidini de hesaba katmak gerekiyordu; Lisa'nın kendine ait gerçek bir parası da yoktu ve hatırı sayılır kaynaklarıyla babası ve kocasının onu çok uzağa gidemeden bulacaklarını biliyordu.

Yatak odasının kapısı yumuşak bir sesle çalındığında hâlâ bu konuyu düşünüyordu. O cevap veremeden kapı açıldı ve iri yarı, esmer, *güzel* kocası kapı aralığında erveledenmiş bir şekilde durdu. Kollarını dizlerine dolamış, yatağın ortasında otururken gözleri onun küçük ve dağınık halini taradı.

"Neredeyse üç saattir buradasın Theresa," dedi sakın bir sesle. Bu, dizginlenmemiş, gergin bir atla konuşurken kullanılan türden bir sestir. * saat mi? Theresa* o kadar uzun olduğunu bilmiyordu ve hareket ettiğinde kasları protesto çığlıkları atıyordu. Gözle görülür bir çabayla kollarını ve bacaklarını gerdi, kanı daha rahat dolaşmaya başladığında acı içinde irkilmemeye çalıştı.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım," diye mırıldandı ve görünüşünü kontrol etmek için aynaya doğru ilerledi. Yansımasını gördüğünde i çekti. Berbat görünüyordu. Kendini hiçbir zaman ortalamanın üzerinde görmemişti ve bugün ortalamanın çok altında görünüyordu. Yeşil gözlerinin altında gölgeler vardı, cildi doğal olmayan bir şekilde solgundu ve ona kızıl saçlarını ve yeşil gözlerini kıyaslandığında cafcacı gösteren solgun bir görünüm veriyordu.

Sandro De Lucci gibi bir adamın onu isteyeceğine en başta nasıl inanmış olabileceğini merak etti. Yüz hatlarını görmeye çalıştı.

Ama tek görebildiği, uzun, *kırmızı* kirpiklerin çerçevelediği fazla büyük gözler; ne çok büyük ne de çok küçük olan düz bir burun; yorgun olduğunda bazen yüzünü cılız gösteren yüksek elmacık kemikleri ve dar oval yüzü için fazla büyük görünen dudaklardı. Etkileyici bir şey yoktu -O anda yorgun ve gergin görünen sıradan bir yüzdü sadece. Uzun saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve arkasındaki aynada Sandro'nun yansıması belirdiğinde irkildi.

"Lisa'yı ziyarete gidiyorum," dedi ona.

"Neden?" diye sertçe sordu ve omuz silkti.

"Yapacak bir şey var," diye rahatça cevap verdi.

"Düşündüm de..." Tereddüt etti ve Theresa'nın gözleri şaşkınlıkla onun yüzüne kaydı. Kendine son derece güvenen kocasında bu tereddüt alışılmadık bir şeydi. "Bir yerlere gidip birlikte öğle yemeği yiyebiliriz diye düşünmüştüm. Bir süredir bunu yapmamıştık."

"Asla denemeyin," diye yarı inanmaz bir şekilde güldü ve adamın kaşları hafifçe çatıldı.

"Tabii ki var..." diye başladı.

"Bir kez." Başını salladı. "Evlenmemizden yaklaşık bir ay *önce*. O günü oldukça canlı hatırlıyorum çünkü kendimi kendi kişisel peri masalımdaki bir kahraman gibi hissetmişim. Hoppa, aptal ve pek de adil olmayan genç kız, karanlık, düşünceli ve çok yakışıklı prensiyle yemek yiyordu. Ne prens ama! Tüm bu süre boyunca iki cümleyi bir araya getirme zahmetine katlanamadınız ve sanki çok daha önemli bir yerde olmanız gerekiyormuş gibi her beş dakikada bir saatinizi kontrol ettiniz. Ama tabii ki umurumda değildi, sen böyleydin ve ben 'seviyordum'" - kelimeyi alaycı bir şekilde söyledi

- "Yine de sen. Ondan sonra bir daha hiç dışarı çıkmadık."

"Elbette yaptık." İddiasına rağmen oldukça rahatsız görünüyordu. Omuzlarını huzursuzca oynattı ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu.

"Diğer zamanlar işle ilgili yemeklerdi, karını götürmek *zorunda olduğun* yemekler." Kaşlarını daha da çatı ama kadının sözlerine yanıt vermemeyi tercih etti.

"O zaman birlikte dışarı çıkmamızın zamanı geldi, öyle değil mi?" diye sordu yapay bir neşeyle ve Theresa onun yüz ifadesini okumaya çalışırken başını yana eğdi. Her zamanki gibi hiçbir şey belli etmiyordu. Dudakları alaycı ve alaycı olmayan bir gülümsemeyle hafifçe eğildi.

"Hiç sanmıyorum, Sandro." Başını iki yana salladı. "Sanırım başta planladığım gibi kuzenimin evine gideceğim." Sandro düşünceli bir tavırla başını salladı ve alışılmadık bir huzursuzlukla topuklarının üzerinde bir ileri bir geri sallanmaya başladı.

"Sen bilirsin." Omuz silkti. "Ne zaman ayrılmayı planlıyordunuz?"

"Yakında."

"Doğru." Tekrar omuz silkti, garip bir şekilde garip görünüyordu. "Sonra görüşürüz o zaman." Kadın başını salladı ve adam başka bir şey söylemeden arkasını dönüp gitti.

Rick ve Lisa, Theresa yanlarına geldiğinde DVD izlemekten daha verimli bir şey yapmıyorlardı. Lisa, hamileliğinin ileri safhasında olduğu için başka bir şey yapamıyordu. İkisi de çalışma odasında uzanmışlardı; Rick dar, yıpranmış bir kot pantolon ve daha iyi günler gördüğü kesin olan gri bir tişört içinde fena halde yakışıklı görünüyordu. Lisa ise, Theresa'nın bir zamanlar pazar öğleden sonraları yetenekli bir oyuncu olan Rick'e ait olduğunu bildiği mavi-beyaz çizgili kocaman bir futbol forması ve bir çift mavi tozluk içinde perişan görünüyordu. Yaklaşık yavru bir balina büyüklüğündeydi. Theresa huysuz küçük kuzenini görünce eridi ve bir kez daha onun mutluluğunu ve sağlığını tehlikeye atacak bir şey yapmamaya karar verdi. Oturdıkları kanepenin arkasına geçerken Lisa'nın yanağına ve Rick'in başının üstüne birer öpücük bıraktı. Rick ona sırtarak baktı.

Theresa diğer kanepeye uzanırken neşeyle, "Bugün için heyecan verici bir şey planlamadık, tatlım," dedi. "Korkarım bugün kendimizi biraz keyifsiz, biraz huysuz hissediyoruz. Bu yüzden, öfkemize iyi gelir umuduyla evde kalıyoruz... Ah!" Lisa başının arkasına vururken son sözünü söyledi.

"Böyle konuşmayı kes, beni deli ettiğini biliyorsun! Ben öfke nöbeti geçiren iki yaşında bir çocuk değilim, hamile *bıraktığın* hormonlu bir kadını! O yüzden beni zorlama, ahbap."

Rick eğlenen arkadaşına alaycı bir bakış fırlattı ve bilgece bir sessizlikle "*Gördün mü?*" dedi. Theresa sırtarak ayakkabılarını tekmeledi ve ayaklarını altına aldı. O da rahat giyinmişti, eski bir kot pantolon ve önünde büyük, stilize bir kelebek baskısı olan parlak mavi bir tişört giymişti.

"Ne izliyoruz?" Theresa öne doğru eğilip sehpanın üzerindeki cam kâseden bir avuç patlamış mısır alarak sordu.

"Lisa'nın iki dakikada bir gözyaşlarına boğulmasına neden olan romantik bir şey." Rick omuzlarını silktiler ve karısının yuvarlak gözlüklerinin üstünden kendisine nasıl baktığını görmezden geldi. "Tanrım, bu kadını mutlu etmek için ne fedakârlıklar yapıyorum," dedi inleyerek ve Lisa öfkeyle soludu.

"Eğer *senin dediğin gibi olsaydı*, iki saat boyunca durmak bilmeyen patlamalar, araba kovalamacaları ve silah sesleri arasında maço bir hıyarın küfredip yumruk atmasını izliyor olurduk," diye karşılık verdi ve ona sırtıttı.

"Ne demek istiyorsun?"

"*Aaargh!*"

Theresa uzun zamandan beri ilk kez boğazında bir kıkırdama fokurdadığını hissetti. Rick aniden sırtarak bir kolunu karısının dar omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. Diğer elini koruyucu bir şekilde karısının karnının üzerine koydu ve Lisa memnuniyetle iç çekip başını onun geniş omzuna bırakmadan önce belli belirsiz bir mücadele verdi. Theresa filme odaklanmaya çalışmadan önce birkaç dakika kıskançlıkla onları izledi. Rick'in kuzeninin aşırı duygusal filme verdiği tepki konusunda abarttığını düşünmüştü ama doğrudu; Lisa ortalama her iki dakikada bir burnunu çekiyordu. Kapı zili çaldığında Theresa tam da filmin konusuna kendini kaptırmayı başarmıştı. Rick özür dileyerek kapıyı açmak için ayağa fırladı.

Lisa yüzünde hafif bir gülümsemeyle onun gidişini izledi. Başını öfkeyle sallamadan önce bir süre sessiz kaldı.

"Biliyor musun, eğer onu bu kadar çok sevmeseydim, muhtemelen şimdiye kadar onu öldürmüş olurum," diye ekşi bir şekilde itiraf etti ve Theresa kuzeninin hoşnutsuz itirafına karşılık olarak yüksek sesle gülerken kendini şaşırttı. Son kırk sekiz saatte yaşananlardan sonra espri anlayışının hâlâ sağlam olduğuna inanamıyordu. Rick odaya geri döndü, alışılmadık derecede suratsız görünüyordu ve tüm kahkahalar ve ışık

Uzun boylu, sarışın adamın arkasında kimin durduğunu görünce Theresa'nın yüzünden sular çekildi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorduğunda, bir anlık şaşkın sessizlikten sonra boğuk bir sesle konuşmayı başardı.

"Öğle yemeği için size katılabileceğimi düşündüm." Omuz silkti ve hâlâ ağzı açık olan Lisa'ya özür dilercesine başını salladı. "Oturabilir miyim?" Theresa'nın oturduğu kanepeyi işaret etti.

"Evet, elbette." Lisa nezaketle başını salladı.

"Hayır!" Hem Rick hem de Theresa aynı anda bağırdı, Lisa da aynı fikirdeydi. Sandro onların şiddetli reddini görmezden gelmeyi seçmeden ve Theresa'nın yanına oturmadan önce esprili bir şekilde gülümsedi. Theresa ondan olabildiğince uzaklaştı ama Sandro bunu da görmezden gelmeyi tercih etti. Öne doğru eğildi ve dirseklerini açılmış kalçalarının üzerine yerleştirdi; iri, erkeksi elleri bacaklarının arasından aşağı sarkıyordu. Dikkatle Lisa'ya odaklandı.

"Nasılsın Elisa?" diye sordu nazikçe. Lisa'ya tam adıyla hitap eden tek kişi oydu ve Theresa Rick'in öfkelenildiğini hissedebiliyordu. Rick, Sandro'ya hiç katlanamıyordu; Sandro'nun Theresa'ya karşı soğuk davranmasından nefret ediyordu. Sadece Theresa'nın Rick ve Lisa'nın evliliğine karışmamaları yönündeki fermanı Rick'i Sandro'nun yanında medeni tutuyordu. Lisa, Sandro ve Theresa'nın evliliklerinin sorunlu olduğunu neredeyse en başından beri biliyordu ve Sandro'nun kuzenine davranışından memnun olmasa da, Theresa'nın anlayışlı bir kulağa ihtiyacı olduğunda yanında olarak desteğini sundu.

Lisa içgüdüsel olarak anaç bir hareketle ellerini karnına sürterek, "İyi, teşekkürler," diye mırıldandı. "Biraz yorgunum ama sanırım başka bir insanı taşıırken bunu beklemek normal." Sandro sırttı, gerçekten *sırttı* ve başını salladı.

"Gerçekten."

"Rick, Tanrı aşkına, tepemizde dikilmeyi bırak ve otur," diye tersledi Lisa, hâlâ güçsüz olan kocasına. "Bu filmi izlemeyi bu yıl içinde bitirmek istiyorum! Daha sonra öğle yemeği yiyeceğiz Alessandro, umarım sakıncası yoktur?"

"Tabii ki hayır," dedi yumuşak bir sesle, arkasına yaslandı ve Theresa'yı iri bedeniyle sıkıştırırken inanılmaz derecede klostrofobik hissetmesine neden oldu. "Ne izliyoruz?"

Lisa ona söyledi ve Sandro yüzünü buruşturmasını gizlemek için takdire şayan bir iş yaptı. Lisa, Oynat düğmesine basmadan önce kendi sırtışını zorlukla bastırdı.

Rick ona koltukta yeniden katıldı ve gözlerini ekrandan ayırmayan ve haksız yere rahatlamış görünen Sandro'ya periyodik bakışlar gönderdi.

Lisa başını kocasının geniş omzuna yaslayıp ara sıra burnunu çekmeye devam etti ve Rick, karısı üzerine kapanmışken uzun süre öfkeli kalamayarak Lisa'yı tekrar kendine doğru çekti ve ona sarıldı. Rick'in parmakları Lisa'nın karnına dayadığı eliyle birleşti ve Theresa kendini odadaki tek akli başında kişi gibi hissetti. Sandro yanına yayılmıştı, her nefes alışında omuzları ve kalçaları ona sürtünüyordu; diğer çift muhabbet kuşları gibi birbirlerine sokulmuştu; ve o, Theresa, aklını kaçırmış gibi hissediyordu!

Aniden ayağa kalktı ve odadan çıktı, mutfığa doğru tökezleyerek ilerledi, odanın ortasında durup derin nefesler aldı. Adamın onu orada bile takip edeceğini bilmeliydi. Mutfak kapısına doğru geri döndüğünde, adam oradaydı. Onu izliyordu ve kendi gündelik giyim versiyonu içinde muhteşem görünüyordu - bir çift soluk mavi kot pantolon ve boynunun güçlü, erkeksi sütununu ortaya çıkarmak için üst düğmesi açık siyah bir elbise gömleği.

"Neden buraya geldin?" diye fısıldadı.

Theresa'nın içgüdüsel olarak güvenmediği nazik bir ses tonuyla, "Birlikte biraz zaman geçirmemiz gerektiğini düşündüm," dedi.

"Ama sana söyledim, seninle vakit geçirmek istemiyorum," dedi yumuşak, şaşkın bir sesle. "Senin yakınında hiçbir yerde olmak istemiyorum!"

"Theresa..." dedi, hâlâ nazikçe, odaya doğru temkinli bir adım atarak. Theresa buzdolabına çarpana kadar geri geri gitti.

"Sahip olduğum tek yer... gelebileceğim ve kendim olabileceğim tek yer..." Başını salladı, gözleri genişti ve yaşlarla parlıyordu. "Ve sen de bunu benden almak zorundaydın." Gözyaşları taşı ve umutsuzca onları tişörtünün eteğiyle yanaklarından silmeye çalıştı. Adam o kadar hızlı hareket etmeden önce boğazından neredeyse dehşete kapılmış yumuşak bir ses çıkardı ki, kadının bunu fark edecek zamanı bile olmadı. Bir saniye önce hâlâ mutfağın girişine yakındı ve bir saniye sonra tam önündeydi, onu vücuduyla buzdolabının arasına sıkıştırmıştı. İri elleri kızın yüzünü kavrayacak şekilde uzandı ve başparmakları kızın yanaklarındaki gözyaşlarını kabaca sildi.

"Yapma." Sesi alçak, çakıllı ve o kadar kalındı ki kız bu tek kelimeyi zar zor anlayabildi. Çok daha küçük olan ellerini onunkilere doğru kaldırdı ve kendisini serbest bırakması için boş yere çekiştirdi.

"İşleri bizim için daha az zorlaştırmak istiyorum, Theresa," diye mırıldandı beceriksizce, yüzü onunkine o kadar yakındı ki nefesi teninde gezindi ve tüm vücudunda tüyler diken diken oldu.

"Neden *şimdi*?" Bu gülünç ifadeye öfkeyle meydan okurken, adamın yakınlığının çok hassas olan vücudu üzerinde yarattığı etkiyi görmezden gelmeye çalışıyordu. Yumuşak yeşil gözleri gözyaşlarının arasından onunkilere kaydı. "Sana değerli oğlunu vermeden bu evlilikten ayrılmakla tehdit ettiğim için mi? Bu yüzden mi?" Ellerini adamın sert, geniş göğsüne indirdi ve onu itmeye çalıştı. Adam yerinden kımıldamadı.

Tek söylediği "Hayır," oldu. "Öyle değil... çünkü gitmeyeceğini *biliyorum*."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye tısladı ve adam cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı.

"Dün yaptığımız tartışma," diye itiraf etti. Kadın ona karşı gevşedi, tüm mücadelesi aniden onu terk etti.

"Eğer gitmeyeceğimden bu kadar eminsen, her anını benimle geçirmek için duyduğun bu ani ihtiyaç nedir?" diye sordu içi boş bir şekilde.

"Tanrı aşkına biz *evliyiz*... ve yabancı gibiyiz! Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum!"

"Tabii ki benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Sesi ona bağırmmamak için harcadığı çabadan dolayı boğuk çıkıyordu. "Evlenmeden önce bile hakkımda bilmeye *değer* hiçbir şey olmadığına karar veren sendin."

"Fikrimi değiştirdim." Muhtemelen doğru olduğu için onun suçlamasını reddetme zahmetine girmede. Bunun yerine ellerini kızın dar omuzlarına indirdi ve hafifçe salladı.

"Bu da bir kez daha *neden* on sekiz aylık evlilikten sonra, neden şimdi sorusunu akla getiriyor?"

Elleri kadının omuzlarından düştü ve birkaç saniye önceki aceleciliğinin aksine ilgisiz bir tavırla omuz silkti.

"Neden şimdi *olmasın*? Şimdi her zamanki gibi iyi bir zaman." Adam yine uzak ve buz gibi davranmaya başlamıştı ve Theresa istemsizce ürperdi.

"Artık çok geç Sandro," diye fısıldadı kollarını ince bedenine sararak. "Bu evliliğe hapsolmuş olabilirim ama seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum! Seni görmek bile midemi bulandırıyor."

"Bundan kurtulmanın bir yolu var, biliyorsun," diye mırıldandı.

"Biliyorum," dedi ve adamın kapüşonlu gözleri tekrar yüzüne kaydı. "Bir bebeğin olsun, değil mi? Bir oğul istiyorsun ve ben de seçilmiş kuluçka makinesiyim." Kadın adamın yüzünü dikkatle izledi ama adam çenesinin hafifçe gerilmesi dışında en ufak bir duygu belirtisi göstermedi. "Peki senin bu değerli bebeğini doğurduktan sonra ne olacak? Boşandıktan sonra onu kim alacak? Taşıyıcı anneden başka bir şey olmamamı bekliyorsun. Onu doğuracağım ve sonra onu benden alacaksın, değil mi?"

Ondan olumlu bir cevap duymak için yanıp tutuşuyordu; ona çocuğu isteyenin kendisi olduğunu ve o sabah kocasıyla babası arasında kulak misafiri olduğu konuşmayı yanlış anladığını kanıtlayacak herhangi bir şey.

"Tabii ki onu senden almam." Adam başını salladı ve kadının kalbi hızla çarpmaya başladı. "O kadar zalim olamam. Doğal olarak velayeti sende kalacak." Theresa çektiği acıyı ondan saklamak için gözlerini kapadı ve yanaklarından süzülen yakıcı gözyaşlarını hissetti.

"Ne kadar... yüce gönüllüsün," diye fısıldadı. "Bir şey için bu kadar çaresiz olmak ama sonunda ondan vazgeçmek. Sana verdiğim değerden çok daha cömertsin. Onu ne sıklıkla görmek istersin?"

"Doğal olarak İtalya'ya geri döneceğim, bu yüzden onu muhtemelen yılda iki ya da üç kez göreceğim. Senin istediğin de bu, değil mi? Benimle daha az temas?"

Derin bir nefes aldı ve kaşları çatıldı. Yılda iki ya da üç kez mi? Kendisinin yarısı kadar olan bir çocukla geçirmeye hazır olduğu zaman bu kadar mıydı? Gözlerini açtı ve onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı.

"Daha önce de söylediğim gibi, oldukça cömert davranıyorsun, ama yine de hepsi tartışmalı çünkü senden bir bebek sahibi olmaya niyetim yok!"

"Çok çocukça davranıyorsun Theresa," diye sessizce uyardı.

"Hayır, sonunda kendi kararlarımı kendim veriyorum. Hayatımın bu noktasına kadar her şey benim için kararlaştırıldı... Babam senin mükemmel bir damat olacağına karar vermeseydi bu evlilik asla gerçekleşmezdi. Ondan sonra, düğün tarihi, mekan, pasta, nerede

Yaşamak... Ya sen ya da babam. Kendi *gelinliğimi* bile seçemedim." Sonuncusu, hatırladığı inançsızlık ve öfkeyle titreyen küçük, kırık bir sesle ortaya çıktı. Babası gelinliği sadece düğün günü giyilmesi talimatıyla odasına teslim etmişti, ne bir tartışma ne de bir seçim vardı.

"Lisa'yı nedime olarak almamın tek nedeni babamın ilk kuzenimin düğün partisinde olmasını uygun görmesiydi. Eğer sadece bir arkadaş olsaydı, uygun olacağından şüpheliyim!"

"Böylesine ayrıcalıklı bir yaşam sürmüş birinin hayatının ne kadar kötü olduğu konusunda sızlanmasını duymak midemi bulandırıyor. Şımartılmışsın ve paranın satın alabileceği her şeye sahip olmuşsun..."

"*Aşk* dışında, özellikle de kocamın ve babamın aşkı dışında. Görünüşe göre buna pek layık değilim."

"Kendin için üzölüyorsun ve ben bundan bıktım."

"*Evet*, kendim için üzölüyorum," diye acı bir şekilde kabul etti. "Ve bu çok özgürleştirici. Geçmişte tek yaptığım, senin ve babamın dağıttığı her şeyi kabul etmektir... bunun hayattaki payım olduğunu, hatta bunu hak ettiğimi düşündüm. Sonuçta, sizin gibi iki güçlü adam benim sevgi ve saygıya layık olmadığımı düşünüyorsa, ben kim oluyordum da farklı düşünüyordum? Ama burada hatalı olanın *ben* olmadığımı anlamaya başlıyorum. Kişilik bozukluğu olan ben değilim... En azından benim seninle evlenme nedenlerim dürüsttü; aptalca bir şekilde seni sevdiğime inanıyordum. Seninkiler pek parlak değildi, değil mi? Kesinlikle aşkla bir ilgileri yoktu."

"Her şeyin aşkla ilgisi vardı," diye aniden gürledi ve kız şaşkınlıkla ona bakarken onu aniden susturdu. "Sadece *sana* olan aşkla değil." Kız gözlerini kırpıştırarak ona baktı, ölümcül derecede solgun yüzündeki tek renk yeşil gözleriydi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu zorlukla hareket eden dudaklarının arasından. "*Kime* karşı aşk?" Francesca'yı mı kastediyordu? Eğer diğer kadını gerçekten bu kadar çok seviyorsa, neden Theresa'yla evlenmişti? Bu hiç mantıklı değildi.

"Seni ilgilendirmez," diye öfkeyle homurdandı, çenesindeki bir kas çılınca çalışıyordu.

"Asla *öyle değildir*." Acıyla başını salladı. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok ama hayatımın her alanını etkiliyor. Benden bir şey istiyorsun ama karşılığında bana bir şey veremiyorsun. Bu kadar yeter,

Sandro. Sen bebek istiyorsun ama bu *benim* bedenim ve bu benim vereceğim bir karar."

"Ben senin kocam..."

"Hayır. Sen benim kocam *değilsin*," diye araya girdi nefret ve gözyaşlarıyla kalınlaşmış bir sesle. "Sen hiçbir *zaman* benim kocam olmadın. Bir koca sever, onurlandırır ve değer verir. Bir koca bir aşık ve bir şampiyon. Gerçek bir kocanın ne olduğunu görmek istiyorsan yan odaya bak, çünkü sen öyle bir şey *değilsin*!" Adam, en sevdiği evcil hayvanı tarafından ısırılmış bir adam gibi bakarak ondan uzaklaştı ve kadın kendini buzdolabından uzaklaştırarak adamın yanından geçti.

"Theresa, bekle..." Kaçmasını önlemek için kızın kollarından birini tuttu.

"Gitmem gerekiyor, lütfen Rick ve Lisa'ya bunu söyleyin..."

"Hayır," diye nazıkçe araya girdi. "Sen kal. Burası senin ailen. Haklısın, burası senin yerin ve ben bu işe karışmamalıydım. Özür dilerim." Adam özür dilerken gözlerini onunkilerden kaçırdı ve Theresa'nın yirmi dört saat içinde ikinci kez özür dilemesi karşısında çenesi düştü. Dünyanın her an durma noktasına geleceğinden emindi. "Şimdi gidiyorum... olması gereken bu." Adam kızın kolunu bırakıp dışarı çıktı ve kızın şaşkınlıkla arkasından bakakalmasına neden oldu.

ÇA PTE R ÜÇ E

TEve döndüğünde ev karanlık ve sessizdi, bu kez kapıda bekleyen Sandro yoktu, sadece yankılanan bir sessizlik vardı.

üst kata çıktı ve yedek yatak odasına geri döndü. Sıcak bir duştan sonra yatağa yığıldı ve ertesi sabah parlak güneş ışığına uyanana kadar yerinden kıpırdamadı. Yönünü bulmaya çalışırken şaşkınlık içinde doğruldu ve artık boş yatak odasında olmadığını gördü. Ana süite geri dönmüştü ve yanındaki boş alana bir göz atması Sandro'nun gerçekten de yanında uyuduğunu doğruladı. Kendine baktı ve yatarken giydiği tişörtün hâlâ üzerinde olduğunu fark edince rahatladı.

Saate baktı ve neredeyse sabah ona kadar uyuduğunu fark edince inledi. Dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırarak ayağa kalktı ve odanın çılgınca dönmeye başlamasıyla irkildi. Yatağın başlığına uzanıp kendini sabitlemeden önce öne doğru tökezledi. En son ne zaman doğru dürüst bir yemek yediğini hatırlamaya çalışırken hafifçe kaşlarını çattı... kesinlikle bir önceki günün kahvaltısı *değildi*, kulak misafiri olduğu telefon konuşmasından sonra tekrar gündeme gelmişti, ya da öğle yemeği, Sandro'nun Rick ve Lisa'nın evinde ortaya çıkmasıyla berbat olmuştu ve akşam yemeği de bir olay değildi. Rick ve Lisa bir gece önce onu yemek yemeye teşvik etmiş olsalar da, Theresa geçirdiği günden sonra yemek düşüncesini bir türlü hazmedememişti! Cumartesi de aynı şekilde geçmişti; tek yediği sinemada patlamış mısır olmuştu.

Şimdi kaçırdığı tüm o öğünlerin bedelini ödüyordu. Duşa doğru ilerlerken, kendine iyi bir brunch ısmarlamaya karar verdi. Pazartesi Phumsile'in izin günüydü ve başka yatılı çalışanları yoktu, bu yüzden Theresa evde tek başınaydı. Günü kendi başına geçirmek için sabırsızlanıyordu.

Bir sonraki hamlesinin ne olacağını anlamaya çalışıyordu. Onu terk edemezdi ve görünüşe göre o da onu terk edemezdi. Peki şimdi ne olacaktı? İç çekerek, iştahını tekrar kaybetmemek için yemek yiyene kadar beynini kapatmaya karar verdi.

Bir saatten kısa bir süre sonra alt kattaki misafir banyosunda komodinin üzerinde kuru kusuyordu. Sadece kızarmış pastırma ve yumurta kokusu bile onu harekete geçirmeye yetmişti. Midesi bulanmayı bıraktıktan sonra, pişmiş yemeğin mide bulandırıcı kokusundan olabildiğince uzağa, verandaya çıktı ve devasa sonsuzluk havuzuna bakan bir şezlonga uzandı.

"Hayır..." diye fısıldadı, havuzun akuamarin suyunun okyanusun daha koyu mavisi ve gökyüzünün kobalt mavisiyle birleşiyor gibi görüldüğü havuzun kenarına kör bir şekilde bakarak. "Hayır, hayır, hayır, hayır... *hayır*... lütfen, Tanrım! Hayır..."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve hafifçe ileri geri sallandı. Son kırk sekiz saatin yürek burkan olayları yüzünden sistemi altüst olmuştu. Bu kadar uzun süre yemek yemediği için doğal olarak midesi bulanıyordu. Her şey gayet mantıklıydı... sadece aşırı tepki veriyordu.

Bu evlilikten bağımsızlığını kazanma yolunda ilerleme kaydettikten sonra bu kadar şanssız *olamazdı*. En son ne zaman regl olduğunu hatırlamaya çalıştı ama son zamanlarda çok fazla stres altındaydı ve regl dönemi etkilenmişti, bu yüzden herhangi bir şeyi ölçmek için en güvenilir yol bu değildi. Zekice ayağa kalktı ve hareket dengesini bozmadığında rahatladı. Mutfığa doğru ilerlerken yeni bir mide bulantısı saldırısına karşı kendini hazırladı ama neyse ki midesi bir kaya gibi sabit kaldı. Rahat bir nefes alarak ocağa doğru yöneldi ve tencereyi aldı, yemeği olabilecek yapış yapış pisliği atık imha ünitesine bırakırken gözlerini kaçırdı. Bunun yerine siyah çay ve kuru kızarmış ekmekle yetindi, mantıksız hamilelik korkusunu kafasından atmaya kararlıydı.

İştah açıcı olmayan yemeği bitirdikten sonra, çalışma odasına dönüştürdüğü aydınlık, güneşli tavan arasına yöneldi ve kendini işine verirken biraz müzik açtı. Burada sık sık kendini kaybediyor, çalışırken genellikle üzerine gelen dinginliği seviyordu ama bugün bir türlü konsantre olamıyordu. Aklında bir görüntü vardı, ne istediğini biliyordu ama kağıda aktaramıyordu. Oturdu

Çizim tahtasının önünde, yarım saat içinde beşinci boş kâğıda bakıyor, dirseğini eğik tahtaya dayamış, bir elinde narin çenesi, kâğıda bakıp görüntünün var olmasını diliyordu. Kalemni kaldırdı, ucunu kâğıda dayadı, sonra teslimiyetle iç geçirdi ve hayal kırıklığı içinde başını salladı. Kalemni bıraktı ve ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı.

"Theresa." Arkasından gelen sessiz ses onu telaşla koltuğundan fırlattı; Sandro'nun sesi olduğunu anlamadan önce yarı döndü, yarı savunma pozisyonunda çömeldi. Tabii ki bu, kendisini tanımadığı bir davetsiz misafirden daha güvende hissetmesini sağlamadı. Onu sakinleştirmek için iki elini de kaldırmış, avuç içleri ona bakıyordu.

"Sakin ol... Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," diye yatıştırdı.

"Ama sen *yaptın*," diye karşılık verdi. "Günün bu saatinde neden evde dolanıyorsun ki? Genelde eve yedi ya da sekizden önce gelmezsin." Her zaman sabah yediden önce işe gider ve genellikle çoğu "normal" kocanın eve döneceği saatten çok sonra dönerdi.

"Öğleden sonrayı birlikte geçirebileceğimizi düşünmüştüm," diye mırıldandı dalgın dalgın, keskin gözleri odanın her tarafını incelerken. Theresa daha fazla dayanamayana kadar etrafta dolaştı, ona neredeyse hiç dikkat etmedi, eşyaları kaldırdı, aletleriyle oynadı.

"*Dokunma ona!*" diye tersledi sabırsızca, adam ithalatı dünyaya mal olmuş bir çift keskiyi kaldırdığında.

"Mücevher tasarlıyorsun," diye fısıldadı şaşkınlıkla, gözleri onunkilerle buluşmak için kalktı ve Theresa'nın kendi bakışları uzaklaşırken yanakları utançla alevlendi.

"İyi olmadıklarını biliyorum," diye sinirli bir şekilde söze girdi ve adamın diğer iş istasyonlarından birinden kaldırdığı büyük portföye el salladı. Tasarım için çizim masası, mücevherleri yapmak için bir çalışma masası, tel kesmek ve yarı değerli taşları şekillendirmek için küçük bir kesim masası ve evrak işleri ve yazışmalar için dizüstü bilgisayarını barındıran masası vardı. "Ve bununla zamanımı boşa harcamamam gerektiğini biliyorum. Bu sadece bir hobi... yani..." Adam kaşlarını çatarak portföyünü karıştırmaya devam ederken sesi kesildi, ara sıra bir sayfada durup devam ediyordu. Kadın onun önünde durmuş, kıpırdanıyor ve şüphesiz ardından gelecek olan aşağılayıcı eleştiriyi bekliyordu. Adam aniden açık kitabı ona doğru çevirdi.

"Bu kuzeninin nişan seti," diyerek birkaç yıl önce Rick için yaptığı pırlanta ve beyaz altın küpe, kolye ve yüzük setinin resmine dokundu.

"Evet ama bunlar Rick'in tasarımı. Ben daha yeni yaptım."

"Bunların sizin tasarımınız olmadığını söyleyebilirim. Senin eşyaların daha çok..." Durakladı ve Theresa kendini destekledi. "Ham ve elemental. Neden yarı değerli taşlar yerine gerçek değerli taşlarla çalışmıyorsunuz?"

"Kesilmemiş değerli taşlar inanılmaz pahalı. Yarı değerli taşlar ucuz ve bulunması kolay ve ben onları yerleştirirken herhangi bir şekilde zarar görürlerse, bu büyük bir sorun değil." Tekrar homurdandı, portföyünü karıştırmaya devam ederken onu zar zor dinliyordu.

"Ve bütün gün bunu mu yapıyorsun?" Onaylamak için tekrar ona baktı.

"Öylece oturup parmaklarımı oynatamam, değil mi?" diye meydan okudu ve adamın gözleri hafifçe kırıştı. Kadın küçümseyerek homurdandı. Muhtemelen onun günlerini alışveriş yaparak ve güzellik salonlarında uzanarak geçirdiğini düşünüyordu.

"Senin hakkında bunu neden bilmiyordum?" diye sordu sessizce ve kadın omuz silkti.

"Benim hakkımda öğrenme zahmetine katlanmadığın bir şey daha," dedi küçümseyerek.

"Kendin hakkında vermediğin bir ayrıntı daha," diye sertçe karşılık verdi ve gözleri meydan okurcasına onunkileri yakaladı.

"Sana söyleseydim ilgilenir miydin?" Bu soru karşısında gözlerini kaçırarak kadar dürüsttü ve cevap olarak sessiz kaldı.

"Bunlardan kaç tane sattınız?" Portföyünü göstererek konuyu değiştirdi.

"Yok." Omuz silkti. "O portföyde hâlâ sahip olmadığım tek mücevher Rick için yaptığım setti ve onlar bile sadece bir iyilikti."

"Ama neden onları saklıyorsunuz?"

"Yeterince iyi değiller. Sadece aptalca bir hobi, tam bir zaman kaybı, gerçekten. Zaten dışarıdaki gerçek tasarımcılarla rekabet edemezdim."

"Çok tuhaf, sesini duyuyorum ama sanki babanın konuşmasını dinliyor gibiyim. Sana yeterince iyi olmadığını söyledi, değil mi? Ve sen de ona inandın?" Bu konuda alışılmadık derecede öfkeli görünüyordu.

"Hayır...evet...hayır. Bakın, yeterince iyi olmadığımı biliyorum. Hiçbir resmi eğitim almadım. İnternette bir şeyler çıktı aldım, biraz okudum ve denemeye başladım. Bunları bir tek ben giyiyorum, o da sadece evin içinde!"

"Bence Rick'in kardeşi Bryce'a ya da ortağı Pierre de Coursey'e bunlara bir göz attırmalısın." Hafifçe kıpırdandı, onun ani ilgisi ve övgüsünden ne anlam çıkaracağından tam olarak emin değildi.

"Zamanlarını boşa harcamak istemem; onlar meşgul adamlar." Palmer ve de Coursey dünyanın en seçkin mücevher şirketlerinden birinin ortak sahibiydi.

"Onları boşa harcayacağınızı pek sanmıyorum-"

"Bak, Sandro, bırak şunu, lütfen," diye sertçe araya girdi ve gözleri onun gergin yüzüne kaydı. Sandro'nun yüz ifadesi değişmedi ve omuz silkerek portföyü yavaşça kapatıp masasına geri koydu.

"Keyfin bilir," diye mırıldandı, sonra da odanın içinde dolaşmaya devam etti. Adamın eşyaları almasını, incelemesini ve yerlerine yerleştirmesini izledi. Oturmaya devam etti, onu görüş alanında tutmak için masa sandalyesini sık sık döndürdü. Sonunda adam huzursuz adımlarını durdurarak tam önünde durdu. Gözlerini pahalı 11 numara İtalyan mokasen ayakkabılarına dikti ve tekrar eline aldığı kalemle oynamaya başladı.

Adam çenesini başparmağı ve işaret parmağı arasında tutup yüzünü nazikçe yukarı doğru eğdiğinde, savunmasız bakışlarını onun akıl almaz çikolata kahvesi gözlerine kaldırdığında neredeyse yerinden sıçrayıp boğuk bir çığlıkla kalemi düşürüyordu. Elinin tersiyle yumuşak yanağını okşamak için çenesini bıraktı ve kız onun dokunuşundan ürkmek için elinden geleni yaptı. Tepkisini maskeleyemedi pek başarılı olamadı çünkü adamın gözleri buz tuttu ve eli ağır bir şekilde yanına düştü. "Benden başka ne gibi sırlar saklıyorsun acaba?" diye düşündü. nefesinin altında.

"Benim sırrım yok," diye cevap verdi.

"Buna ne diyorsunuz?" Adam eliyle odayı işaret etti ve kadın güldü ama bu sert ve yıpratıcı seste kesinlikle mizah yoktu.

"Bu pek de sır sayılmazdı." Başını acı acı salladı. "Geçtiğimiz bir buçuk yıl boyunca herhangi bir zamanda buraya gelmiş olsaydınız, bunu bilirdiniz. Kapıyı asla kilitlemem, bu yüzden istediğiniz zaman girmekte özgürdünüz."

"Buraya gelmek için neden bir nedenim olsun ki?" diye sordu en çıldırtıcı pragmatik sesiyle. "Burası bir atölye için pek de mantıklı bir yer değil."

"Burası aynı zamanda zamanımın çoğunu geçirdiğim tek yer, o yüzden *tabii ki* buraya gelmeye hiç zahmet etmedin," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Beni daha önce hiç isteyerek aramamıştın Sandro ve şu anda bunu yapmanın tek nedeninin, işlerin bu sözde evliliğimiz için tasarladığın ana plana göre gitmemesi olduğuna inanıyorum. Bana ilgi duyuyormuş gibi davranmak, beni itaatkâr tutmaya çalışmanın son yolu, değil mi?"

"Beni ikinci kez tahmin etmeye çalışmayı bırak, *Cara*," diye nazikçe azarladı. "Beni neyin harekete geçirdiği ya da aklımdan neler geçtiği hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanırım ben de sizin için aynı şeyi söyleyebilirim. Aslında sanırım seni benden çok daha iyi tanıyorum!"

"Bundan şüpheliyim," diyerek ellerini pahalı özel dikim takım elbisesinin pantolon ceplerine soktu ve çalışma masasına yarı uzandı. Uzun bacaklarından birini diğerinin üzerine atarak şık ve rahat bir poz verdi.

"Peki." Onu küçümseyen bir bakışla süzerken başını yana eğdi. "Kahvemi nasıl alacağım?" Omuz silkmeden önce soruya kaşlarını çattı.

"Sade," dedi son derece otoriter bir şekilde.

"Hayır, *sen* sade al, *ben* kahve içmem."

"Bu anlamsız," diye reddetti. "Ve çocukça."

"Benimle ilgili ya da benimle ilgili her şey senin için anlamsız," diye acı acı gözlemledi.

"Bu pek-" diye söze başladı, ama kız kendi cesaretine ancak güvenerek onun sözünü tekrar kesti. Daha *önce* ona hiç bu şekilde karşı çıkmamıştı ama artık paspas olmaktan bıkmıştı. Sırf geçici olarak

Bu evliliğe hapsolmuş olması, artık onun kendisini ezip geçmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu.

"Rahmim hariç her şey tabii ki." Yarı histerik bir şekilde güldü. "Onu çok kullanıyorsun! Senin için ben buyum, bacakları üzerinde bir rahim!"

"*Saçmalıyorsun* ve tamamen melodramatik davranıyorsun," diye alay etti. "Peki ya doğum günüm?" diye sordu aniden, hâlâ onu görmezden gelerek. "Doğum günüm ne zaman?" Adamın çenesi sıkıştı ve sessiz kalarak

Gözleri onunkilere yapışmıştı.

"Kendimi bu şekilde kanıtlamaya gerek görmüyorum."

"Cevap veremiyorsun, değil mi?" diye meydan okudu. "Senin Ocak ayının üçünde. Gabriella, Sofia, Isabella ve Rosalie adında dört ablan ve geniş bir ailen var. İspanaktan hoşlanmıyorsun ve arı sokmasına alerjin var. Seviyorsun-"

"*Yeter!*" Sabırsız elini yüzünün önündeki havada gezdirerek kızın sözünü aniden kesti. "Bu sapıklığın sınırlarında dolaşıyor ve benim hakkımda tüyler ürpertici derecede fazla bilgiye sahip olduğunuzdan başka bir şeyi kanıtlamıyor, ki itiraf etmeliyim ki bundan biraz rahatsızım." "Sapıklık sayılmaz." Başını iki yana salladı. "Ben bir süredir

ve seninle evlendiğimde seni *sevmiştim*. Seni tanımakla ilgileniyordum. Bunlar evli çiftlerin birbirleri hakkında bildikleri sıradan gerçekler. Senin hakkında bildiğim her şeyi kendim öğrenmek zorunda kaldım, hiçbirisi gönüllü değildi. Hobimi, kahvemi nasıl içtiğimi ya da doğum günümün ne zaman olduğunu beni tanımakla yeterince ilgilenmediğin için bilmiyordun, sır sakladığım için değil. Son bir buçuk yıldır bu böyleydi ve bana olan ani sahte ilgine rağmen hala da böyle." Adam bir şeyler söylemeye başladı ama kadın onu susturmak için elini kaldırdı. Adam gerçekten de çenesini kapattığında şaşırdı.

Boğazındaki kocaman yumruya rağmen, "Kendin için seçeceğin gelin olmadığımı artık biliyorum," demeyi başardı. Bu acı gerçeği kabul ederken onun gözlerine bakmadı. "Düğün gecemizde ve o günden beri her gün *bunu* açıkça belirttin. Ama en azından bana biraz saygı gösterilmesini hak ettiğimi düşünüyorum..." Titremesini durdurmak için alt dudağını ısırdı ve

kollarını kendine doladı. Adam cevap olarak hiçbir şey söylemedi, sadece düşünceli bir şekilde ona bakmaya devam etti.

"Ne söylememi istediğini gerçekten bilmiyorum," diye itiraf etti sonunda ve kadın hüzünle gülümsedi.

"Biliyorum," diye başını eğerek onayladı. "Sorunun büyük bir kısmı da bu."

Beklenmedik bir şekilde kendini masadan uzaklaştırdı ve birkaç adım atarak doğrudan Theresa'nın önüne geldi. Oturduğu yerin üzerinde tehditkâr bir şekilde gezindi ve Theresa onun düşünceli bakışları altında sinmemek için elinden geleni yaptı. Adam daha sonra Theresa'nın önünde kamburunun üzerine çöküp ellerini sandalyesinin kollarına koyarak ve onu koltuğuna hapsederek onu daha da şaşırttı.

"Benden istediğin bu şeyleri bilmiyor olabilirim Theresa," sesi birkaç kademe düşerken seksi aksanı kalınlaştı, "ama *seni* tanıyorum." Theresa sessizce başını salladı, adamın hem yakınlığından hem de doğrudan bakışlarından rahatsız olmuştu. Bu sefer kesinlikle gözlerini kaçırmıyordu. Kendini farların altında kalmış bir geyik gibi hissetti, gözlerini kaçırmak, kaçmak istiyordu ama bakışlarını kaçırmak şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordu.

Adam bir elini kaldırdı ve Theresa irkilmemek için kendini onun istenmeyen dokunuşuna hazırladı. Sonunda, parmak uçları dudaklarına değdiğinde yine de hafifçe sıçradı.

"Seni arzuyla titreten şeyin ne olduğunu biliyorum." Sesi daha da alçalmıştı, artık baştan çıkarıcı bir gümbürtüden başka bir şey değildi ve dudakları hafifçe aralandı. "Nereye dokunacağımı, nereyi öpeceğimi, nereyi emeceğimi biliyorum... Seni nasıl inleteceğimi, çılgık attıracağımı ve coşkuyla haykıracağımı biliyorum."

"Bu sadece seks." Sesini buldu ama pek inandırıcı gelmedi. Adam sadece gülümsedi ve diğer elini kaldırarak yüzünü çerçeveledi; başparmakları elmacık kemiklerini okşuyor ve parmak uçları şakaklarındaki yumuşak saçlara gömülüyordu.

"Bu hiçbir şeyi çözmez," diye itiraz etmeye devam etti, daha önce olduğu gibi aynı inanç eksikliğiyle.

"Belki de değil"-kaygısızca omuz silkti-"ama harika *hissettiriyor*." "Ama bunu doğru yapmıyoruz," diye mırıldandı, şu gerçeği düşünerek Onu hiç öpmemişti, ne dudaklarından, ne de bir kez. Adamın parmakları hareketsiz kaldı ve kadın, adamın yorumunu yanlış anlamış olabileceğini geç de olsa fark etti.

Bu onun için sorun değildi, eğer bu onun duyularını açıkça baştan çıkarmayı bırakacağı anlamına geliyorsa.

"Ne demek istiyorsun?" Kız, sesindeki kızgınlığı saklamanın ona ne kadar pahalıya mal olduğunu anlayabiliyordu. Tembel tembel okşamaya yeniden başladı.

"Hep bir gün kocamla sevişeceğimi düşünmüştüm," diye fısıldadı. "Ama biz bunu yapmıyoruz, değil mi? Sadece seks yapıyoruz. Biz..." Hayatında daha önce *hiç söylemediği* bir kelime kullandı. Sandro tepki olarak hafifçe geri çekildi ve parmak uçlarının yatıştırıcı darbeleri aniden durdu.

"Böyle bir dil kullanma," diye azarladı. "Sana hiç yakışmıyor!"

"Bir zamanlar sen de böyle diyordun," diye kendini savundu hararetle. "Ben *asla*-"

"Sen yaptın." Yaklaşan inkârı sakince yarıda kesti. "Düğün gecemizde, ilk seferden sonra, denedim... denedim..." O zamanki saflığını hatırlayınca yüzü kızardı. Ona sokulmak için uzanmıştı ve o da ondan uzaklaşmak için yatağın kenarına doğru hareket etmişti. "Her neyse, bana yaptığımız şeyi herhangi bir aşk eylemiyle karıştırmamamı söylemiştin. Bundan çok daha basit olduğunu söylemiştin. Sadece seks, demiştin, sadece... şey... bilirsin işte..."

Elleri kızın yüzünden omuzlarına inmişti ve gözleri kızın acı içinde ağağılanmış yüzüne dikilmişti. Adam kadının omuzlarını sıkıca kavradı ve kadın hafifçe kıpırdandıktan sonra adam ellerini bırakıp kadının omuzlarını yoğurdu.

"Theresa, düğün gecemizde oldukça sarhoştum."

Başını salladı, onu ne kadar uzun süre beklettiğini hatırlayınca gözleri yaşlarla doldu. Onu otel süitlerinde yapayalnız bırakan ağırbaşlı, mesafeli kocası üç saat sonra o kadar sarhoş bir halde geri döndüğünde masum ve hevesli bekleyişi suya düşmüştü. Yatağa düşüp hemen sızmış ve Theresa'yı paramparça bir halde bırakmıştı. İki saat sonra, vücudundaki usta elleri onu huzursuz bir uykudan uyandırmış ve vücudunu ince ayarlı bir müzik aleti gibi tıngırdatmış ve onunla oynamış, onu her emrine gönüllü bir köle haline getirmişti.

Öyle bir tepki vermişti ki, adamın dudaklarının bir kez bile onunkilere değmediği fark edilmemişti. Adam kızın vücudunun hemen hemen her yerini öpmüştü ve daha sonra kız aralarındaki yakınlığı korumak için çabalarken

Onları aşağılayarak kızın kırılğan ruhunu neredeyse yok etmişti. Sandro'nun da o geceki olayları hatırladığını anlayabiliyordu ve gözleri Sandro'nun ellerinin hâlâ kucağına düşen kalemle huzursuzca oynadığı yere kaydı. Hareketi durdurmak için kocaman bir elini onunkinin üzerine bıraktı.

"Sana çok içerledim," diye itiraf etti. "Çünkü kendimi kapana kısılmış hissediyordum." "Yanlış zamanlama, Sandro," diye fısıldadı kadın. "Kızgınlığın hâlâ çok güncel."

"İşler değişir, Theresa."

"Bazı şeyler affedilemez, Sandro," diye fısıldadı acı içinde. "Ve affedilemez."

"Bununla bir yere varamayız," diye hırladı adam hayal kırıklığıyla ve kadın ellerini onun ellerinin altından çekti.

"Ben de sana son üç gündür bunu söylüyorum," diye işaret etti ve adam aniden ayağa kalkmadan önce bir küfür savurdu. Theresa da onun boyundan korkmamak için ayağa fırladı. Ama yanlış hesaplamıştı; adam hâlâ ona çok yakın duruyordu ve ayağa kalktığında göğüsleri adamın kasıklarından gövdesine kadar vücudunu sıyırdı. Farkındalık aralarında kaynarken ikisi de hemen hareketsiz kaldı. Theresa yumuşak bir ses çıkardı ve aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı ama Sandro'nun kolları onu gevşekçe çevrelemek için yukarı kalktı, elleri sırtının küçük kısmında buluştu ve parmaklarının uçları sadece arka tarafının hafif kabarıklığına sürtündü. Kendi elleri de onun göğsüne sıkıca dayanmak için yukarı kalktı. Onu itmek istiyordu ama nedense elleri herhangi bir güç uygulamak yerine boş boş onu okşuyordu.

İri elleri aşağıya doğru inerek kızın arka tarafını tamamen kavradı ve kız ani uyarılmışlığını hissedene kadar onu hafifçe kaldırdı. Kendini ona doğru itti, ağzı kulağının yanına gelene kadar başını eğdi.

"Her şeye rağmen, *Cara*, beni istiyorsun," diye fısıldadı, nefesi sıcak ve nemliydi kulağına karşı. "Ve *Tanrı* biliyor ki ben de seni istiyorum..."

"Sadece seks," diye zayıfça itiraz etti.

"Belki." Kulağının hemen altındaki hassas noktayı ısırarak için aşağı inmeden önce kulak memesini hafifçe ısırarak, onu çıldırttığını bildiği bir şeydi bu. Bu sefer başarısız olmadı, çünkü nefesi kesildi ve kendini onun sert vücuduna yaklaştırmak için kollarını boynuna doladı. Dili son derece hassas erojen bölgede nazikçe dolaştı ve Theresa daha fazlasını isteyerek inledi.

Hıncırca sıcak ağız boğazına doğru ilerledi, yol boyunca açıkta kalan deriyi yaladı, emdi ve kemirdi. Theresa yüzünü onun kısa, yumuşak saçlarına gömdü ve cızırtılı bir şehvet iniltisini bastırdı.

Elleri bluzunu eteğinin belinden çekip çıkarmakla meşguldü ve sonunda elleri sırtının çıplak teniyle temas ettiğinde ikisi de inledi. Ellerini sütyeninin kopçasına götürmeden önce İtalyanca bir şeyler mırıldandı, ustalıkla çözdü ve ellerini dantelli küçük B kuplarının etrafına ve altına getirdi. Başparmakları hassas meme uçlarını bulduğunda haykırdı ve ona karşı şiddetle eğildi. Sandro onun dokunuşuna verdiği vahşi tepki karşısında yarı güldü yarı inledi.

"Seni *istiyorum*," diye fısıldadı, nefesi hafifçe ısırdığı boynunun derisine değiyordu. "Seni nasıl da istiyorum!"

Hıçkırarak ağladı, ona karşı koymakta daha becerikli olmayı diledi ama acısına, öfkesine ve hayal kırıklığına rağmen umutsuzca onu da istedi. Yavaşça başını salladı, kapalı gözlerinin arasından sızan yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Lütfen..." Ona durması için mi yoksa devam etmesi için mi yalvardığını bilmiyordu ama Sandro bunu onay olarak algıladı. Elllerinden biri göğüslerinden ayrıldı ve kalçalarına dolanana kadar eteğini çekti. Kısa, dantelli külotu çabucak halledildi ve sıcak, acil parmakları eriyen çekirdeğini hatasız bir doğrulukla buldu, okşadı, daldırdı ve onu hazırladı. Elleri kemer tokasına gitti ve onu ellerinde esir tutana kadar pantolonunun ağzını karıştırdı. Kendi okşamasını ve okşayışını yaptı, onun tanıdık satenimsi hissini, sıcaklığını, sertliğini, büyük boyutunu sevdi.

Hayvansı bir ses çıkararak onu etrafında döndürdü ve daha önce yarı oturmuş olduğu çalışma masasına yaslanana kadar onu destekledi. Sırtını masaya iyice dayayana kadar onu yukarı kaldırdı ve açılmış kalçalarının arasına girdi. Doğru açıyı yakalayana kadar leğen kemiğini hafifçe eğerek, sonunda saf bir memnuniyet iniltisiyle onun yumuşak ve davetkâr sıcaklığına gömüldü. Theresa'nın nefesi kesildi, çünkü bir kez daha adamın uzunluğu, çevresi ve inanılmaz sertliği karşısında şaşkınlığa uğramıştı.

Kadın ince bacaklarını kaldırıp adamın kalçalarına doladı ve ilk hafifçe itişten sonra adam sadece ona yaslandı. Elleriyle

Kalçalarının iki yanındaki masaya dayanarak başını kaldırıp Theresa'nın gözlerinin içine baktı. Daha önce ne yatakta ne de yatak dışında ona *hiç öylece bakmadığı için* Theresa'nın aklı başından gitmişti. Koyu renk gözleri onunkileri aramaya devam etti ve Theresa ne aradığını merak etti. Dudaklarını gergin bir şekilde yaladı ve adamın dikkati ağzına kaydı ve göz bebekleri neredeyse siyah olana kadar büyüdü.

Theresa'nın nefesi, ona karşı hareket etme ihtiyacını kontrol etmeye çalışırken küçük soluklarla gelmeye başlamıştı. Kalçaları en ufak bir seğirme yaptı ve onun etrafında kasıldığını hissetti. Adam bu hareket karşısında tısladı, hafifçe geri çekilirken yüzü gerildi, ancak sanki ayrılmaya dayanamıyormuş gibi tekrar içine daldı. Theresa'nın başının gevşekçe geriye düşmesi ve ağzının sessiz bir coşku çığlığıyla açılması için tek gereken buydu. Kadının orgazmının rekor hızı Sandro'yu şaşırttığı gibi kendi orgazmını da tetiklemişti. Şok olmuş bir ses ve bir yarım itiş daha ile kendini gidebildiği kadar derine gömdü, bu süreçte geriye doğru eğildi ve şiddetle boşaldı. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ama sonunda tüm vücudu gevşedi ve yüzünü nemli boynuna gömerek ona doğru yarı yarıya yığıldı.

Theresa, üç dakikadan fazla sürmüş olamayacak bu hareketin eşi benzeri görülmemiş hızı karşısında öylesine afallamıştı ki neredeyse kelimeleri kaçıracaktı. Aslında, adamın nefesini boynunun hassas derisinde hissetmemiş olsaydı, sözleri tamamen kaçırabilirdi. Ama o söyledi. Kelimeler boğuktu ama ne söylediğini *tam olarak* biliyordu. Onun mantrası, onun duası...

"Bana bir oğul ver, Theresa..." ve böylece onun için her şey bitmiş oldu. Bacakları adamın belinden ayrıldı ve adam merakla ona bakmak için ayağa kalkana kadar göğsünü itti. Yanaklarındaki gözyaşlarını görünce yumuşak bir protesto sesi çıkardı ve kollarını ona dolamaya çalıştı. Yine eşi benzeri görülmemiş bir hareketti ama kadın, adam ondan uzaklaşana kadar onu tekrar itti.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu kısık sesle, giysilerini yeniden ayarlarken.

"Senden nefret ediyorum," dedi, gözyaşlarını sildi, sesinde umutsuzluk ağır basıyordu.

"Az önce yaptığımız şey bana nefret gibi gelmedi," diye belirtti.

"Sadece bir başkası..." Ağzından çirkin bir kelime çıkmaya başladı ama adam onun sözünü kesti.

"Sakın söyleme," diye tersledi. "*Sakın söyleme!*"

"Neden olmasın?" diye itiraz etti. "Gerçek bu ve sözde evliliğimizin bu aşamasında sakın aksini iddia etmeye kalkma Sandro. Seksin işleri daha iyi hale getirdiğini mi sanıyorsun? Her şeyi daha da kötüleştiriyor, zaten alevlenmiş bir yangına benzin dökmek gibi. Tek kanıtladığın sana karşı koyamadığım!"

"*Bu* tamamen karşılıklı," diye kuru bir şekilde cevap verdi ve kadın hareketsiz kaldı. "Oh, lütfen..." diye boğuldu. "Elbette bana karşı koyabilirsin. Ben

Senin için sadece başka bir kadın. Benim özel bir önemim yok, bu yüzden benimle başka bir oyun oynamaya çalışma Sandro! Yalanlarından ve hilelerinden bıktım."

"*Dio,*" diye tısladı öfkeyle. "Sen sıradan bir kadın değilsin, benim *karımsın!* Hayatımda çok önemli bir yere sahipsin."

"Utanç duyduğun bir eş mi? Hiç sanmıyorum!"

"Senden utandığımı kim söyledi sana?" Bu düşünce bile onu öfkelenlendirmiş gibiydi.

"*Sen* yaptın."

"Theresa, şimdiye kadar beni suçladığın her şeyde bir gerçeklik payı vardı. Ama bu düpedüz gülünç! Sana bir kez bile senden utandığımı söylemedim."

"Bunu hiç söylemedin; söylemek zorunda değildin." Masanın üzerinden kayarak eteğinin düzgün olduğundan emin olduktan sonra tekrar ona baktı. "Bana her gün gösteriyorsun."

"*Ne?*"

"Ailenle, senin için dünyalara bedel olan geniş ve kapsamlı ailenle hiç tanışmadım. İki yakın arkadaşın olduğunu biliyorum, Rafael Dante ve Gabriel Braddock, yanılmıyorsam üniversiteden arkadaşlar ve onlarla her hafta futbol oynuyorsun. Bunu bildiğimi düşünmedin, değil mi? Hayatında bu *önemli* insanlardan hiçbirisiyle tanışmadım." Bir de Francesca vardı elbette ama Theresa bu bilgiyle onunla yüzleşmeye hazır değildi. "Senin için önemli olan insanlar onlar ve eğer istediğin gibi, utanmadığın bir eş olsaydım, şüphesiz şimdiye kadar onlarla tanışmış olurdum!"

"Öyle değil," diye inkar etti, neredeyse ona uzanmak için acele ederken tökezliyordu, ama ona dokunamadan uzaklaştı.

"Evet, öyle. Lütfen bunu inkar ederek zekama hakaret etme." Umutsuzca külotunu aradı ve çizim tahtasının yanında durduğunu gördü. Onunla yüzleşmek için geri dönmeden önce hızla külotunu aldı.

"Duş almam lazım," diye fısıldadı acı acı. "Birinin dokunuşunu, kokusunu, *özünü* teninden kazımak için karşı konulmaz bir istek duymanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi? Ne de olsa orgazmdan otuz saniye sonra genellikle yaptığın şey budur ve sonunda bunu anlayabiliyorum." Adamın cevap vermesine fırsat vermeden döndü ve odadan çıktı.

CHAPTER FOUR

T Sonraki bir hafta boyunca neredeyse hiç konuşmadılar, sadece aynı evde bir arada yaşadılar. Sandro, kahvaltı ve akşam yemeklerini Hâlâ birlikteydiler ve aynı yatakta yatıyorlardı ama Theresa'nın ısrar ettiği mesafeyi koruyarak ona hiç dokunmamıştı. Theresa'nın bir yanı rahatlarırken, bir yanı da paylaştıkları tek bağı kaybolmasından yakınıyordu. Kendi kendine bunun sadece seks olduğunu ve hiçbir zaman bir anlam ifade etmediğini söyleyip duruyordu.

Ayrıca, daha acil başka endişeleri de vardı. Son bir haftadır her gün kustuğu, hâlâ en beklenmedik zamanlarda baş dönmesi nöbetleri geçirdiği ve regl döneminin daha önce hiç olmadığı kadar geç olduğu gerçeği gibi. Sandro ile aralarındaki yakınlaşmanın sona ermiş olması onu rahatlatmıştı çünkü Sandro da en az kendisi kadar regl döngüsüne aşinaydı ve ona bir şey söylemeden önce kesin emin olmayı tercih ederdi. Ayrıca bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar vermek için zaman istiyordu.

Bir karar daha elinden alındı, diye düşündü acı acı, ama en azından ona söyleyeceği zaman ve yere karar verebilirdi - eğer gerçekten hamileyse, ki umutsuzca öyle *olmamasını umuyordu*. Dışlarıyla alt dudağını yokladı ve haftanın büyük bir bölümünde üzerinde çalıştığı tasarıma körü körüne baktı. Bunun bir kolye olması gerekiyordu ama daha önce gördüğü hiçbir kolyeye benzemiyordu. Başını tiksintiyle iki yana salladı; hiçbir şey yapamıyor gibiydi. Yazar tıkanıklığına eşdeğer bir durum yaşıyor gibiydi ve bu son derece sinir bozucuydu. Cep telefonu çaldı ve dikkatinin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak telefonu eline aldı. Bütün gün Lisa ile mesajlaşıp durmuştu. Kuzeni kendini iyi hissetmiyordu ve Theresa onu neşelendirmeye çalışıyordu.

Theresa kendini o kadar da iyi hissetmezken zor bir başarı olan aptalca küçük şakalarla onu neşelendiriyordu. Son mesajına kuzeninin yanıt vermesini bekliyordu ama gelen kutusunda Sandro'nun adını görünce hiç de hoş olmayan bir sürprizle karşılaştı. Genellikle gün içinde onunla iletişime geçmekten kaçınırdı. Mesajı okumaya o kadar da hevesli olmadığı için kaşlarını çattı. Sonunda nefes nefese kaldı ve mesaja tıkladı.

"Bu akşam dışarıda yiyeceğiz. Kıyafet: gündelik. 'İş şeyi.' Saat 6'da evde ol.

Akşam yemeği 7:30'da."

İnledi. Sandro ve onun lanet olası "görünüşleri"! Reddetmek istedi ama çıkacak tartışmayı kaldıracak enerjisi yoktu. En azından bu sefer onu önceden uarmıştı. Geçmişte eve gelip ona bir saat içinde dışarı çıkacaklarını söylediği birkaç olay olmuştu. Birkaç kez resmi bir etkinlik olmuş, Theresa uygun elbiseler bulmak için çırpınmış ve saçını profesyonelce yaptırma fırsatı bile bulamadığı için sessizce lanet okumuştı. Usulca iç geçirerek öğleden sonra geri kalanında çalışmaktan vazgeçti ve kendisine eşlik edecek birini bulmak için mutfaka yöneldi. Phumsile etrafta verimli bir şekilde koşuşturuyordu ama dönüp Theresa'yı gördüğünde sıırttı.

"Çay saati mi?" diye sordu ve Theresa başını sallayarak mutfak taburesine yerleşirken Phumsile birkaç çay fincanı toplayıp çaydanlığı kaynamaya bıraktı.

"İşini bitirdin mi? Biraz erken," diye sordu yaşlı kadın çaydanlığı hazırlarken. Theresa'nın Phumsile ile ilişkisi sıcak ve dostçaydı. Theresa, Phumsile'nin uzun zaman önce evliliğinin olağandışı doğasını fark ettiğini biliyordu ve kadın ağzını sıkı tutup bu konuyu hiç açmasa da, sonuç olarak Theresa'ya annelik etme eğilimindeydi.

"Konsantre olamadım ve Sandro'yla bu akşam dışarı çıkacağız, o yüzden hazırlanmayı düşünsem iyi olacak." Phumsile çaydanlığa sıcak su doldurup demlenmesi için aralarındaki tezgâha koyduktan sonra yanına bir tabak taze pişmiş zencefilli bisküvi koydu.

"Yine süslü bir gece mi olacak?"

Theresa terminolojiye gülümsedi ve omuz silkti.

"Sıradan dedi. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim." Bir bisküvi aldı ve belli belirsiz bir ısırık aldı.

"Zencefil çok hafiftir, midenizi bozmaz," dedi kadın sessizce ve Theresa irkilmiş gözlerini Phumsile'in bilge gözlerine dikti. Phumsile'in son birkaç gündeki mide bulantısını fark edeceğini bilmeliydi. Kadın nadiren çok şey kaçırdı.

"Bay De Lucci biliyor mu?" Phumsile sordu.

"Ben bile bilmiyorum," diye itiraf etti

Theresa.

"Bebek bir nimettir. Bay De Lucci çok mutlu olacak."

"Olacak," diye acı acı onayladı Theresa.

"Mutlu değil misin?" Phumsile'in kafası karışmış gibiydi ve Theresa gülümsemeye zorladı.

"Bir bebek *olduğundan* emin değilim Phumsile, sadece bir mide rahatsızlığı olabilir." Phumsile'nin her zaman mükemmel bir şekilde hazırladığı papatya çayından bir yudum aldı ve bisküviden bir ısırık daha aldı.

"Peki bu gece ne giymek istiyorsun?" Phumsile nazıkçe konuyu değiştirdi ve Theresa yine omuz silkti.

"Ne kadar rahat demek istediğini tam olarak bilmiyorum. Kot belki. Sence saçımı ne yapmalıyım? Yukarı mı aşağı mı?" Phumsile başını eğerek Theresa'nın uzun saçlarını inceledi.

"Neden kuaföre gitmiyorsun?" diye sordu Phumsile. "Seni neşelendirir."

Theresa bu düşüncüyü düşünürken Phumsile'e gülümsedi. Bu gece iyi görünmek hiç değilse egosunu yükseltecekti.

"Biliyor musun, bir süredir saçlarımı şekillendirmedim," diye itiraf etti ve Phumsile'i hızlıca sıkmak için tezgâhın etrafında döndü. "Bu harika bir fikir. Teşekkür ederim. Sensiz ben ne yapardım, Phumsile?"

"Açlıktan ölüyorsun," diye şaka yaptı kadın. "Ben burada değilken yeterince yemiyorsun ve bunu biliyorsun."

Theresa güldü, hizmetçiyle yaptığı konuşmadan sonra kendini ölçülemeyecek kadar iyi hissediyordu. Hiçbir şey çözülmemişti ama Phumsile'in olası hamileliğinden haberdar olmasıyla kendini daha az yalnız hissediyordu.

Sandro saat tam altıda evdeydi. Theresa kanepeye kıvrılmış, son derece popüler bir fotoğrafçının öğleden sonraki gezisinde satın aldığı bir sehpa kitabını karıştırıyordu. Kendisi bir vahşi yaşam fotoğrafçısıydı ama bu seferki konusu eve çok daha yakındı. *İnsanın En İyi Dostu* başlıklı son antolojisi tamamen köpekler hakkındaydı. Köpekleri çok seven Theresa kitabı almadan önce iki kere düşünmemişti. Sandro kapı aralığında durakladı ve Theresa başını kaldırıp onun tutuk gözlerini saçlarında gördü. Yeni kesilmiş saçlarına utangaç bir el kaldırdı, bunun büyük bir değişiklik olduğunu biliyordu. Beline kadar uzanan Titian saçlarını çenesinin hemen altına kadar kestirmişti. Düz ve şık bir stildi, tüylü bir kakülü vardı ve Theresa bunun kendisini yeni bir kadın gibi göstermesini ve hissettirmesini seviyordu. Umutsuzca olmak için çabaladığı bir şeydi bu.

Saçları *her zaman* uzundu; babası kesmesini kesinlikle yasaklamıştı ve Theresa, Sandro'nun küçük göğüslerinin yanı sıra, onda kesinlikle hayran olduğu tek şeyin saçları olduğunu biliyordu. Onunla seks yaparken her zaman saçlarına dokunuyor, okşuyor ya da çekiştiriyordu. Şimdi de yüzünü çerçeveyeleyen, iri gri-yeşil gözlerini ve yüksek, narin elmacık kemiklerini vurgulayan bu kesime vereceği kaçınılmaz olumsuz tepkiyi nefesini tutarak bekliyordu. Elleri kenetlendi ve gözle görülür bir çabayla yutkunuyor gibiydi.

"Görünüyorsun..." Sesi kısıktı ve tekrar başlamadan önce boğazını temizledi. "Çok *güzel* görünüyorsun, *cara*." Sessiz sesi samimiyetle ve başka bir erkekte olsa saygıya benzer bir şeyle çınlıyor gibiydi. "Kesinlikle büyüleyici."

Gözlerini kırptırdı.

"Ah," demekten başka bir şey gelmedi aklına ve Theresa odaya daha da yaklaştı, hâlâ Theresa'nın saçına ve yüzüne o kadar odaklanmıştı ki neredeyse bir koltuğun yanına yerleştirilmiş küçük bir tabureye takılıp düşecekti. Theresa'nın kıvrılıp yattığı kanepenin karşısındaki deri koltuğa gömülmeden önce kaşlarını çatarak rahatsız edici mobilya parçasına baktı.

"Uh..." Dikkatini kucağındaki kitaba verdi ve garip bir şekilde sohbet etmek için can atıyor gibiydi. "Ne okuyorsun?" Keskin gözleri kitabın başlığına odaklanmıştı ki bakışlarını şaşkınlıkla onunkilere çevirdi. "*Köpekler mi?*" Adamın sesi o kadar şaşkıncı ki, kadın kitabı göğsüne bastırarak savunmaya geçti.

"Ben köpekleri *severim*," dedi şiddetle ve adamın garip bir şekilde nazik gözleri kitabın üzerine gelmeden önce kızın gergin yüz hatlarında gezindi. Öne doğru eğildi ve sağ elini uzattı.

"Alabilir miyim?" Kız kitabı ölümüne tutmaktan vazgeçip kitabı ona uzatana kadar onu dikkatle izledi. "Teşekkür ederim." Arkasına yaslandı ve parlak sayfaları çevirdi, ona neredeyse çocuksu bir şekilde sırtmadan önce orada burada durakladı. O kadar nefes kesici bir yakışıklılığa sahipti ki, uzun bir an boyunca onunla konuştuğunu fark etmedi.

"Özür dilerim, tam olarak anlayamadım," diye fısıldadı ve kitabı ona doğru çevirip uzun işaret parmağını sırtan siyah bir Labrador retriever resmine dokundururken gülümsemesi genişledi.

"Bende de bunun gibi bir tane vardı," diye bilgi verince kaşlarını çattı.

"Bir ne?" diye sordu boş boş, adamın yıkıcı gülümsemesiyle büyülenmişti.

"Köpek," dedi ona sabırla, kitabı kendine doğru çevirmeden önce. Yüz ifadesi hafifçe anımsatıcıydı. "Ben de köpekleri severim. Bana göre köpekleri sevmeyen birine güvenilmez. Retriever köpeğimin adı Rocco'ydu. Üniversiteye başlamadan hemen önce öldü. On altı yıldır benimleydi. Sanırım onunla birlikte büyüdüğümü söyleyebilirsiniz." Onun çok sevdiği bir hayvana duyduğu bariz sevgi karşısında gülümsedi.

"Büyürken senin de bir köpeğin olmuş olmalı?" diye sordu ve kadın yavaşça başını salladı. "Hangi cins?"

"Biraz itin tekiydi," diye fısıldadı Theresa, devam etmek konusunda biraz isteksizdi.

"Adı neydi?" *Neden bu* kadar ısrarcı davranıyordu ki? "Sheba," diye cevap verdi, sesi daha da kısıldı ve gülümsemesi

Adam dikkatle öne doğru eğilmiş, gözleri kızın çökmüş yüzüne sabitlenmişti. "Bana daha fazlasını anlat," diye sessizce davet etti.

"Anlatacak pek bir şey yok," diyerek omuz silkti ve boğazını temizledi. "Annem on birinci yaş günümde beni SPCA'ya götürdü ve istediğim köpeği seçmemi söyledi. Ondan önce aylarca bir köpek almak için uğraşıp durmuş, ona iyi bakacağıma söz vermişim. Öyle bir noktaya gelmişti ki, sanırım beni susturmak için her *şeyi* yapabiliirdi. Ben de duygusal kahverengi gözleri, kirli siyah-beyaz tüyleri ve mutlu, sallanan kuyruğuyla Sheba'yı seçtim." Bunun üzerine o da gülümsedi.

O. "GörünüŖü pek hoŖ değildi ama ona hayrandım." Durup omuz silkmeden önce derin bir iç çekti ve sonunda gözlerini onunkilerle buluŖturmak için kaldırdı. "Ŗimdi akŖam yemeği için hazırlanma zamanı, değil mi?" Adam baŖını sallamadan önce kaŖlarını çattı.

"Köpeğini ne zamandır besliyorsun?" diye sordu usulca, her Ŗeyi öğrenene kadar rahat etmeyeceğini belli eden bir ses tonuyla ve Theresa diŖleriyle dolgun alt dudağını çektiŖirdi.

"YaklaŖık üç hafta."

Fısıldanan itiraf karŖısında yumuŖak bir küfür savurdu. "Ne oldu?"

"Annem ve babam çoğu konuda anlaŖamıyorlardı ve görünüŖe göre benim bir köpek almam da kavga etmek için baŖka bir bahaneydi. Sheba'yı almak annemin babama karŖı puan kazanma yoluydu ve Sheba'dan *kurtulmak da* babamın anneme karŖı puan kazanma yoluydu." Anne ve babası birlikte son derece mutsuzdu ve annesinin birkaç hafta sonra bir avuç dolusu uyku hapı yutması kimseyi ŖaŖırtmamalıydı. Theresa uzun süre kendini suçlamıŖ, köpek konusunda daha az ısrarcı olsaydı anne babasının kavga etmeyeceğini ve annesinin onu terk etmeyeceğini düşünmüŖtü. Mükemmel bir evlat olmadığı takdirde babasının da onu terk edeceğinden yıllarca korkmuŖtu ama liseyi bitirdiğinde Jackson Noble'ın kendisine herhangi bir Ŗekilde zarar veremeyecek kadar bencil olduğunu anlamıŖtı. O zamana kadar, mükemmel kız olmak kırılmaz bir alışkanlık haline gelmiŖti.

Ŗimdi köpek konusunda kayıtsız görünmeye çalıŖıyordu ama sesindeki titreme onu yalancı durumuna düşürüyordu. Sandro hiçbir Ŗey söylemedi ama bir Ŗeylerle mücadele ediyor gibiydi, çenesi o kadar sıkıydı ki kulaklarının hemen altındaki küçük kasların düğümlendiğini görebiliyordu ve kitabı sıkıca kavradığı parmak eklemleri bembeyaz görünüyordu.

"Köpeğe ne yaptı?" diye homurdandı, sesi tırnaklarını kemiriyormuŖ gibi çıkıyordu.

"Hiçbir zaman emin olamadım," diye itiraf etti. "Annem Sheba'nın yeni bir aileye gittiğini ve onlarla mutlu olduğunu söyledi. Ama bilmiyorum... Her zaman onu barınağa geri götürmesinden korktum." Tüm iyi niyetine rağmen, uzun zamandır hatırladığı acının gözyaŖları gözlerini doldurdu ve rahat görünmek için çenesini eğdi. "Sonrasında uzun süre uyuyamadım, Sheba'nın kafasının ne kadar karıŖmıŖ olabileceğini hayal ettim ve gerçekten çok kötü

Geceleri onu uyutmak için veterinerin ameliyathanesine götürdüklerini hayal ediyordum, çünkü onu sevsem de gerçekten sevimli, zeki ya da o kadar da özel biri değildi. Eğer barınağa geri dönseydi, başka bir yuvaya gideceğini sanmıyorum."

"Böyle düşünmemelisin," diye uyardı.

"*Biliyorum*. Boş ver, o kadar geçmişte kaldı ki yara uzun zaman önce iyileşti. Yara izi bile kalmadı." Adamın ona bakışından anlattıklarının tek kelimesine bile inanmadığı anlaşılıyordu.

"On bir yaşında mıydın?"

Başını salladı ve gözlerini indirdi, onun yakıcı bakışları altında rahatsız olmuştu. "Annen sen on bir yaşındayken ölmedi mi?" Annesinin intihar ettiğini herkes biliyordu. Bir hizmetçi tarafından bulunmuş ve haber bir saat içinde basına sızdırılmıştı. Onunki gibi bir aileden gelmenin talihsiz yan ürünlerinden biri de basının mahremiyet ve saygıdan tamamen yoksun olmasıydı. Annesinin intiharı kitleler için bir yem haline gelmiş, cenazesi de üç halkalı bir sirke dönüşmüştü. Bu durum Theresa'yı medyaya karşı çok ketum yapmıştı ve ilgi odağı olmaktan mümkün olduğunca uzak durma eğilimindeydi.

Sandro'yla evliliği bunu hiç de kolaylaştırmamıştı; üstelik Sandro'nun aile geçmişi neredeyse kendininkiyle aynıyken ve göz alıcı kız kardeşleri paparazziler tarafından sürekli takip edilirken.

"Sheba'yı kaybettikten yaklaşık iki hafta sonra," diye itiraf etti ve adam keskin bir nefes aldı, dudaklarından boğuk bir küfür döküldü. "Gördüğünüz gibi, kısa süre sonra zavallı küçük Sheba'nın kaderinden daha büyük endişelerim oldu."

"Sanırım görmemi istediğinden çok daha fazlasını görüyorum, Theresa," dedi gizemli bir şekilde ve Theresa gözlerini tekrar onunkilere kaldırdı, ancak orada gördüğü şefkat ve anlayış karşısında şaşkına döndü. Adam kitabı ona geri uzattı, Theresa da başını sallayarak kitabı aldı ve adamın iri elleriyle temas etmemeye özen gösterdi. Adam bu kaçamağı fark etti ve gözleri kısılrsa da bu konuda bir şey söylememeyi tercih etti.

"Peki bu iş meselesi ne kadar sıradan?" diye sordu, konuyu aniden değiştirerek, onun önünde başka bir baş dönmesi dalgasının ortaya çıkmasını istemediği için dikkatlice ayağa kalktı.

"Son derece rahat," diye cevap verdi sessizce, bariz konu değişikliğine karşı çıkmamayı tercih ederek. "Kot pantolon, tişört ve ceket yeterli."

"Yani saçımı boşuna mı yaptırdım?" Kaşlarını çatı, yeni görünümünü mümkün olan en iyi ortamda sergileyemeyeceği için oldukça hoşnutsuzdu.

"Bunun bir hiç uğruna olduğunu düşünmüyorum," diye itiraz etti o nadir, nefes kesici gülümsemelerinden biriyle. "Bence sonuç bu çabaya değdi. Uzun saçlarını severdim *Cara*, ama bu yeni şık, zarif kesim... Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Görünüyorsun..." Başını salladı ve tam İtalyanlara özgü bir hareketle parmak uçlarını dudaklarına götürüp onayladığını belirtmek için öptü. Nedense bu Theresa'ya komik geldi ve eliyle bir kıkırdamayı bastırdı. Gözleri gülmekten parlıyordu ve adam boğazını temizlemeden önce uzun bir süre ona bakarak durdu.

"Devam et Theresa," diye nazikçe teşvik etti. "Yarım saat sonra benimle burada buluşur musun?" Theresa onun sesindeki soru karşısında başını salladı.

Sandro nereye gittikleri konusunda ağzını sıkı tutuyor, Theresa'nın bilgi almak için giderek daha çaresiz hale gelen yakarışlarını görmezden geliyordu. Theresa'ya ne bekleyeceğini söylememesi alışılmadık bir durumdu. Genellikle ev sahiplerinin nelerden hoşlandığını ve ne hakkında konuşmasını istediğini Theresa'ya anlatırdı. Her zaman bir şekilde işleri berbat edeceğinden korkar gibiydi ama bu sefer belirgin bir şekilde farklıydı. Rahattı ve Theresa ne zaman nihai varış noktalarını sorsa, ona bu konuda endişelenmemesini söylüyordu. Theresa adamın yakışıklı profiline baktı, onun sinirliliği karşısındaki soğukkanlılığından nefret ediyordu. Adam Theresa'dan bile daha rahat giyinmişti; kesinlikle daha iyi günler görmüş marka bir eşofman altı, aynı marka yıpranmış spor ayakkabılar ve pantolona uygun bir ceket giymişti.

"Bakmayı kes," diye homurdandı, gözlerini önündeki yola dikerek. "Beni sinirlendiriyorsun."

Evet, doğru! Güçlü Ferrari'sini zarafet ve özgüvenle kullanan Bay Çelik gibi Sinirler gergindi. Buna bir an bile inanmadı. Dudaklarını büzdü ve gözlerini penceresinin ötesinde hızla kararan ufka çevirdi. Yaklaşık kırk dakikadır yoldaydılar ve Theresa'nın nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu. Başını eğdi

arkasına yaslandı ve birkaç dakikalığına gözlerini kapattı, son birkaç haftadır yaşadığı belirsizliğin kendisini yakaladığını hissediyordu.

"Buradayız." Bir süre sonra Sandro'nun sesi onu uykusundan uyandırdı ve oturduğu yerden doğrulup etrafını kolaçan etmeden önce gerindi. Araba çoktan büyük bir evin garaj yoluna park edilmişti. Burası onların hiç de mütevazı olmayan evlerini bahçeli bir kulübe gibi gösteriyordu. Garaj yolunda park etmiş beş tane daha şık ve pahalı spor araba vardı ve evin hem içindeki hem de dışındaki tüm ışıklar yanıyor gibiydi.

Theresa kemerini çözdü ve Sandro daha kıpırdayamadan arabadan indi. Ellerini Ferrari'nin tavanına dayayarak durdu ve arsız bir merakla muazzam eve baktı. Sandro'nun ön koltukların arkasındaki boşluğu karıştırdığının farkındaydı, sonra alçak arabadan vahşi bir zarafetle çıktı ve kaputu yuvarlayarak arabanın yolcu tarafında ona katıldı.

"Theresa, böyle düşünmeni istemiyorum-" Söyleyeceği her neyse, başka bir araba, bu pahalı metalik mavi bir Lamborghini, onlarınkinin arkasında kayarak durduğunda kesildi. Sandro şöyle bir baktı ve arabayı tanır gibi olunca küfretti.

Arabadan tek yolcu çıktı ve Theresa onu garaj yolunu dolduran parlak ışıkların altında oldukça net görebiliyordu. Sandro'nun yaşlarında, uzun boylu, siyah saçlı, *muhteşem bir* adamdı ve onlara doğru yürürken yüzünde kocaman, dostça bir gülümseme vardı. Theresa onun seksi, gevşek bacaklı yürüyüşüne hayran kaldığını fark etti. Adam da kocasına benzer bir şekilde giyinmişti, sadece eşofmanının markası farklıydı.

"De Lucci!" Sade kocasının sırtına içten bir tokat atarak onu selamladı.

"Max." Sandro karşılığında başını salladı, adamın coşkusunu paylaşıyor gibi görünmüyordu. Adamla tamamen yüzleşmek için döndü ve Theresa'nın sırtının küçük kısmına sert bir el koyarak onu da döndürdü. İkisi de diğer adama döndükten sonra bile elini orada tutmaya devam etti.

"Kim bu muhteşem bebek?" Max o öldürücü gülümsemesini ona çevirdi ve Theresa gülümsemesine karşılık vermekten kendini alamadı. Sandro diğer adama öfkeli bir bakış fırlattı, o da onun kötü mizacını sineye çekip daha da geniş sırttı.

"*Karım* Theresa," diye tersledi Sandro, sesindeki uyarı biraz daha açıktı.

"Bu tanrıçayla evli misin?" Max takdir dolu bakışlarını Theresa'nın kızaran yüzünde tuttu ve sırtışı gerçek bir sıcaklık gülümsemesine dönüştü. "Kusursuz bir zevke sahip olduğunu her zaman *biliyordum* De Lucci, ama itiraf etmeliyim ki senin hakkındaki düşüncelerim tavan yaptı!" Elini Theresa'ya doğru uzattı, o da en ufak bir tereddütten sonra elini tuttu.

"Büyülendim, eminim." Gülümsemesi yumuşadı ve kızın elini ağzına götürerek arkasına saygılı bir öpücük bıraktı. "Ben Max Kinsley."

"Uh...T-Theresa," diye kekeledi, adamın tiyatrosuna karşı kıkırdamasını bastırarak. Adamın sadece Sandro'yu gaza getirmeye çalıştığından şüpheleniyordu ve işe yarıyor gibi görünüyordu çünkü kocasının eli sırtının küçük kısmında yumruk haline gelmişti. "Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum Bay Kinsley."

"Aramızda bu formalitelerin *hiçbiri olmayacak*," diye uyardı. "Ben Max'im ve *sen de* Terri'sin! Ya da tercih ederseniz Tessa. Şimdi lütfen... sana içeri kadar eşlik etmeme izin ver." Max, Terri'yi kendine doğru çekerken elini hafifçe sıktı ama Sandro'nun eli Terri'nin serbest kolunun dirseğine kadar uzandı.

"Adı *Theresa* ve ben kendi karıma içeriye kadar eşlik edeceğim!" Sandro dişlerini gıcırdatarak konuştu, belli ki sinirlerine çok az hakim olabiliyordu.

"Ne kadar da ihmalkârım," dedi Max sahte bir pişmanlıkla ve abartılı bir isteksizlikle kızın ince elini bıraktı. "Orada olduğunuzu tamamen unutmuşum, De Lucci!" Sandro boğazının arkasından hafif bir hırlama sesi çıkardı ve Theresa bu kez kıkırdamasını engelleyemedi. Max bu sestten hoşlanmış görünüyordu ve gösterişli bir selamla geri çekildi.

"Tanışmamıza içeride devam edeceğiz, *Tessa* sevgilim," diye söz verdikten sonra arkasını döndü ve evin ön kapısına giden merdivenleri hızla çıktı. Tessa'nın daha önce fark etmediği bir bez çantayı geniş omuzlarından birine asmıştı.

"Ondan hoşlanıyorum." Max'in az önce kaybolduğu ön kapıya ters ters bakan Sandro'ya gülümsedi.

"Onun flörtünü olduğundan daha fazlası sanma Theresa," diye mırıldandı uyararak. "Onun bir kız arkadaşı var."

"Ben tam bir aptal değilim, Sandro. *Seni* iğneliyordu... oldukça da başarılı olduğunu eklemeliyim."

"*Dio*, tartışmak için uygun bir zaman değil, Theresa." Sesi yorgun geliyordu. "Deneyelim-"

"İçeri geliyor musun, gelmiyor musun?" Bir ses Sandro'nun söyleyeceklerini yarıda kesti ve uzun boylu, geniş omuzlu bir başka adamın kapı aralığında silüet halinde durduğu eve doğru baktılar.

"Hadi," diye mırıldandı Sandro, kızın elinden tutup Max'in taşıdığına benzer bir bez çanta aldı. Onu ön kapıya kadar götürdü ve kaba saba adam kenara çekilerek onları içeri aldı.

"Hey, Sandro..." Onun bu rahat selamını biraz daha erkeksi sırt vuruşları izledi ve bu kez dostça yaklaşım Sandro tarafından karşılık buldu.

"Gabe." Sandro Theresa'yı öne doğru çekmeden önce başıyla onayladı. "Bu Theresa."

"*Theresa mı?*" Adam ona daha yakından bakarken bir an duraksadı ve şaşkınlığını sıcak bir gülümsemeyle üzerinden attı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Gabe Braddock."

...Ve *sonunda* jeton düştü. Theresa sıcak bir şekilde gülümseyen adama baktı ve noktaları daha önce birleştiremediği için kendini tam bir aptal gibi hissetti. Cuma gecesi idi, Sandro spor kıyafetlerini giymişti ve onu her zamanki lanet olası futbol maçına getirmişti! Ne kadar *tipik*. Adam bir engelle karşılaştığında elinden geleni ardına koymuyordu ama bu çok aşâğılıkça ve inanılmaz derecede barizdi. Ona hiçbir uyarıda bulunmamıştı. *Bu* kadar başarılı bir işadımı olmasına şaşmamalı; bir durumu kendi lehine manipüle etmekte ustaydı ve *bu* klasik bir örnekti. Kadına istediğini verin, belki isyanı yatıştır ve insan kuluçka makinesi olma işine geri döner.

"Sizinle tanıştığıma çok sevindim Bay Braddock," dedi yumuşak bir sesle, adamın uzattığı eli tuttu ve öfkesini tatlı bir gülümsemenin ardına gizledi. "Daha *geçenlerde* sizinle tanışmak istediğimi belirtmiştim!" Sandro'ya bakmayı reddetti ama onun rahatsız bir şekilde bir ayağından diğerine geçtiğini hissetti. "Ve *işte buradayız*."

"Gerçekten de öyle." Diğer adam, Sandro'ya bakışından bir şeylerin ters gittiğini anladığı belli olmasına rağmen gülümsedi. "Futbola olan nefretini yenip bu gece bize katılmaya karar vermene sevindim. Çocuklar Alessandro'nun güzel karısıyla tanışmaktan çok memnun olacaklar." Onun

Futbola karşı isteksizlik mi? Demek onun göze çarpan devamsızlıklarını bu şekilde açıklıyordu.

"Ben de onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi sıcak bir sesle. Sandro'ya kızgındı ve onun kendisini yatıştırmak için yaptığı şeffaf hileler yüzünden incinmişti ama bu uzun boylu, geniş omuzlu, sıcak gülümsemeli adam sevimli görünüyordu ve Theresa içgüdüsel olarak ondan hoşlanmaktan kendini alamıyordu.

"Herkes arkada, Sandro," dedi Gabe, arkasında duran sessiz adama. "Birazdan size katılacağım, Bobbi'yi bekliyorum." Theresa'nın elini bıraktı ve ona doğru sırtıttı. "Erkeklerin seninle çok fazla flört etmesine izin verme, Theresa. Onlar iflah olmaz tiplerdir ve güzel kızlara bayılırlar!" Theresa'nın kızaran yüzüne uzun uzun bakması bir gösterge ise, bunu kastetmiş gibi görünüyordu.

"Bu kadar flört yeter, Braddock," diye homurdandı Sandro aniden, öne çıkıp dirseğine sahiplenici bir el koydu ve Gabe'in sırtışı kesinlikle kötücül bir hal aldı.

"Buna inanamıyorum," diye bağırdı Gabe, sesi keşif duygusuyla canlanmıştı. "*Beni... kıskanıyorsun!*" Bu fikir o kadar gülünçtü ki Theresa da onunla birlikte güldü ama Sandro'nun dirseğindeki tutuşu sıkılaştı.

Kahkahaları dindiğinde, "Kıskanmıyorum," diye sertçe karşılık verdi. "Sadece karımı senin yalaka ilginden korumaya çalışıyorum, seni ukala."

"Hayır, rekabeti kaldıramadığın için onu bu kadar uzun süre hepimizden uzak tuttuğuna inanmaya başlıyorum," dedi diğer adam sadece uzun süreli bir arkadaşın sahip olabileceği bir sinirle.

Sandro, Theresa'yı uzaklaştırmaya çalışmadan önce, "Karımın mükemmel zevkinden eminim," diye reddetti ama Theresa direndi.

"Bir saniye bekle, Sandro. Seçme şansım pek olmadı, biliyorsun! Zevkimin değiştiğini fark edebilirim." Oh, bu hiç hoşuna gitmedi, hem de hiç! Sandro ona sert, dar gözlü bir bakış fırlattı, onun özlü cevabına keyifle gülen diğer adam bunu görmedi ve Theresa inatla çenesini eğerek onun bakışlarına kendi meydan okuyan bakışlarıyla karşılık verdi.

"Ooh, onu sevdim, Sandro," diye güldü Gabe, gözlerini silerek. "Çok alıngan biri."

"Evet..." Sandro'nun gözleri isteksiz bir eğlenceyle parladı. "Bunu kendi gözlerimle görmeye başlıyorum." Kolunu tekrar çekti ve daha önce

Theresa daha fazla bir şey söyleyemedi ya da yapamadı, adam onu götürüyordu. Theresa diğer adamın görüş ve duyuş mesafesinden çıktıklarından emin olana kadar uysalca onu takip etti ve dirseğini adamın elinden çekip öfkeyle ona döndü.

"Seni aşağılık, çıkarıcı piç!" diye homurdandı ve öfkesini onun göğsüne yumruk atarak dindirmeye çalıştı. Adam yüzünü buruşturdu ve kadının vuruş menziline çıkmadan önce vurduğu yeri ovuşturdu.

"Senin derdin ne?" diye öfkeyle homurdandı.

"Benim sorunum mu?" Sesini bir çığlığın hemen altında tutmayı başardı. "Benim sorunum *sensin!* Bana yalan söyledin... yine. Bunun bir iş meselesi olduğunu söyledin."

"Teknik olarak öyle. Bu gece buradaki adamlardan en az beşiyle iş yapıyorum!" diye savunmaya geçti.

"Ama bu gerçekten iş değil, değil mi? Bu senin değerli küçük futbol maçın, seni terk etmekle tehdit edene kadar davet edilecek kadar iyi olmadığıma maç!"

"Arkadaşlarımla tanışmak istediğini söylemiştin." Gerçekten şaşırılmış görünüyor. "Şimdi sana bu fırsatı verdiğimde çıldırıyorsun! Seni hiç anlamıyorum."

"Beni bu gece buraya getirmenin tek nedeni bunun beni yatıştıracığını düşünmendi. O hırçın köpeğe bir kemik atarsan, yakında senin elinden yemeye başlar!"

"Daha çok gaddar *kaltak* gibi," diye mırıldandı nefesinin altında ve onun kendisini duyduğunu fark ettiğinde pişmanlık duymadan omuz silkti. "Eğer hayvan metaforları kullanacaksan, bari doğrusunu yap."

"Tamam, ben bir sürtüğüm... her neyse!" Verdiği yanıtın çocukça olduğunu farkındaydı ama bu durum onu biraz daha fazla sinirlendirmişti.

"Bakın, onlarla tanışmak istediğinizi söylediğiniz halde neden bu kadar kızgın olduğunuzu anlamıyorum."

"Bir yıl önce, elbette. Ama *şimdi* değil! Bunun çok geç olduğunu anlamıyor musun?" Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Bu bir ampütasyona yara bandı yapıştırmak gibi bir şey!"

"Her zamanki gibi aşırı dramatik davranıyorsun," dedi küçümseyerek.

"Oh, ne tepki vereceğimi biliyordun ve bunu bilmenin tek nedeni bunun ne kadar yetersiz ve acınası olduğunu fark etmendi."

jest gerçekten de öyle."

"Peki bunu nasıl anladın?" diye sordu savunmacı bir tavırla, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup güzel burnunun altından ona bakarak.

"Yoksa neden beni buraya getirmek için bu *kadar* sinsi davranasın ki?"

"Belki de son zamanlarda benimle bir *yere* gitmek konusunda çok saçmaladığın içindir!" diye öfkeyle tersledi. "Bu gece buraya gelmeni istesem reddedeceğini biliyordum, bu yüzden bir iş yemeği uydurmak zorunda kaldım. Son zamanlarda söylediğim ve yaptığım her şeye aşırı tepki vermekten ve niyetimi tamamen yanlış okumaktan başka bir şey yapmadın, bu yüzden riske giremezdim. Bir kez olsun senin hakkında yanlış olmayı umuyordum... ama eminim ki bu konuda da mantıksız davranmak zorunda kaldın. Bugünlerde yaptığım her şeye olumsuz bir anlam yüklemeye o kadar kararlısın ki, hiçbir şeyi olduğu gibi kabul etmek istemiyorsun. Burada hiçbir art niyet yok. Sadece arkadaşlarımla hiç tanışmadığınız konusunda haklı olduğunuzu fark ettim. Haksızlık ettim ve bunu düzeltmek için bir şans istedim." Dudağını ısırды, ona güvenmek istemiyordu ama gözlerindeki samimiyete karşı koyamadı. Adam sözlerinde *ciddi gibi* görünüyordu.

"Kendimi ne kadar aptal hissettiğimi bilmiyor musun?" diye fısıldadı, yere bakarak. "Onlarla şimdi buluşmak... Benim hakkımda ne düşünüyorlardır? Bir yıldan uzun süredir onlardan uzak duran gizemli eşin olarak kendimi teşhir ediliyormuşum gibi hissediyorum." Kollarını ona dolamadan ve alnını onunkine değdirmeden önce ona doğru tereddütlü bir adım attı. Ellerini yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kaldırdı.

"Kimin hatası olduğunu bilecekler, Theresa. Bundan emin olacağım," diye söz verdi boğuk bir sesle.

"Nasıl?"

"Seni onlarla paylaşamayacak kadar sahiplenici *olduğuma* onları inandıracağım. Seni sadece kendime istediğimi düşünecekler."

"Ama bu seni..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlandı. "Güvensiz."

"Belki." Omuz silkti. "Ya da belki sana bir bakarlar ve neden böyle tepki verdiğimi anlarlar."

"Sen ne...?" Başparmakları kızın yumuşak dudaklarına bastırarak soruyu susturdu.

"Aptal küçük Theresa," diye yumuşakça azarladı. "Bunu çok fazla söylememiş olabilirim, hatta hiç söylememiş olabilirim ama o kadar

güzelsin ki sana bakarken bile içim acıyor.

Bazen." Güzel değildi - güzel olmadığını *biliyordu* - ama bu seferlik ona inanmak istedi. Onun gözlerinde daha önce hiç bu kadar yalın bir dürüstlük görmemişti ve bu onu ayak parmaklarına kadar ısıttı. Daha da yaklaştı, dudakları onunkilerden sadece milimetrelerce uzaktaydı ki eğlenen bir ses onları suçlulukla ayırdı.

"Hadi ama çocuklar, balayınız yıllar önce sona erdi. Biraz ara verin!" Arkalarından gelen Gabe'di. Theresa kıpkırmızı kesilirken Sandro kaşlarını çattı, omuzlarını çökertti ve ellerini ceplerine attı. Gözlerini kaçırarak Theresa'ya hızlı ve esrarengiz bir bakış fırlattı. O acı veren tatlı anı düşünemezdi ve kesinlikle o öpüşmeyi merak edemezdi. Şu anda değil.

Eve dönerken sessizdi ve hâlâ gerçekte hayali birbirine karıştırıyordu. Sandro'nun arkadaşları çok sevimliydi ve Theresa kenardan onlara tezahürat yapmaktan keyif almıştı. Başta diğer eşlerin ve kız arkadaşların yanında rahatsız olmuştu ama o kadar içten davranmışlardı ki Theresa hemen rahatlamıştı. Sandro'nun sürekli ilgisi de çok yardımcı olmuştu. Sık sık Theresa'nın oturduğu yere gidip iyi olup olmadığını, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını, yeterince sıcak olup olmadığını soruyordu ve bu bir süre sonra utanç verici bir hal almıştı, özellikle de arkadaşları bu konuda onunla alay etmeye başladığında. Theresa elbette bunun bir rol olduğunu biliyordu ama yine de tüm dikkatini ona vermesi baş döndürücü bir duyguydu. Theresa futbol maçını şaşırtıcı derecede sürükleyici bulmuştu, özellikle de gözlerini zarif ve yetenekli kocasından ayıramadığı için. Maçtan sonra barbekü yapmışlardı ve Sandro yine sürekli dikkatli ve neredeyse şefkatli davranmış, Theresa'nın elini tutmuş ya da kolunu omuzlarına dolamıştı. Başlangıçtaki gariplikten sonra Theresa kendini gittikçe daha rahatlamış buldu.

Şimdi arabanın dar alanında, aralarında parıldayan bir gerilim vardı ve Theresa sessizliği müzikle doldurmak için öne doğru eğildi, ancak CD çaları açmasını engellemek için elini tuttu.

"Yapma..." Profilindeki silüete bakmak için döndü ama adam gözlerini yoldan ayırmadı.

"Ama..."

"Bu gece iyi vakit geçirdin mi?" diye sordu huysuzca. "Evet..."

Hepsi çok hoş insanlar."

"Sevindim." Yine sessizlik. Adam hâlâ kızın elini bırakmamış, sert kalçasıyla iri eli arasına sıkıştırmıştı.

"Herkes seni gerçekten sevdi." Adamın sesindeki sıcaklığı duyabiliyordu ama bunun arkadaşlarına mı yoksa kendisine mi yönelik olduğunu bilmiyordu. "Orada olduğun için... *gurur duydum*." Gözlerini kırıştırdı, bunu nasıl karşılayacağından emin değildi. "Ve bu kadar uzun süre bıraktığım için kendimi suçlu hissettim. Senden utanıyormuşum gibi hissetmeni asla istemedim Theresa. Seninle evlenmek istemedim, bu doğru, ama hiçbir zaman beni utandıracağını düşünmedim."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bunun anlamı çok büyük."

Adam onu bırakmadan önce eli kızın elini sıktı ve kız isteksizce elini adamın kalçasından kaldırdı. Yine sessizlik vardı ama bu sefer o kadar da düşmanca ve istenmeyen bir his yoktu.

CHA PTE R BEŞ

T Gece yarısından sonra eve vardılar ve Sandro kapıyı kilitlemeye devam ederken Theresa yorgun bir şekilde üst kattaki misafir odasında duş almaya gitti.

Sandro'nun onu her gece zorla ana süite geri götürmesine rağmen hala işgal etmeye kararlı olduğu yatak odası. Lüks misafir banyosundaki birden fazla duş başlığının sıcak ve rahatlatıcı spreyinin altında durmuş, alnını serin fayanslara dayamıştı ki bir soğuk hava dalgası onu kabinin buzlu cam kapısının açılmış olduğu konusunda uyardı. İçini çekerek arkasına döndü ve Sandro'nun duş kapısını arkasından kapatmak için dönmesini izledi; Sandro, akşamın erken saatlerinde Gabe'in bahçesinde bir topun peşinden koşarken hayranlıkla seyrettiği güzel poposuna kıskırtıcı bir bakış atmıştı. Ona döndü ve yorgun bir iç çekişle başını salladı.

"Şüphesiz, tanıdığım en inatçı insanlardan birine dönüşüyorsun, Red," dedi inleyerek. Beklenmedik evcil hayvan ismi onu telaşlandırmıştı. Onu tanıdığından beri kendi isminden başka bir şeyle hitap etmemişti ve bundan ne anlam çıkarması gerektiğinden pek emin değildi.

"O boşanmayı *istiyorum* Sandro," diye ısrar etti, düşüncelerini tekrar rayına oturtmaya ve gözlerini onun istekli ereksiyonuna düşürmemeye çalışarak. Adam hafifçe gülümseyerek ona doğru bir adım attı.

"Biliyorum," diye yorgunca itiraf etti, süslü musluklardan sarkan vücut yıkama suyunu ve süngerini almak için ona doğru uzandı. Kolları her hareketinde çıplak bedenine sürünüyordu ve kadın çaresizce bedeninin istekli tepkisini ondan korumaya çalıştı ve kollarını göğüslerinin filizlenen kırmızı uçlarının üzerinde kavuşturdu.

"Ve... artık seni sevmiyorum," diye umutsuzca devam etti, adamın yumuşak süngere kokulu vücut yıkayıcısını sürmesini izliyordu. Adam elindeki süngere odaklanmıştı.

"Biliyorum." Sesi biraz tuhaftı ve ifadesi nötrdü. Tekrar başını kaldırdığında, süngeri yavaşça katlanmış kollarının üzerinde gezdirmeye başladı.

"Ve artık seninle aynı odada kalmak istemiyorum." Adam iri ve nazik eliyle ince bileğini kavrayıp kolunu göğüslerinden uzaklaştırarak süngeri kolunun altından hassas koltuk altına doğru gezdirdiğinde sesi utanç verici bir şekilde titredi. Zaten sert olan meme uçları acı verecek kadar gerildi. Diğer kolunu kaldırıp aynı şehvetli muameleye maruz bıraktığında zevkle inlememeye çalışarak hafifçe sallandı.

"Bunu çok açık bir şekilde ifade ettin," diye fısıldadı cevap olarak, gözleri açıkça tahrik olmuş göğüslerine sabitlenmişti. Daha da yaklaştı, iri vücuduyla onu sıkıştırdı ve pürüzsüz fayanslara yasladı. Sünger önce bir sıkı tomurcuğun, sonra diğerinin üzerinde gezindi, o kadar hafifti ki, dokunuşu hayal edip etmediğinden emin değildi.

Bu kez çok yakın olduğu için her küçük hareketinde sert, pürüzsüz göğsü acı verici bir şekilde dikleşen küçük uçlarla temas ediyordu ve düşünce akışını sürdürmek için yapabileceği tek şey buydu. Sünger göğüslerinin arasından aşağıya, gövdesine, düz karnına ve daha da aşağıya, karnının üzerine ve arasına doğru süpürüldü...

Adam süngeri kasıtlı olarak bırakıp yerine parmaklarını geçirdiğinde sert bir nefes aldı.

"Ve... Ben bir... bir..." dedi nefes nefese, adamın parmakları en hassas olduğu yeri ısrarla okşamaya devam ettiğinde ve ellerinden biri hareketi engellemek için adamın bileğine yapıştığında. Adam hiç istifini bozmadı ve kızın kalkık yüzüne dikkatle baktı. "Boşanma..."

"Bunu zaten söylemiştin," diye belirtti, kızın bariz uyarılmışlığı karşısında tepkisini kontrol etmeye çalışırken göğsü kabarmaya başlamıştı. Aç bakışları kızın yüzünden, sert, ahududu pembesi meme uçlarının hızla dağılan köpüklerin arasından görünmeye başladığı küçük göğüslerine kaydı. Çaresiz bir iniltiyle elini kalçalarının arasından çekti, dizlerinin üzerine çöktü ve küçük tümsekleri avuçlayarak köpüklü tomurcuklardan birini aldı

Aç, sıcak ağzına. Theresa heyecan verici dokunuşla geriye doğru eğildi, sırtı eğildi ve başı bir gümbürtüyle fayanslara çarptı.

Vücudunun tapınağında bir yalvarıcı gibi diz çökmüş olan güzel kocası, göğüslerinin arasındaki sığ vadiyi yalayarak ve öperek geçip diğer ağrıyan zirveyi bulurken, iri elleri vücudundan aşağıya, onu sabit tutmak için kararlı bir şekilde fayanslı duvara sabitlediği dar kalçalarına doğru ilerledi. Theresa çılgınca ürperdi ve elleri adamın ıslak saçlarına gömüldükten sonra huzursuzca tırnaklarının battığı omuzlarına doğru hareket etti.

Ayağa kalktı, tüm vücuduyla onu duvara yapıştırdı, ereksiyonu sert, çıkıntılı karnı ile dar gövdesi arasında sıkıştığı yerde acilen zonkluyordu. Ellerini başının iki yanında duvara dayamış, bir yandan da gövdesine hafifçe bastırıyordu. Sıcak, daralmış bakışlarını kızın çıplak ve savunmasız yüzünde tutuyordu; kendi yüzü sıkı bir kontrol maskesiyken, gözleri kızın okuyamadığı bir duyguyla alev alev yanıyordu.

Gözleri onun yarı kapalı gözlerinden dişlerinin arasına sıkıştırdığı alt dudağına kaydı. Hafif boğuk bir küfürle inledi ve ağzı onunkine değene kadar başını eğdi. Dudakları nazikçe onunkilere sokulurken Theresa'nın tüm vücudu kaskatı kesildi, hiçbir şey talep etmiyor, sadece cömert ağzının alışılmadık hatlarını keşfediyordu. Elleri duvara dayandıkları yerden kalkıp yüzünü şefkatle kavradı, parmak uçları alnının ortasında buluştu ve avuç içleri çenesinin iki yanında durdu. Ağzı yavaş yavaş daha fazlasını talep etti, kız iç çekip kendi ağzı onunkini keşfederken ona karşı eriyene kadar ısrarla onunkine doğru hareket etti. Adamın nane tadındaki dili dudaklarının üzerinde gezinerek ağzına girmeye çalıştı ve kadın ona doğru açıldı, bunu o kadar çok istiyordu ki içi sızladı.

Elleri merakla havaya kalktı, onu daha da yaklaştırmak için çenesini kavradı ve adam da bunu seve seve yaptı, öpücüğü öncekinden daha da derine indi. Sanki onun tarafından tüketiliyormuş, açgözlülükle canlı canlı yeniyor ve onun içine çekiliyormuş gibi hissediyordu. Bu hayatının en yoğun deneyimiydi ve adamın gövdesine karşı zonklamasından, onun da hemen hemen aynı şeyi hissettiğini tahmin etti. Adam isteksizce ağzını onunkinden ayırıp, ruhunun derinliklerini görüyormuş gibi görünen delici bir bakışla yüzüne baktı ve sonra gülümsedi. Tamamen açık, korumasız ve

Daha önce ondan *hiç* görmediği çocuksu bir gülümseme. Adamın ağzı tekrar kızın ağzındaydı ve onu iyice yağmalamadan önce nefesini tutmak için ancak zamanı vardı. Açlıkla inledi ve kollarını onun boynuna doladı. Adamın elleri şimdi hareket ediyor, yumuşak, çıplak bedeninin her yerinde geziniyor, sonra sıkı arka tarafını kavırıyor ve ince kalçaları beline dolanana kadar onu yukarı kaldırıyor.

Ağzını Theresa'ninkinden ayırdı ve yüzünü boynuna götürerek oradaki hassas çukurda biriken su damlacıklarını yaladı, sonra tekrar dudaklarına yapışarak dudakları, dişleri ve diliyle onu yuttu. Theresa onun beklenmedik tutkusundan tamamen etkilenmişti; daha önce hiç bu kadar kontrolden çıkmış gibi görünmemiştir ve o da akıntıyla birlikte sürükleniyordu. Adam Theresa'nın arkasından kavrayışını sıkılaştırdı ve yarı tökezleyerek onu duştan çıkardı, banyodan geçirdi ve yatak odasına götürdü, ikisini de zar zor yatağa yatırmayı başardı. Theresa'nın ayakları halı kaplı zemine değiyordu ve poposunun yarısı yatağın dışındaydı, ama adam ağzını açıp kapatmaya fırsat bulamadan içine girdiğinde bu rahatsızlığı zerre kadar umursamadı. Ağzını ayırıp haykırmayı başardı, sesi odanın sessizliğinde sert ve çiğdi.

Sırtını sadece başı yatağa değene kadar eğdi, bacaklarını kaldırıp tekrar beline doladı, ayak bilekleri gergin, pistonlu kalçalarının üzerinden geçti ve kolları geniş sırtına dolandı, tırnakları etine o kadar derinden battı ki kan aktı. Sandro onun ağzına hıçkırıklarla, çaresiz sesler çıkarıyordu ama yine de dudaklarını bırakmayı reddediyor, dilinin itişlerini kalçalarının itişleriyle koordine ediyordu ve Theresa'nın boğuk inlemeleri de aynı çılgın ritmi alıyordu.

Elleri ıslak saçlarına dolanmak için yukarı kalktı ve ağzına daha iyi erişebilmek için başını neredeyse şiddetle geriye yatırdı. Islak vücudu kızının üzerinde kayıyor ve sürtünüyor, kasları teninin gergin sateninin altında geriliyor ve Theresa'nın vücudu her temas noktasında yanıyordu. Adamın ellerinden biri Theresa'nın kalçalarından birine uzandı ve daha da derine girmesini sağlamak için kalçalarını daha da yukarı kaldırdı.

Daha fazla! Daha fazla! Daha! Kelimeleri söylemeye çalıştı ama adamın ağzı onunkinin üzerindeyken yapamadı, bu yüzden onu daha yakına çekmek için ellerini arkasına götürdü. Onu daha sert, daha derin istiyordu ve o da bunu biliyordu çünkü

Buna göre ayarlandı ve nefis bir ölümle ölüyormuş gibi hissederek onun ağzına doğru hıçkırdı. Gittikçe daha yükseğe çıktı ve zirveye ulaştığında kontrolden çıktı ve Sandro'nun yuttuğu bir çığlıkla serbest düşüşe geçerek yeryüzüne geri döndü. Tüm vücudu onun etrafında kenetlendi ve Sandro onun doruğa ulaştığını hissederek kendini tutamadı. Kontrolünü kaybetmemek için savaşıırken nefesi ciğerlerine girip çıkıyordu ama o da en az kız kadar kendini kaybetmişti ve kızın kendi adı olduğunu zar zor anladığı boğuk bir çığlık atacak kadar uzun süre ağzını onunkinden ayırdı. Vücudu şiddetle kamburlaştı ve onu yataktan kaldırıp kucağına alarak olabildiğince yakınında tuttu, güçlü kolları dar sırtına dolanırken içinde sarsıldı. Vücudu tembelce itmeye devam ederken dudakları bu kez daha nazikçe onunkilere geri döndü. Ona daha da sıkı sarıldı ve yatağın kenarında diz çökerken, bacakları onun sert kalçalarına bindi, göğsü onun göğsüne bastırdı ve kolları boynuna sıkıca sarıldı, dengesini korumak için savaşıırken ağzını onunkiyle karıştırdı. Sonunda tamamen kemiksiz kaldı ve yumuşak yatağa yığıldı, onu da yanına aldı ve sert kalçalarından biri hala onunkinin arasında sıkışmış halde kollarına sardı. Hâlâ onu öpüyordu, sanki onun tadına doyamıyormuş gibi tekrar tekrar ağzına gelmeden önce boynuna sokulmak ve omuzlarını öpmek için ağzını onunkinden kaldırıyordu. Onun her yerini okşuyordu ve yavaş yavaş nefes alışları yavaşladı ve karşılıklı titremeleri hafifçe azaldı. Artık onun içinde daha nazik, daha yumuşak bir varlıktı, sadece ara sıra ona hala orada olduğunu hatırlatmak istercesine seğiriyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Aman Tanrım, Theresa... Bu *inanılmazdı*." Kendine yeni yeni gelmeye başlayan Theresa onun sözleri karşısında gerildi ama adam bunu fark etmemiş gibiydi, hâlâ onu okşuyor, öpüyor, saçlarının arasına küçük sevgi sözcükleri ve yarım kalmış İtalyanca cümleler fısıldıyordu. Bir buçuk yıl boyunca, haftada ortalama dört kez ve bunların her birinde gecede en az iki kez seks yapmış olmalarına rağmen, Sandro *ilk* kez... standart mantrasını tekrarlamamıştı.

Onu kendine daha rahat yaslayabilmek için hafifçe yana kaydı, bir kolunu başının altına sıkıştırdı, diğerini de göğüslerine dayadı. Parmakları üst kolunun aşırı ısınmış derisinde tembel daireler çiziyordu ve başını onunkiyle aynı yastığa koymuştu, o kadar yakındı ki hâlâ kararsız olan nefesinin saçlarının arasından geçtiğini hissedebiliyordu. Adam

Ara sıra kulağının altındaki hassas cilde ve narin çene çizgisine yumuşak öpücükler bıraktı.

Theresa onun kollarında giderek daha fazla geriliyor, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Önce öpücükler, sonra sarsıcı seks, sonra o beş kelimenin yokluğu ve şimdi de bu eşi benzeri görülmemiş *sevgi* gösterisi. Sanki tam da zaten hırpalanmış, yaralanmış ve kırılğan kalbini ondan korumanın bir yolunu bulmuşken, adam savunmasını aşmanın başka bir yolunu bulmuş ve onu daha da fazla acıya karşı savunmasız bırakmıştı.

Hâlâ kulağına fısıldıyordu, hiç anlamadığı yarı kırık İtalyanca sözcükler, onu kendine çekmeye çalışıyordu ama Theresa direndi, içinde bulunduğu trans halinden sıyrıldı. Bunu ona yapmasına izin veremezdi... bir daha olmazdı! Geçmişte dikkatsiz umursamazlığı, diğer kadınları ve küçümsemesiyle onu pek çok kez incitmişti. Onun bir daha kalbine girmesine izin *vermeyecekti*. *Sonunda* Theresa'nın kendisi kadar sarılmaktan hoşlanmadığını anlayan Sandro dirseğinin üzerine kalktı, başını elinin üzerine koydu ve tüm çıplak ihtişamıyla kesinlikle muhteşem görünüyordu.

"*Cara*, sorun ne?"

Adamın ağır kolunun altından kurtulmak için ciddi bir mücadele vermeden önce bu saçma soruya neredeyse kahkahalarla gülecekti. Adam birkaç saniye boyunca onu sıkıca tuttu ama kolunu kaldırdı ve kadının yataktan fırlamasına izin verdi.

"Çarşaf lar sırlıklam olmuş," dedi nefes nefese, adamın gözlerine bakmayı reddederek. "Onları değiştirmem gerek."

"Sabah hizmetçiye bırakırsın." Tembelce sırttı.

"Temizlik servisi Cumartesi günü gelmiyor ve ayrıca ıslak yatakta uyuyamam."

"Saçmalama Red," diye nazikçe uyardı, zarifçe doğrulup otururken. "*Benimle* yatağımızda uyuyorsun!"

"Ben değilim." Kadın kararlı bir şekilde başını salladı ve adamın sırtışı hoşgörülle genişledi.

"İnatçı kedi." Bacaklarını yatağın kenarından salladı ve bir yırtıcı hayvanın ölümcül zarafetiyle ayağa kalkarak onu sinsice takip etti. "Tabii ki öylesin." Theresa geri çekildi ama adam daha fazla uzaklaşmadan üzerine atladı, elleri Theresa'nın omuzlarındaydı ve kaçmasını engelleyecek kadar baskı uyguluyordu.

"Bana bak," dedi usulca, kız gözlerini göğsüne diktiğinde. Kız reddedince, nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve bir elini omzundan kaldırıp gözleri onunkilerle buluşana kadar çenesini yukarı kaldırdı. Kızın meydan okuyan yüzünde gördüğü şey kaşlarının alçalmasına ve gözlerinin kararmasına neden oldu.

"Bunu düzeltmeye çalışıyorum, *Cara*," diye fısıldadı, kelimeler neredeyse boğazından yırtılmış gibiydi.

"Yapamazsın." Üzüntüyle başını salladı. "Bu... her neyse... onarılmaz."

"Neden?" Kafası karışmış bir hayal kırıklığıyla başını hafifçe salladı.

"Çünkü artık yaptığın *her şey* samimiyetsiz ve zorlama geliyor!" diye tısladı ani bir öfkeyle. "Her dokunuş, her özür, her sevecenlik... Sanki 'Theresa Noble Kullanım Kılavuzu'nu okumuş ve beni neyin harekete geçirdiğini öğrenmiş gibisin!"

"Birincisi, ben Theresa *De Lucci* ve ikincisi, neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" diye bağırarak onu hafifçe sarstı.

"Birincisi *öpücükler*," dedi, sıralayarak.

"Ne?"

"Bir buçuk yıllık evliyiz Alessandro ve bu gece beni ilk kez öptün," diye belirtti. "Beni öpmeye bile cesaret edemeyecek kadar hor gördüğünü bilmenin beni ne kadar incittiğini biliyor olmalısın."

"Bu değil-"

"Tabii ki bu gece," diye sözünü kesti, söyleyecekleriyle hiç ilgilenmiyordu, "sonunda beni arkadaşlarıyla tanıştırma şerefine nail olarak kendimi bu kadar özel hissettirdikten sonra, işte o zaman birkaç öpücüğünle potu tatlandırmaya karar veriyorsun! Muhtemelen kaltağı susturmak ve memnun etmek için oldukça etkili bir yol olduğunu düşünmüşsündür, değil mi?"

"Tüm durumu yanlış yorumluyorsun, *Cara*."

"Bana öyle deme! Ben senin sevgilin değilim. Hiçbir zaman senin sevgilin olmadım ve bir daha senin sözde cazibene kapılacak kadar saf olmayacağım!"

"Benden ne *istiyorsun*?" Aniden umutsuzca talepte bulundu ve kadının omuzlarını öyle ani bir şekilde serbest bıraktı ki kadın tökezleyip düştü. Adam dehşet içinde donakaldı, öyle sefil ve pişman bir ifadeyle ona bakıyordu ki

ve umutsuzluktan neredeyse onun için üzülyordu. Ayağa kalktı ve onun sıkıntılı yüzüne baktı.

"Boşanmak istiyorum," diye fısıldadı ve adam onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, yanağının kıvrımını okşamak için bir elini kaldırdı.

"Özür dilerim," diye inledi. "Hayal edebileceğinden çok daha fazla şey için çok üzgünüm ama sana veremeyeceğim tek şey bu."

"O zaman konuşacak başka bir şeyimiz yok," diyerek kendini ayağa kaldırdı ve adamın ona yardım etmek için uzattığı eli görmezden geldi. Birden ikisinin de çıplak olduğunu fark etti ve derin bir iç çekti.

"Lütfen, odana geri dön, Alessandro," diye yalvardı ve adam tereddüt etti, gözleri birkaç uzun an boyunca onun yüzünde kaldı, sonra aniden döndü ve gitti.

Ertesi sabah misafir yatak odasında uyandı... yalnızdı. Bu onu hem üzmüş hem de rahatlatmıştı. Saate hızlıca bir göz attığında saatin sabah onu çoktan geçtiğini ve kasvetten muhtemelen yağmur yağdığını anladı. Theresa bu kadar geç uyuduğuna çok şaşırdı ve bir yandan sabah abdestini aceleyle alırken bir yandan da her daim var olan mide bulantısını görmezden gelmeye çalıştı. Mutfağa doğru ilerlerken kendini akşamdan kalma biri gibi hissederek aşağıya indi.

Neyse ki odadan yemek kokusu gelmiyordu ama içeri girdiğinde Sandro'yu kahvaltı barında oturmuş, düşünceli bir şekilde dolu kahve bardağına bakarken buldu. Sandro odaya girdiğinde başını kaldırdı, gözleri Sandro'nun vücudunda gezindi, yıpranmış eski kot pantolonu, solmuş sweatshirt'ü ve hırpalanmış küçük spor ayakkabılarını inceledi.

"Nasıl hissediyorsun, *ca...*Theresa?"

"Peki," diye mırıldandı, kendine bir bardak portakal suyu aldıktan sonra kahvaltı barına yöneldi ve onun karşısındaki ilginç ahşap sandalyelerden birine oturdu.

"Bir şey yemeyecek misin?" diye sordu usulca ve Theresa yüzünü buruşturdu, yemek düşüncesi midesini bulandırıyordu.

"Ben iyiyim."

Hafifçe küfretti.

"Belli ki iyi *değilsin*," diye hırladı. "Kendini aç bırakarak ne elde edeceğini sanıyorsun bilmiyorum."

"Tanrı aşkına, açlıktan ölmüyorum, sadece kahvaltıyı atlıyorum."

"Son zamanlarda çok fazla öğün atlamış gibi görünüyorsun." Başını iki yana salladı ve kızın ince bedenine sert bir bakış fırlattı.

"Eğer beni rahatlatacaksan, biraz tost alayım," dedi, bardağını sertçe yere çarpmadan önce. Çok fazla güç kullandı ve bardağı tam kenarına yerleştirmiş olmalıydı çünkü bardak yere yuvarlandı ve çarpmanın etkisiyle paramparça oldu, parlak içeriği zeminin soluk mavi karolarının üzerine döküldü. Sarsıcı ses Theresa'yı tamamen çözdü ve sinirlerini kırılma noktasına kadar yıprattı.

"Ah." Gözleri yaşlarla doldu. "Özür dilerim..."

"Theresa." Sandro saniyeler içinde onun yanındaydı, elleri Theresa'nın omuzlarındaydı ve yüzü endişeyle Theresa'nın yüzüne bakıyordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye fısıldayarak adamın elinden kurtuldu ve adam ellerini aniden bıraktı.

"Emin misin?" diye sordu. "Bir çarşaf kadar beyazsın."

"Sadece biraz şok oldum." Onun endişesini bir kenara bıraktı. "Yağmur yağıyor," diye konuyu değiştirmek için çok zayıf bir girişimde bulundu ve gözleri dışarıdaki dünyanın donuk griliğine sabitlendi.

"Evet." Kadından bir adım uzaklaştı ve diz çökerek yerdeki cam parçalarını topladı. "Öyle." Kadın ayağa kalkmaya başladı ama adam ayaklarının dibinde çömeldiği yerden ona baktı ve hareket etmesini engellemek için iri bir elini kadının kalçasına koydu.

"Zemin kaygan ve camla kaplı; sandalyeden kalkmadan önce temizlememe izin verin." Omuz silkti ve sessizce adamın ortalığı temizlemesini izledi.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye kayıtsızca sordu, bardağı ve fazla suyu emmek için kullandığı kâğıt havluları atarken sırtını ona dönmüştü.

"Biraz alışveriş yapmam lazım," diye cevap verdi dalgınca. "Bazı şeyler almak için şehre gitmeyi düşünüyordum." Yaklaşık bir düzine farklı evde gebelik kiti almayı planlıyordu, bu görevi çok uzun zamandır ertelemişti.

"Benim de bazı eşyalarım azalıyor," diye rahatça cevap verdi ve arkasını dönüp ona baktı. "Seni ben götürürüm."

Theresa alaycı bir gülümsemeyle şaşkınlığını üzerinden attı.

"Vay canına. Bu yalan o kadar açıktı ki neredeyse senin adına utanacağım."

Onun kuru esprisine karşılık alaycı bir şekilde kıkırdadı ve hafifçe omuz silkti. "Çok iyi olmadığının farkındayım, ama bana bir şans ver."

Olaylı bir yirmi dört saat geçirdim ve formumun zirvesinde değilim," diye hafifçe şaka yaptı, gözleri hâlâ endişeyle Theresa'nın yüzünde ve vücudunda geziniyor olsa da. "Araba kullanmanı istemiyorum Theresa; biraz keyifsiz görünüyorsun. Sence bir şey mi oldu?"

Evet. Hamilelik.

"İyiyim ama bu sabah kendimi biraz keyifsiz hissediyorum, muhtemelen dün gece hanımlarla içtiğim İrlanda kahvesindeki viskiden." Doğru, eğer hamileyse içmenin pek *de* iyi bir fikir *olmayacağını* fark etmeden önce bir fincanın dörtte birini ancak bitirebilmişti. Yine de Sandro ne kadar içtiğini bilmiyordu, o yüzden bu gayet kabul edilebilir bir bahaneydi. Sandro buna inanmış görünüyordu ve açıklamasını kabul ettiğini başıyla onayladı.

"Ne zaman ayrılmak istersiniz?"

Theresa usulca içini çekti; ona fark ettirmeden eve hamilelik testi almanın bir yolunu bulmaya çalışırken onun peşinden gelmesini gerçekten istemiyordu. Sandro bunu *asla* kaçırmazdı.

"Gerçekten halletmem gereken bazı işler var Theresa," dedi ciddi bir şekilde, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi. "Seni rahat bırakayım." Alt dudağını düşünceli bir şekilde çiğnedi, dilini yanlışlıkla çok sert ısırdığı dişlerinin sızısını yatıştırmak için dışarı çıkardığında gözlerinin nasıl parladığını kaçırmadı.

"Tamam... Hazırlanmam için bana bir saat ver." Duş almak, giyinmek, kusmak ve benzeri şeyler için. Başını salladı.

O oldu olarak iyi olarak onun kelime ve çoğunlukla
Sol onu tek başına çok yüksek fiyatlı butiklerde hevesiz bir
şekilde gezinmek için

alışveriş merkezine götürmüştü. Ondan uzakta geçirdiği ilk on dakikayı, onu yalnız bırakma fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı, hepsi farklı markalardan (bu kadar çok seçenek olduğunu kim bilebilirdi?) altı tane hamilelik kiti almak için kullandı. Şaşırtıcı bir şekilde, iyi olduğundan ve kendisine ihtiyacı olmadığından emin olmak için onu sürekli aradı ya da mesaj attı, bu da kırk dakika içinde onuncu mesajdan ve bir buçuk saat içinde beşinci aramadan sonra oldukça sıkıcı hale geldi. Sonunda kadın ona alışverişini bitirdiğini söyledi ve adam da buluşup öğle yemeği için bir restorana gitmelerini önerdi.

Lüks restoran belli ki Sandro'nun sık sık gittiği bir yerdi, bu yüzden Cumartesi öğleden sonra olmasına ve mekanın son derece popüler olmasına rağmen hemen oturdular. Theresa personelin ona yaltaklanmasını izledi ve acı acı Sandro'nun buraya başka kadın getirip getirmediğini merak etti. Garson ona döndüğünde bu şüphesi doğrulanmış gibi görünüyordu.

"Peki hanımefendi bugün ne sipariş edecek?" diye sordu lüks restoranlarda garsonların sıkça sahip olduğu o kibirli tavırla.

"Sezar salatanız, sossuz, kızarmış ekmek ve su," diye kaba bir şekilde emretti.

"Peki ana yemeğe karar verdiniz mi?" diye sordu sinir bozucu bir sırtışla.

"Öyle olmalı," diye kısaca cevap verdi. Kendini beğenmiş tavrı *gerçekten* sinirlerini bozuyordu.

"Theresa." Sandro endişeyle öne doğru eğildi. "Kahvaltı etmedin; salatadan daha doyurucu bir şeyler yemelisin."

"Gerçekten o kadar aç değilim." Omuz silkti ve deri ciltli kalın menüyü garsona geri uzattı. "Lütfen bırak gitsin."

"Eğer çılgın bir diyet yapıyorsan..."

"Diyet yapmıyorum!" diye tersledi. "Sadece, lütfen, hayatımın her yönünü manipüle etmeye çalışmaktan vazgeç!" Çenesi sıkıştı ve dudakları bariz bir öfkeyle inceldi, ancak şaşırtıcı bir şekilde garsondan şaşırtıcı miktarda yemek sipariş etmeye devam etmeden önce gitmesine izin verdi. Yalnız kaldıklarında sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde ona baktı. "Cidden," diye başladı, kadının inatla bozmayı reddettiği uzun bir sessizlikten sonra. "Neyin var senin?" Kadın ona öylece bakakaldı.

Bu sorunun aptallığına inanamadı ve gözlerini indirdi, görünüşe göre bunu kendisi de fark etmişti.

"Bariz olanlar dışında," diye niteledi. "Ve iğnelemeyi minimumda tutmaya çalışın."

"Şu anda hayatımdan memnun olmadığım gerçeğini bir *kenara* bırakırsak" -omuz silkti- "benimle ilgili pek bir şey olduğunu söyleyemem."

"Bana yalan söylüyorsun." Adamın sesi bu gerçeğe o kadar inanmamış gibiydi ki, kadın gerçek bir eğlenceyle güldü. "Bir ilişkin mi var?"

"Konuya geri döndük, öyle mi?" İnanamayarak güldü, onun sadakati hakkında en ufak bir şüphe bile duyabileceğine inanamıyordu. "Sandro, herkes hayatında işler yolunda gitmediğinde zinaya tenezzül etmez."

"*Bu da* ne demek oluyor şimdi?" Sesi çirkin bir şekilde kırgındı ve ona doğru eğildi, tüm hakarete uğramış, kıllı erkek.

"Hadi ama Sandro, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun!"

"Hayır, bilmiyorum, beni aydınlatın," diye alaycı bir şekilde davet etti.

"Bu şu demek..." Abartılı ve saldırgan bir yavaşlıkla konuştu. "İlişkileri olan *ben* değilmişim. Bu, ettiğimiz kutsal evlilik yeminlerinin sadece kutsal yeminler olduğu gibi yanlış bir düşünceye sahip olduğum anlamına geliyor. Bu, eşimi mümkün olduğunca alenen ve acı verici bir şekilde incitmek ve aşağılamak için kasten yola çıkan kişinin ben olmadığım anlamına gelir."

"Senin hatan olmayan bir durumdan dolayı seni cezalandırmak için yanlış bir girişimde bulunarak seni kasten incitecek bazı şeyler yaptığımı kabul ediyorum," diye dikkatlice başladı.

"Bunu itiraf etmeniz ne kadar da yüce gönüllü bir davranış," diye alaycı bir şekilde araya girdi.

"Seni sevdiğime inandırılarak kandırıldın," diyerek onun sözünü kesmesine aldırmadı. "Ben de senin..."

"İçkileriniz." Garsonun yumuşak sesi, evliliklerinin olağandışı koşulları konusunda yaptıkları ilk verimli sohbeti böldü ve Sandro dişlerini sıkıp adamın sözünü bitirmesini öfkeli bir sessizlikle beklemeden önce ona sinirli bir bakış fırlattı. Garson gittiğinde Sandro dikkatini tekrar kadına verdi.

"Babanın planını bildiğini sanıyordum. Plana tamamen katıldığını sanıyordum," diye yumuşak bir sesle itiraf etti.

"Babamın 'planı' tam olarak *nedir*?" Tekrar geri çekilmekten çekinerek dikkatlice sordu.

"Umutsuzca istediğim bir şeye sahipti ve ona sahip olmama izin vermesinin tek yolu, onun için büyük miktarda para ödemem, seninle evlenmem ve buraya taşınmamdı."

"Anlıyorum." Önündeki masada duran karmaşık bir şekilde katlanmış peçeteyi inceledi ve parmaklarını hafifçe kıvrımların üzerinde gezdirdi. "Yani özünde, umutsuzca istediğiniz bu gizemli şey için fahiş bir meblağ ödediniz ve ben de istenmeyen ücretsiz hediyeniz olarak araya karıştım öyle mi?"

"Başka seçeneğim yoktu. İstediyimi elde etmek için seni anlaşılanın bir parçası olarak kabul etmek zorundaydım. Düşündüm ki..." Sesi azaldı ve sefil bir şekilde omuz silkti.

"Bu planın tamamen farkında olduğumu ve sana sahip olmayı çok istediğim için babama benimle evlenmen için şantaj yaptıracağımı düşünerek kendini pohpohladın, öyle mi?" İsteksizce başını salladı. "İstediyini aldın ve bu sahte evlilikte ikimizin de mutsuz olduğu ortada olduğuna göre, neden bana boşanmayı teklif etmiyorsun?" Bu itirafı *duymanın* kendisini ne kadar incittiğini anlamamasını umarak araştırmaya devam etti.

"Bundan biraz daha karmaşık. Sanırım baban ikimizin de eninde sonunda bu 'düzmeden' çıkmak isteyeceğimizi biliyordu. Bu yüzden sözleşmeye küçük bir madde ekledi."

İşte bu kadar. Theresa geleceğini bildiği şey için kendini hazırladı.

"Clause?" Kadın kelimeyi belli belirsiz tekrarlardı ve Sandro

boğazını rahatsız

edici bir şekilde

sıktı. "Baban-"

Garson büyük bir beceriyle içeri daldı ve bir tepsi dolusu yemeği masalarına boşaltmaya başladı. Sandro, genç adamın yemeğini bitirmesini zar zor gizlediği bir sabırsızlıkla beklerken nefesinin altından bir küfür savurdu.

"Başka bir şey olacak mı?"

"*Hayır!*" diye bağırdı, sesini alçak ve tehditkâr tutarak. Zavallı adam yutkundu ve aceleyle geri çekildi. Theresa iki adam arasındaki etkileşimi zar zor fark etti, dehşete düşmüş gözleri Sandro'nun sipariş ettiği gastronomik ziyafete odaklanmıştı. Makarnalar, turtalar, balıklar, etler ve sebzeler isyan eden duyularının önüne serilmişti.

"Theresa?" Sandro'nun sesi kilometrelerce öteden geliyor gibiydi.

"Neyin var?"

"Ne kadar çok yemek var," dedi midesi bulanarak, zaten midesinde olan azıcık yemeği de kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu hissederek.

"Paylaşabileceğimizi düşünmüştüm," diye itiraf etti.

"Sana aç olmadığımı *söyledim*," dedi, sesi zayıf bir şekilde parlıyordu, onun manipölasyonlarından birine daha kurban gitmesini beklediği için öfkeliydi.

"Seni baştan çıkarmıyor mu? Azıcık bile mi?" Çatalını kaldırdı ve en yakın tabağa, bir çeşit peynirli fırına sapladı ve dudaklarına doğru kaldırdı. Theresa midesinin kazındığını hissetti ve başını aniden geri çekti.

"*Hayır!*"

Çatalı indirdi ve öfkeli bir şaşkınlıkla ona baktı. "Sana neler oluyor böyle? Çılgınca bir açlık grevi mi yapıyorsun?"

Kararsızca güldü. "Mahkumlar böyle yapar, değil mi? Tutukluluklarının adaletsizliği hakkında bir açıklama yapmak istediklerinde açlık grevi yaparlar." Tekrar güldü, sesindeki histerinin sınırının farkındaydı.

"Ciddi değil misin?" Yine de onun ciddi olduğunu düşünüyor gibiydi ve nedense bu onu hem üzüyor hem de eğlendiriyordu.

"Aç değilim," diye devam etti bıkkınlıkla. "Gerçekten bu kadar basit. Lütfen o maddeyle ilgili söylediklerinizi bitirin." Adam sinirli görünüyordu ama kadının bu konuda geri adım atmayacağını anlamış gibiydi.

"Aslında bir çıkış yolumuz var," diye yavaşça başladı. "Ona bir torun veririz ve herhangi bir yankı uyandırmadan boşanabiliriz." Adamın bunu bu kadar açık bir şekilde söylediğini duymak yelkenlerini suya indirdi ve toparlanmak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı.

"Bir çıkış," diye tekrarladı kısık sesle. "Bana her dokunduğunda, *her* seferinde düşündüğün tek şey buydu, değil mi? Çıkmak mı?" Acı acı güldü. "Ve amacına ulaşmak için ne kadar gayretle çalıştın. Çok sık ve çok kapsamlı bir şekilde."

"Theresa," diye fısıldadı, sesi ıstırapla canlanmıştı. Başka bir şey değil, sadece bu, sadece onun adı. Sanki o anda söyleyebileceği hiçbir şeyin Theresa'nın hissettiği acıyı değiştiremeyeceğinin farkındaydı.

"Aman Tanrım." Gözyaşlarını görmesine izin verdiği için kendine kızgın bir şekilde gözyaşlarını silip süpürdü. "Her geldiğinde neredeyse *dua* ediyordun

Sana bir oğul vermem için. Her seferinde aklındaki tek düşünce buydu... kaçmak! Çoğu insanın kendi adını bile hatırlayamadığı bir zamanda, sana bir oğul vermem için bana yalvarıyordun çünkü benimle yaşamak senin için inanılmaz derecede çekilmezdi."

"Sorun sen değildin," diye araya girdi. "Sorun durumdaydı."

"Demek bu kadar umutsuzca istediğin oğlun." Gerginlikten çatlasa da sesini düz tutmaya çalıştı. "Anladığım kadarıyla onu *gerçekten* istemiyorsun? O sadece bir amaç için bir araç mı?"

"Bunu hiç düşünmedim," diye itiraf etti rahatsız bir şekilde.

"Yani, hor gördüğünüz bir kadından doğan ve düşmanınız olarak gördüğünüz bir adamın kanını taşıyan bir çocukla hiçbir şey yapmak istemezsiniz herhalde?"

"Çocuk bana hiç gerçek gibi gelmedi," diye mırıldandı acımasız bir dürüstlikle. "Onu doğuracağına ve sonrasında İtalya'ya geri döneceğime dair belli belirsiz bir fikrim vardı. Bunun ötesini hiç düşünmedim."

"Ona karşı hiçbir şey hissetmeyen bir baba, hamile kalmak istemeyen bir anne ve kanatlarda bekleyen megaloman bir büyükbabayla, muhtemelen sonuncusunun başaramaması en iyisi," diye bitirdi sözlerini kalbi kırık bir şekilde.

"*Sakin* böyle bir şey söyleme," diye tersledi Sandro, bir elini uzatıp masanın üzerinde sıkıca kavuşturduğu yumruklarını kavradı. "O çok sevilirdi."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Onun hakkında ne hissedeceğinizi bilmediğinizi itiraf ettiğiniz halde?"

"Seni tanıyorum," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Ve sende insanın aklını başından alan bir sevgi kapasitesi var. Elbette o bebeği sevecektin; nasıl olacağını bildiğin tek yol bu."

"Şimdi seninle yaşamaya nasıl devam edebilirim Sandro?" diye sordu çaresizce. "Önceden de yeterince kötüydü ama şimdi seninle eve dönme düşüncesi neredeyse tamamen dayanılmaz." Sandro'nun eli kızın elini gevşetti ve uzanıp kızın yanağını şefkatle okşadı.

"Bunu atlatacağız," diye fısıldadı ve kadın onun dokunuşundan irkilerek uzaklaştı. Adamın eli tekrar masaya düşmeden önce gözleri garip bir duyguyla titredi.

"Yorgunum," dedi sessizce. "Beni eve geri götür." Adam başını salladı ve hesabı istemek için garsonu çağırdı. Theresa'nın gözleri üzüntüyle dolu masaya kaydı.

"Ne büyük kayıp," diye fısıldadı kendi kendine, ama Sandro onu duyup garsondan siparişlerini elliyle çarpmasını ve en yakın evsizler barınağına teslim etmesini isteyince şaşırdı.

Eve gidene kadar aralarında başka bir şey konuşulmadı; Theresa yorgun olduğunu bahane ederek izin istedi ve öğleden sonra odasına kapandı.

"Sandro." Theresa o gecenin ilerleyen saatlerinde onun çalışma odasının kutsallığına dikkatle girdi. Evde yaşadıkları onca zaman boyunca Theresa ilk kez o çalışma odasında iken içeri adım atmıştı. Theresa'nın kapı aralığında kararsızca dolaştığını görünce başını kaldırdı ve aniden ayağa kalkarak neredeyse sandalyesini devirecekti. Theresa bu ani ve şiddetli hareket karşısında geriye doğru sıçradı ama adam bir anda masasının etrafında dönmüş ve bir elini uzatarak ona doğru yaklaşmıştı.

"Theresa," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Lütfen içeri gel." Onu orada görmek için neredeyse can atıyor gibiydi. Beklediği karşılama tam olarak bu değildi. Onu geniş çalışma odasının bir köşesindeki büyük deri koltuğa doğru yönlendirdi ve karşısındaki sandalyeye oturmadan önce onu oturttu. Ona doğru eğildi, elleri gevşekçe birbirine kenetlenmiş ve kalçalarının arasından aşağı sarkıyordu.

"Nedenini bilmek istiyorum," diye fısıldadı uzun bir sessizlikten sonra. "Benim mutluluğumu hangi meta ile takas ettiğini bilmek istiyorum. Senin için değerli özgürlüğünden vazgeçecek kadar önemli olan şey neydi?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, cevap verme zahmetine girip girmeyeceğini merak etti.

"Bunu pek kimse bilmiyor ama babam son derece hasta. Bunu haberlerden uzak tutmaya çalıştık," dedi alçak bir sesle, başını öne eğip gözlerini ellerine sabitleyerek. "Bir şarap çiftliğinde büyüdü. Çok kârlı bir bağ değildi ama yıllardır ailemize aitti.

ve onun için çok şey ifade ediyordu. Üzerinde doğduğu, emekli olmayı ve sonunda üzerinde ölmeyi hayal ettiği topraklardı.

"Ne yazık ki büyükbabam öldükten sonra banka bazı mali sıkıntılara girdi ve babam bazı korkunç mali kararlar alarak durumu daha da kötüleştirdi. Babam kayıplarını telafi etmeye çalışırken üzüm bağı da kaçınılmaz kayıplardan biri oldu. Babam kısa süre içinde kendini toparladı ve çok zengin oldu, ancak o zamana kadar bağ babanız tarafından satın alınmıştı ve babamın tüm tekliflerine rağmen inatla satmayı reddetti. Aralarında kötü bir geçmiş var. Görünüşe göre Oxford'da tanışmışlar ve saçma iş rekabetlerini orada oluşturmuşlar. Bağ, baban kadar zengin bir adam için oldukça değersiz olsa da, babam üzerinde bu tür bir baskıya sahip olmaktan hoşlandığı sonucuna varabilirim." Çaresizce omuz silkti.

"Hayatım boyunca babamın o yer hakkında ağdalı sözler söylediğini hatırlıyorum. Çocuklarından hiçbirinin o topraklarda doğmamış olmasından her zaman pişmanlık duydu ve aile tarihinin büyük bir parçasını kaybetmenin suçluluğu onu yiyip bitirdi. Son birkaç yıldır, orayı geri alma arayışı bir saplantı haline geldi. Bu arada sağlığı da kötüleşmeye başladı. Üç yıl önce kanser teşhisi kondu ve doktorlar pek iyimser değildi. Tıp bilimi onu bu kadar uzun süre aramızda tutmayı başardı ama bu çetin bir savaştı. Doğal olarak yaklaşan ölümü, bu toprakların kaybını onun için daha da dayanılmaz hale getirdi ve onun duygusal, fiziksel ve zihinsel olarak acı çekmesini izlemek bizi öldürüyordu. Ona gururunu ve haysiyetini geri vermek istedim. Huzur bulmasını ve mutlu ölmesini istedim. Bu yüzden babana yaklaştım, ilk görüşmemizin ardından bana verdiği tepkiyi görünce sonunda yumuşadı ve şu anda bildiğin satış koşullarını ortaya koydu." Theresa, Sandro'yu ilk gördüğünde ne kadar açık bir şekilde aşık olduğunu hatırladığında ve bu gösterişteki farkında olmadan kendi rolünü fark ettiğinde sefilce kızardı.

"Baban nasıl?" diye sıkıca sordu ve o da hafifçe başını salladı, üzücü hikâyeyi anlatmaya başladığından beri yüzünde ilk kez bir duygu belirtisi vardı.

"Artık evde olduğu için memnunum." Sesi, umutsuzca gizlemeye çalıştığı acıyla kesinlikle çatlamıştı.

"Peki ailen arazi için yaptığın bu 'anlaşmayı' biliyor mu?" diye sordu, kendi sesi de gerginlikle yükselmişti.

"Evet."

"Benimle tanışmak istememelerine ya da bana dostluk teklif etmemelerine şaşmamalı," dedi yarı kendi kendine ve adam boğuk bir ses çıkarıp elini yüzüne doğru götürdü. Kadın irkilerek adamın elini uzaklaştırdı ve adamın eli aralarındaki boşluğa düştü.

"Baban için çok üzgünüm," dedi sesi çıkmadan. "Durumunuzun ne kadar imkânsız olduğunu şimdi anlıyorum."

"Öyle bile olsa, sana daha az davranabilirdim..." diye başladı, sesi kendinden nefret etmeye çok yakın bir şeyle acıydı.

"Boş ver," diye sözünü kesti, onun pişmanlık ve kendini suçlama iniltilerini duyacak havada değildi. "Bana söylediğin için teşekkür ederim." Baş dönmesini her zaman göz önünde bulundurarak yavaşça ayağa kalktı ve adam da onunla birlikte ayağa fırladı.

"Theresa, bekle... lütfen..." diye başladı.

"Söylenecek fazla bir şey olduğunu sanmıyorum." Kapıya doğru döndü. "Peki ya biz? Evliliğimiz?"

"Sanırım her zaman olduğu gibi devam edeceğiz." Umursamazca omuz silkti. "Sadece, samimiyet olmadan, Sandro. Artık bununla başa çıkamıyorum. Ayrı hayatlar sürüyoruz."

"Bunu istemiyorum," dedi boğuk bir sesle, bu ihtimalden neredeyse dehşete düşmüş gibiydi.

"Çok uzun sürmesi gerekmeyecek," diye mırıldandı belli belirsiz, kapının neden her bocalayışında daha da uzaklaşıyor gibi görüldüğünü merak ederek.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu telaşla. "*Theresa?*" Bu son sözüyle hafifçe sallanmaya başladı. Adam kolunu Theresa'nın dar omuzlarına doladı ve onu az önce boşalttığı sandalyeye geri götürdü.

"İşte bu," diye tersledi, önünde çömelirken elleri solgun yüzünü çerçevelemek için yukarı kalktı. "Doktoru çağırıyorum! Bu-"

"Hamileyim," diyerek korkunç derecede zayıf bir sesle onun sözlerini kesti. İfadesi sessiz ve titrek olsa da, onu olduğu yerde durdurmaya yetmişti. Adamın beti benzi attı ve sözleri sindirirken topuklarının üzerine çöktü.

"Emin misin?" diye sordu sessizce, titreyen bir eli kızın yumuşak saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için uzanmıştı.

"İki saat içinde evde dört gebelik testi yaptım," diye itiraf etti. "Sonuç: üç pembe ve bir mavi şerit, hepsi de bana birkaç ay içinde anne olacağımı söylüyor. Üst katta sakladığım kalan iki testi de yaptırabilirdim ama kendimi daha fazla su içmeye zorlayamadım," diye zayıf bir şaka yaptı. Adam hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini onun yüzüne dikti.

"Gördün mü Sandro? İstemediğin karından, çocuğundan ve hayatından kurtulmana sadece birkaç ay kaldı. Artık rol yapmana, sahte karını Cuma gecesi futbol maçlarıyla ya da arkadaşlarıyla tanıştıtararak eğlendirmene gerek yok." Sesi, rahat görünmek için harcadığı çabayla titrerken, Sandro onun kibar görünme çabasına hiç de kanmamış görünüyordu. Elleri sandalyenin kollarına gitti ve can havliyle tutunuyor gibiydi, ona hiç dokunmuyordu ama yine de rahatsız edici derecede yakındı.

"Hâlâ bir doktora görünmen gerekiyor," dedi adam yumuşak bir sesle, sesi gergin çıkıyordu ve kadın başını salladı.

"Lisa'nın doktorundan çoktan bir randevu aldım." Usulca iç geçirdikten sonra çevik bir hareketle ayağa kalktı ve Lisa'nın sandalyesinden uzaklaşarak kendi sandalyesine döndü.

"Senden hoşlanırlar," dedi birden, gözleri kızın yüzüne odaklanmıştı. "Ne?" diye sordu kız dalgınca.

"Ailem," diye detaylandırdı ve kaşlarını çattı, neden bunu söyleme ihtiyacı hissettiğinden emin değildi.

"Bundan şüpheliyim, Sandro. Kardeşimi ya da oğlumu istemediği bir evlilikle tuzağa düşürmek isteyen birine karşı herhangi bir merhamet hissedeceğimi sanmıyorum ve ailenizin de bunu yaptığını hayal bile edemiyorum."

"Ama sen yapmadın..."

"Yaptığımı *düşünüyorlar* ve biri hakkında bir kez karar verdiğinizde, bunu tekrar değiştirmek oldukça zordur."

"Düşündüğün kadar zor değil," dedi yarı nefes nefese.

"Neden böyle şeyler söylemek zorunda olduğunu düşündüğünü anlamıyorum." Umursamazca omuz silkti. "Yakında ikimiz de istediğimizi alacağız: bu korkunç durumdan kurtulmak."

"Peki ya bebek?"

"Eğer bir oğlum olursa, babamla yaptığın sözleşmenin şartlarını yerine getirmiş olacaksın. Özgür olacaksın. Tabii ki bebek sana ait olmayacak.

Ama babamın da çocuğuma dokunmayacağından emin olabilirsiniz. Sizden tek isteğim bu evi bize bırakmanız ve ben mücevher tasarımcılığı eğitimi alırken bize destek olmanız. İki yıldan daha uzun bir süre desteğinize ihtiyacımız olacağını sanmıyorum. Ondan sonra kendi başıma idare edebileceğimi düşünüyorum."

"Bunu biraz düşünmüşse benziyorsun," dedi ses tonunu bozmadan, yüzü kadının nefret ettiği o tanıdık buzlu maskeye geri dönmüştü. Kadın endişeyle başını salladı.

"Bütün öğleden sonra bunu düşündüm. Lütfen Sandro, iki yıl sonra hayatından tamamen çıkacağım ve sen bize destek olurken seni hiçbir şey için rahatsız etmeyeceğim. Benimle konuşmak ya da bizden haber almak zorunda kalmayacaksın ve bunun çok fazla olmasına da gerek yok."

"*Parayı* umursadığımı mı sanıyorsun?" Birden patladı ve buz gibi soğukkanlılığını olağanüstü bir şekilde kaybetti. "Karımın ve çocuğumun refahı söz konusu olduğunda üç beş kuruşun hesabını yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Eski karım," diye hatırlattı belli belirsiz, adamın gözlerinde görebildiği akkor halindeki öfkeden büyülenmişti. Çekingen düzeltmesinden sonra daha da alevlendi.

"Hiçbir şey kesin değildir," diye homurdandı. "Bir kız da olabilir." *Bu* sözler üzerine kızın beti benzi attı; garip bir şekilde *bu* olasılığı hiç düşünmemişti bile.

"Hayır," diye fısıldadı. "O bir *erkek*, öyle olmak zorunda." Nefesinin altında titreyerek küfretti.

"Özür dilerim," diye mırıldandı sessizce. "Bunun senin için stresli olduğunu biliyorum. Theresa... gelecekte ne olursa olsun, bana ihtiyacın olduğu sürece seni mümkün olan her şekilde destekleyeceğimden emin olabilirsin."

"Uzun sürmeyecek," diye içtenlikle güvence verdi. "Gerçek hayatına devam etmek istediğini biliyorum. Muhtemelen evlenmek ve çocuk sahibi olmak."

"Bu benim hayatım," diye hırladı. "Evliyim ve bir çocuğum var."

"Ama bu senin istediğin hayat değil," diye hatırlattı. "Bir eş ve istediğin çocuk. Bu kesinlikle *benim* istediğim hayat değil."

"Yani, ne diyorsun sen? Başka biriyle evlenmeyi ve onun çocuğunu doğurmayı dört gözle beklediğini mi?" diye aniden çıkıştı ve kadın onun bu beklenmedik ruh hali karşısında şaşırarak sıçradı.

"Neden böyle davranıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. "Mutlu olacağını düşünmüştüm. Birlikte olduğumuz günden beri benden istediğin şey buydu.

Evliydim. Ne zaman seks yapsak, mutlaka bana sorardın-"

"*Biliyorum*," diye vahşice araya girdi. "Bunu bana tekrar hatırlatmana gerek yok."

"Pekala." Kadın tekrar ayağa kalktı ve adam ayağa fırladı, düşerse onu yakalamak için hazırlandı. Ona eğlenen bir yan bakış gönderdi. "Ben yatmaya gidiyorum."

"Yemek yedin mi?" diye sordu
endişeyle. "Biraz tost." Kadın omuz
silkti.

"Yemek yeme şeklini beğenmiyorum Theresa," diye homurdandı. "Eğer bu hamileliği sağlıklı atlatmak konusunda ciddiysen, şimdiye kadar olduğundan daha iyi beslenmelisin."

"Bunu biliyorum ama sanırım vücudum hamileliğe alışmaya çalışıyor, bu yüzden muhtemelen bir süre her şey biraz senkronize olmayacak. Eminim iştahım bir intikamla geri gelecektir. Bu konuda endişelenme Sandro. Bebek iyi olacak."

"Evet, bebekler dirençlidir." Başını salladı. "Onun iyi olacağından hiç şüphem yok ama ya *sen*? Bu hamilelik sırasında kendine onarılamayacak şekilde zarar verirsen yeni keşfettiğin özgürlüğünün tadını çıkaramazsın."

"İyi olacağım," dedi bir el hareketiyle umursamazca.

"Sağlığın konusunda nasıl bu kadar laubali olabiliyorsun?" diye çıkıştı ve Theresa ona karşı tüm sabrını yitirdi.

"Bunların *seni* nasıl ilgilendirdiğini gerçekten anlamıyorum, Sandro. Hamileliğim, bedenim ve hayatımın geri kalanı artık senin ilgilenmen gereken konular değil. Tüm niyet ve amaçlar için, gidip eğlenmekte özgürsün. Aslında, neden yakınlarda bir fotoğrafçı olduğunda kolundan sarkıtmaktan çok hoşlandığın fahişelerden birkaçıyla dışarı çıkmıyorsun? Dışarı çıkın, kafayı bulun ve bir sürtükle yatın. Yaklaşan özgürlüğünüzü geleneksel bir şekilde kutlayın."

"Yarın doktor randevun saat kaçta?" diye sordu sakince, sanki hiçbir şey olmamış gibi onun atıp tutmasını görmezden gelerek.

Arkasını dönüp kapıya doğru yönelmeden önce ona ters ters baktı. Adam tekrar konuştuğunda eli kapı kolundaydı.

"Bu evlilik boyunca sana bir kez bile sadakatsizlik *etmedim*, Theresa."

Kapıda durdu, adamın sözleri aklına geldikçe sırtı kaskatı kesildi ve kendini kapıyı açmak istemekle geri dönmek arasında buldu

Gözleriyle buluşmak için etrafına bakındı. Sonunda eli kapı kolunda, başı öne eğik öylece durdu. Adam arkasından yaklaştı ve elleri omuzlarına inip iri vücudu dar sırtına değdiğinde irkildi.

"Sana inandığımı ya da artık umursadığımı nereden çıkardın?" diye sordu sessizce, acısını sesinden uzak tutmak için mücadele ederek.

"Umursamadığın için seni suçlamıyorum." Fısıldarken dudakları neredeyse kızın kulağına değiyordu. "Ama bilmeni istedim. Nasıl görüldüğünü biliyorum ama sonuçlarını düşünmüyordum. Babana lanet sözleşmesinin hayatımı ne kadar az etkilediğini göstermek istedim ve çok bencilce sana ne yaptığını pek düşünmedim. Bilmeni isterim ki incitmeye çalıştığım *sen* değildin."

"Öyle deyip duruyorsun." Sesine ihanet dolu bir titreme karıştı. "Ama tahmin et, her zaman kimin canı yanıyor?"

"Biliyorum..." Dudakları artık kazara kulağına sürtünmekten daha fazlasını yapıyordu, kulağının altındaki hassas ete sokuluyor gibiydiler ve *kesinlikle* boynuna doğru ilerliyorlardı. "Aptalcaydı ve en başından beri kötü bir hareket olduğunu biliyordum ama gazeteler yeni evlenen Alessandro De Lucci'nin evden uzakta oynadığına dair ilginç hikâyeye dişlerini geçirdikten sonra yaptığım her şey mercek altına alındı ve en ufak bir sohbet ettiğim her kadın benim son 'metresim' oldu. Her şey tamamen kontrolden çıkmıştı."

Dudakları köprücük kemiğine kadar indiğinde zayıf bir sesle "Bırak beni," dedi.

"*Cara*," diye inledi. "Gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum."

Bir an için devam etmesine izin vermek istedi, özellikle de ellerinden biri belini çevreleyip göğsünün yukarı doğru kıvrımının hemen altında göğüs kafesinin üzerinde durduğunda. Zihni yapmak üzere olduğu şeye karşı isyan ederken tüm vücudu gerildi ama ayağını kaldırdı ve kasıtlı olarak adamın ayağına planladığından biraz daha sert bastı. Adam küfredip geri sıçradı ve kadın kendine gelip kaçmadan önce bir an için kendini yoksun hissetti.

CHAPTER SIX

W Burada ne yapıyorsun?" Theresa mutfağın eşiğinde durdu ve masanın önünde duran muhteşem adama baktı.

Açık buzdolabında sadece bol bir eşofman giyiyor. Ayakkabısı ve gömleği yoktu. Yavaşça dönüp göz göze geldiklerinde, birden kuruyan boğazındaki kocaman yumruyu yutkundu; Tanrım, adam hatırladığından çok daha güzeldi. Elbette, giydiği Sylvester the Cat ipek şortlu pijamasının içinde kendini itici ve özensiz hissediyordu. Yüzünün yan tarafında bir uyku kırıksıklığı olduğunu ve saçlarının bir kuş yuvasına benzediğini biliyordu.

"Burada yaşıyorum," diye rahatça cevap verdi, bir eli bir kutu portakal suyunu kavrarken diğeri tembelce karnının dalgalı hatlarını ileri geri ovuşturuyordu. Kızın büyülenmiş gözleri o ele kaydı ve kendi elinin onunkinin yerini aldığını hayal etti. Erotik görüntüden kurtulmak için başını hafifçe salladı ve onu mutfakta bu kadar rahat bir şekilde dururken gördüğü için duyduğu öfkeye odaklandı.

"Genelde bu saatlerde işte olursun," diye belirtti.

"Evet, öyleyim," diye kabul etti. "Ama sabahları dışarı çıktığımda ya da akşamları eve geldiğimde etrafta *olmamak için* büyük çaba sarf ettiğin için, sana neler olduğunu öğrenmemin tek yolunun bugün evde kalmak olduğunu düşündüm."

"Evde öylece kalamazsın." Bu düşünce onu dehşete düşürdü. "Patron sensin."

"Kesinlikle ve eğer patron ara sıra izin alamıyorsa, o zaman patron olmanın gerçekten bir anlamı yok." Sesi rahat, hatta hafifti ama gözleri kızın küçük bedeninde neredeyse açlıkla geziniyor, dolgun yüzünün ve yuvarlak hatlarının her bir ayrıntısını inceliyordu. Daha önce

Neredeyse üç ay boyunca geceleyin geçen gemiler gibi, Theresa evdeyken ondan kasıtlı olarak kaçtı. Mesajlarını görmezden geliyor ve telefonlarını telesekretere bırakıyordu. Theresa'ya küçük notlar bırakıyor, bazen onu yemeğe davet ediyor ya da sağlığını soruyordu. Kısa bir süre önce buzdolabının kapağına yeni doğum öncesi vitaminleri almasını hatırlatan bir not yapıştırmıştı, çünkü tükenmekte olduğunu fark etmişti. Yine de vitaminleri almayı unuttuktan sonra, mutfak masasının üzerinde yeni bir şişe ve kapağına yapıştırılmış, üzerine yarım düzine ünlem işareti çizilmiş bir Post-it bulmuştu.

Hâlâ yatak odalarını birbirine bağlayan banyoyu paylaşıyorlardı, Theresa'nın vitaminlerinin azaldığını bu sayede öğrenmişti ama Theresa her zaman o sabah çıktıktan sonra ya da akşam dönmeden önce duş almaya büyük özen gösterirdi. Şimdi, yaklaşık üç ay boyunca ondan başarıyla uzak durduktan sonra, onu yarı çıplak ve muhteşem bir şekilde mutfakta öylece dikilirken bulmak en hafif tabirle biraz can sıkıcıydı.

Kısa bir duraksamadan sonra "Neden bana neler olduğuyla ilgileniyorsun ki?" diye sordu.

"Aynı evde yaşıyoruz, sen benim bebeğime hamilesin ve nasıl olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Bu durum en hafif tabirle biraz anormal, sence de öyle değil mi?"

"Benim için işe yarıyor," diye kayıtsızca reddetti ve ondan uzaklaşıp bir mısır gevreği kasesi almak için bir dolaba doğru döndü.

"Öyle görünüyor."

Buzdolabının kapısının kapandığını duydu ve adam ona doğru ilerleyip tam arkasında durup bir kâse daha almak için uzandığında gerildi. Ona o kadar yakın duruyordu ki çıplak göğsünden gelen sıcaklığı hissedebiliyordu. Adamın sıcak, misk gibi kokusu onu sarmıştı. Theresa gözlerini kapadı ve böylesine ezici bir cinsellik karşısında dengesini yeniden kazanmaya çalıştı. Adam, aniden uzaklaşmadan ve onu eksik hissettirmeden önce olması gerekenden çok daha uzun süre arkasında oyalandı. Kadın tekrar yüzünü ona döndüğünde, adam güneşli kahvaltı köşesindeki ahşap masada oturmuş, elindeki mısır gevreğini kasesine silkeliyordu. Kızın kendisini izlediğini fark edince, merakla kutuyu kaldırdı. İçini çektikten sonra kasesini masaya taşıdı ve onun karşısına oturdu. Adamın mısır gevreğini kâsesine serpmesini izledi.

ve kuru mısır gevreğinin üzerine daha önce hazırlamış olması gereken çilek yarımaları ve muz dilimleri koydu.

Hizmetçinin izin günüydü, bu yüzden Theresa zaten mısır gevreğinden daha güzel bir şey yemeyi planlamamıştı ama bu misafirlik hoş karşılanmamıştı ve beklenmedikti. Sandro'nun mısır gevreğinin üzerine bol miktarda süt dökmesini ve bir bardağa portakal suyu doldurup masanın üzerinden ona doğru itmesini izledi. Kaşığını kaldırmadan önce başıyla teşekkür etti ve beceriksizce yemeğine başladı. Sandro hevesle yemeğini yedi ve o daha yarısına gelmeden bitirdi. Ayağa fırlayıp buzdolabına gitti, etrafı karıştırdıktan sonra muzaffer bir edayla bir greyfurt çıkardı, ikiye böldü, kâselere koydu ve Theresa'nın oturduğu yere taşıdı. Oturmadan önce bir yarısını Theresa'nın önüne koydu, yüzünü buruşturdu ve kendi yarısını yemeye başladı.

"Greyfurt sevmediğini sanıyordum." Kadın aralarındaki sessizliği bozdu ve adam ona sırtarak bakarken ciddi bir şekilde kesilmesi gereken saçları sevimli bir şekilde alnına döküldü.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama yine de bir deneyeyim dedim."

"Neden?" diye sordu. Adam omuz silkti ve kadın bir yanıt için zorlamadı. "Peki, sabah bulantıları tamamen geçti mi?" diye sordu sonra.

Kısa bir sessizlik daha oldu ve kadın, adamın istediği şekilde yorumlayabileceği bir kayıtsız ses çıkardı. Adam gözlerini onunkilere kaldırdı ve yüz ifadesindeki bir şey kadının iç çekmesine ve başını sallamasına neden oldu.

"Tamamen değil, hayır..." diye itiraf etti. "Ama eskisinden çok daha iyi."

"Bugün için planın nedir?" diye sordu, gözlerini gözlerinden ayırmadan. onun.

"Sabahı Lisa ve bebekle geçirecektim." Lisa Theresa'nın kendi hamileliğinin onaylanmasından sadece birkaç gün sonra güzel bir erkek çocuk dünyaya getirdi.

"Peşine takılmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu ve kadın kaşlarını çattı, kocasının bütün sabah onunla birlikte "peşine takılması" fikrinden rahatsız olmuştu.

"Şey..." diye başladı isteksizce.

"Elisa ile bazı işleri konuşmak istiyordum," diye ekledi. "Ne işi?" diye sordu Elisa düz bir sesle.

"Bu onun kredisiyle ilgili," diye detaylandırdı.

"Peki *ya* kredisi?" Kadının sesi telaşla yükseldi ama adamın yüzü kayıtsız kaldı. "Onu üzmene izin vermeyeceğim, Sandro."

"Ya bugün sen moral desteği olarak yanıdayken söylerim ya da yalnız ve savunmasız olduğu bir zamanda söylerim." Rahatça omuz silkti.

"Ona ne söyleyeceksin?" diye sordu panik içinde.

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum Theresa," diye reddetti. "Şimdi neden ben burayı temizlerken sen de duşa girmiyorsun? Bu sabah misafir banyolarından birini kullanacağım."

Umutsuzca başını salladı.

"Sandro, bunu yapamazsın..."

"Şey, biraz ev temizliği yapmaktan çekinmem," dedi, kasıtlı olarak yanlış anlayarak.

"Demek istediğimin bu olmadığını *biliyorsun*," diye tısladı ve adam onu tamamen çileden çıkaran şaşkın bir kaş çattı.

"Eğer misafir banyosunu kullanmamla ilgili bir sorunun varsa, o zaman sana söylemeliyim ki, seninle duşu paylaşmaktan kesinlikle rahatsız olmam." Adam şehvetle sırttı ve kadın boğazının arkasından öfkeli bir ses çıkararak topuğunun üzerinde döndü ve başı dik bir şekilde uzaklaştı.

Rick ve Lisa'nın evine giderken yol boyunca onunla konuşmayı reddetti. Ancak arabayı güvenlik kapılarından geçirdiği sırada ona doğru döndü.

"Sandro, lütfen bunu yapma" diye yalvardı, güzel gözleri merhamet diliyordu. Sandro'nun yüzündeki sert ifade daha da sertleşti ve ondan uzaklaşıp arabadan inmeden önce işaret parmağını uzatıp çenesinin narin çizgisini nazıkçe çizdi. Adamın karşılık vermemesinden dolayı yıkılmıştı ve adam ona kapıyı açmak için geldiğinde dışarı çıktı. Adam onun elini tuttu ama kadın gerildi ve elini adamın elinden çekmeye çalıştı. Elini sıkıca kavradığında bir an için buna izin vermeyeceğini düşündü ama birkaç dakika sonra isteksizce onu serbest bıraktı. Bir elini kızın sert sırtına koydu ve onu eve çıkan ön basamaklara doğru yönlendirdi.

Lisa onu bekliyordu ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapıda bekliyordu. Hamileliği sırasında aldığı birkaç kiloyu hâlâ koruyordu ama mutluluk ve sağlık saçıyordu. Theresa'yı coşkuyla karşıladı, onu sıcak bir kucaklamayla sardı ve ikisinin de üzerinde duran Sandro'ya hafif bir gülümseme ayırdı.

"Alessandro, bu ne sürpriz." Kibarca başını salladı. "Seni bugün görmeyi beklemiyordum."

"Bugün izin aldım," diye cevap verdi. "Theresa'nın ziyarete geleceğini duyunca, onunla birlikte gelip bebeğini tekrar görebileceğimi düşündüm." *Yine mi?* Theresa, Sandro'nun daha önce bebeği görme zahmetine girdiğinin farkında değildi ve Lisa'nın neden bundan kendisine bahsetmediğini merak ederek şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ayrıca, seninle konuşmam gereken bazı işler vardı." Theresa son cümleyi duyunca gerildi ama Lisa gülümseyerek başını salladı ve Theresa'ya keşke kuzenini yaklaşan felaket konusunda uyarmak için önceden arasaydım dedirtti.

Sandro bunu neden şimdi yapsın ki? İsteyebileceği her şeyi elde etmişken? Lisa'nın işini mahvetmekte ne gibi bir yarar vardı? Onun rahatlamış yüzüne baktı ve durumu yanlış anlamış olup olmadığını merak etti. Ama kuzeniyle konuşacak başka ne işi olabilirdi ki?

Lisa onları eve götürdü ve Sandro hemen oturma odasındaki sehpanın üzerine yerleştirilmiş mavi bebek koltuğunda oturan üç aylık bebeğe yöneldi. Bebeği görünce tüm yüzü aydınlanmış gibiydi ve Theresa, Sandro'nun yüzü bebeğinkiyle aynı hizaya gelene kadar kalçalarına doğru eğilmesini hayranlıkla izledi.

"Onu son gördüğümünden beri epey büyümüş," diye sevinçle gözlemledi Sandro, bebeğin sallanan ellerinden birini tutmak için uzanırken.

"Umarım öyledir, çünkü yemek yemeyi hiç bırakmıyor." Lisa yüzünü buruşturdu ve Sandro güldü. Theresa bir adım geri çekildi, kendini alternatif bir evrene adım atmış gibi hissediyordu. Sandro küçük Rhys'e İtalyanca mırıldanıyordu ve bebek yeşil gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. "İkinizden biri içecek bir şey ister mi?" Lisa kibarca sordu, Theresa uyuşmuş bir şekilde başını salladı ve Sandro'nun bebek koltuğunun kayışlarını çevik bir hareketle çözüp bebeği kollarına almasını izledi.

"Kahve iyi olurdu." Başını salladı, bebeği sakinleştirici bir şekilde salladı. Rhys, Sandro'nun saçına koordinasyonsuz bir şekilde yapıştı ve onu tutmayı başardı.

küçük bir avuç dolusu tuttu. Sandro iyi huylu bir şekilde yüzünü buruşturdu ve bebeğin elini gevşetmek için uzanırken ona İtalyanca bir şeyler söyledi. Lisa mutfağa gitmek için izin istedi ama Theresa onu duymadı bile, kocasını bebekle izlemekle meşguldü.

"Çocukları sevdiğini bilmiyordum," diye fısıldadı, ellerinden biri dalgınca, adamın kaçıramayacağı koruyucu bir hareketle hâlâ düz olan karnına doğru indi.

"Bebekleri yeterince severim," diye mırıldandı rahatça. "Aslında onlara oldukça düşkünüm." Onun sözleri karşısında duyduğu acıyı gizlemeye çalıştı.

"Benimki hariç herhangi bir bebek, tabii ki," diye mırıldandı yarı nefes nefese ve adam sabırsızca soludu, gözleri kucağındaki bebek yüzünden kontrol altında tuttuğu öfkeyle parlıyordu.

"Eğer böyle saçma sapan yorumlar yapacaksan, lütfen bunları iki elim de seni boğazlamak için boştayken yap," dedi yapabildiği en cana yakın, bebek dostu sesle. Rhys'i hâlâ kucağında tutarak kanepeye oturdu. Sahiplenici bir kızgınlık hisseden Theresa ona doğru ilerledi ve kollarını bebeğe doğru uzattı.

"Sakıncası yoksa kuzenimin bebeğini kucağıma almak istiyorum," dedi soğuk bir ifadeyle ve adam ayağa kalkıp sakın bebeği nazikçe kollarına bırakmadan önce kibirli bir kaşını kaldırdı. Kanepeden en uzaktaki sandalyeye usulca oturdu ve kucağındaki tatlı bebeğe miyavladı. Sandro ayağa kalktı ve gerindi.

"Siz burada meşgulken ben de gidip Elisa ile sohbet edeyim."

Theresa telaşla başını kaldırdı ama Sandro ona hafifçe gülümsüyordu, gözleri tanımlamakta zorlandığı bir duyguyla sıcacıktı. "Sandro," diye başladı sessizce.

"Sen burada Rhys'le kal," diye mırıldandı usulca. "Lisa ve benim birbirimize söylemek zorunda kalabileceğimiz herhangi bir şey yüzünden üzülmeni istemiyorum." Theresa daha tek kelime itiraz edemeden adam gitmişti. Theresa bebeği göğsüne bastırarak gergin bir şekilde ayağa kalktı. Ne kadar uğraşsa da mutfak tarafından gelen tek bir ses bile duyamadı. Oturma odasından çıktı ve yavaşça mutfağa doğru ilerledi. Hafif aralık kapının hemen dışındaydı ki, onların sessiz sesleri nihayet ona ulaştı.

"Ama nedenini anlamıyorum?" Lisa şaşkın ama üzgün olmayan bir sesle soruyordu. "Krediyi bitirmek için hala en az bir yılım var. Bu önemli miktarda bir para, Sandro, bu yüzden bunu neden yaptığını anlamıyorum." Theresa dudağını ısırды, müdahale etmek istiyordu ama söyleyebileceği ya da yapabileceği herhangi bir şeyin Sandro'yu fikrini değiştirmeye nasıl ikna edeceğinden emin değildi. Kendini çaresiz ve öfkeli hissediyordu ve Sandro'nun tehdidini yine de gerçekleştirecek olması onu garip bir şekilde incitmişti.

"Şu anda tek gerçek seçeneğim bu, Lisa." Sandro'nun derin sesi sessizce gürlledi. "Sana krediyi tamamen yanlış nedenlerle verdim. Şimdi pişmanlık duyduğum nedenler. Vicdanen bunun devam etmesine izin veremem."

Lisa, "Öyleyse *ödememe* izin verin, bunu geride bırakalım," diye yalvarınca Sandro, Theresa'nın tam olarak anlayamadığı bir şey söyledi.

"Sandro, bu çılgınlık." Lisa'nın sesi sinirli çıkmaya başlamıştı ve Theresa kendini hazırladı, ne olursa olsun mücadeleye girmeye hazırlanıyordu. Ancak Sandro'nun bir sonraki sözleri onu yarı yolda bıraktı.

"Elisa, lütfen, bunu yapmama izin vermelisin." Sesi çaresiz geliyordu. "Bu doğru gelmiyor," dedi Lisa ve Theresa şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Burada neler oluyordu?

"Evrakları hazırladım, yani neredeyse her şey tamam." Sesi kesin bir şekilde çınlıyordu.

Lisa yumuşak bir sesle, "Bunu düşünmem ve Rick'le tartışmam gerekiyor elbette," dedi.

"Elbette," diye dostça onayladı Sandro ve konuşmalarının sona erdiğini anlayan Theresa hızla oturma odasına geri döndü. Diğer ikisi görüldüğünde sandalyeye geri dönmüş, memnuniyetle guruldayan Rhys'i nazikçe sallıyordu. Aniden doğruldu, iri gözleri bir yüzden diğerine uçuyordu. İkisi de rahatlamış görünüyordu ve yüzlerinden pek bir şey okunmuyordu. Sandro elindeki tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı ve daha önce oturduğu kanepeye oturdu. Lisa onun yanına oturdu ve tepsiyle meşgul olarak Theresa'nın önündeki sehpa uzuna uzun bir bardak portakal suyu koydu.

Kız itiraz etmek için ağzını açtığı anda Sandro, "Tartışma," diye araya girdi. "Bu senin için iyi." Lisa'yla eski dostlar gibi sohbete devam ederken Sandro da kahvesini aldı. Theresa orada öylece oturmuş, bu kadar dışlanmış olmaktan nefret ediyordu.

Lisa aniden, "Dün sana katılamadığım için üzgünüm Theresa," dedi. "Kontrolün nasıl geçti?" Theresa, konuyu Sandro'nun önünde açtığı için kuzenine ters ters baktı; Sandro ayağa kalkmış, yanıtını beklerken onu bir şahin gibi izliyordu.

"İyiymiş," diye mırıldandı beceriksizce.

"Baş dönmesi nöbetleri hakkında ne dedi?" Lisa sordu ve Theresa, Sandro'nun bu soru karşısında sarmal bir yay gibi gerildiğini fark etti.

"Önemli bir şey yok," diye kaçamak bir yanıt verdi, gözlerini kucağındaki bebekten ayırmadan.

"Ne baş dönmesi?" Sandro aniden tehlikeli bir sesle sordu. "Son iki ayın çoğunda kendini baygın hissediyordu," dedi Lisa. yardımsever bir şekilde bilgilendirdi ve Theresa dişlerini sıktı.

"Ve bana söylemeyi düşünmedin mi?" Sandro tersledi.

"Umursayacağını düşünmemiştim," diye mırıldandı Theresa sefilce ve Sandro içinden küfretti.

"*Umursayacağımı* düşünmedi," diye tekrarladı inanamayarak. "Aman Tanrım, Theresa, senin ve bebeğin sağlığını doğrudan etkileyen bir şeyi umursamayacağımı mı düşündün?"

"Elbette bebeğe bir şey olursa umursayacağını *biliyorum* ama önemli olmadığını bildiğim bir konuda seni endişelendirmek istemedim."

"Peki bunu nereden biliyorsunuz? Son üç ay içinde bir ara tıp diploması mı aldın? Tabii ki seni son zamanlarda o kadar nadir görüyorum ki kuantum fiziği diploması almış olabilirsin ve ben bunu bilemezdim!"

Lisa saygısız bir kıkırdamayı bastırdı ve hem Theresa hem de Sandro ona ters ters baktı.

"Sandro, bebeğe ve kendime bakabilirim. Bunun için endişelenmene gerek yok. Bana, *bize* karşı sorumluluğun sona erdi," diye hatırlattı.

"Hâlâ evliyiz," diye belirtti. "Ve sanırım sana ve bebeğe karşı sorumluluğumun ne zaman ve nerede sona ereceğine *ben* karar vereceğim. Şu andan itibaren beni sağlığınla ilgili gelişmelerden tamamen haberdar edeceksin."

"Hayır," diye inatla devam etti. "Bu seni ilgilendirmez. Hamile kalmamı istemenin tek nedeninin bu evlilikten kaçmak olduğunu açıkça belirttin, o yüzden ben *bir kez daha* seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışırken neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

"Şu anda beni mutlu edecek tek şey, seni inatçı kızıl saçlı küçük kedi, değişiklik olsun diye sana söyleneni gerçekten yapman!"

"Bana söyleneni yapmaktan ve senin itaatkâr küçük köpeğin olmaktan bıktım. Son birkaç aydır hayatımda senin müdahalen olmadan mutluydum, bu yüzden eskiye dönmeyi reddediyorum."

"Ben de buna geri dönmek istemiyorum," diye beklenmedik bir şekilde kabul etti. "Daha önce gerçek bir evliliğimiz yoktu."

"Şimdi bana gerçek bir evlilik istediğini söylüyor olamazsın, değil mi?" diye alay etti.

"Ya öyleysem?" diye sordu ihtiyatla ve kadın onun yüzüne güldü.

"Bu konuda bir şey yapmak isteyeceğime inanman için deli olduğumu düşünürdüm. Sadece altı ay daha ömrü olan bir evlilik nasıl olur da ikimiz için de faydalı olabilir?"

"Olmazdı... ama benim istediğim bu değil."

"Her şey *senin* ne istediğinle ilgili, değil mi? Sana haberlerim var, Sandro..." Hâlâ uyumakta olan bebeği göğsünde tutuyor ve karşısında oturan uzun boylu adama öfkeyle bakıyordu; olup bitenleri büyük bir hayranlıkla izleyen kuzeninden habersizdi. "Ne istediğin umurumda bile değil. Seninle evli kalmak istemiyorum... Hayatımı geri istiyorum ve babamla olan sözleşmen biter bitmez gitmeni istiyorum."

Sessizlik kesinlikle sağır ediciydi. Sonunda, asırlar gibi gelen bir sürenin ardından Sandro sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını hafifçe salladı.

"Bebek doğana kadar birlikte olacağız," diye yorgun bir ifadeyle kabul etti. "O zamana kadar, sağlığını ilgili günlük güncellemeler istiyorum. Ne kadar önemsiz olduğunu düşünürsen düşün, hiçbir haberden mahrum kalmak istemiyorum."

"Böyle bir anlaşmadan ne elde etmeyi umduğunuzu anlamıyorum," dedi, kafası karışmış ve adamın bu konudaki kararlılığı karşısında hayal kırıklığına uğramıştı.

"Kesinlikle hiçbir şey," diye mırıldandı. "Ama beni bu işin dışında tutarak ne kazanacaksın?"

Kesinlikle hiçbir şey ve bunu biliyordu; isteğini reddetmek için saf şirretlikten başka bir nedeni yoktu.

"Peki," dedi isteksizce. "Seni haberdar edeceğim ama hamileliğimin hiçbir kısmına karışmayacağına ve sıradan bir gözlemci olarak kalacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Böyle bir söz vermemi nasıl beklersin?" diye sordu kısık sesle. "Ben sıradan bir gözlemci *değilim*, Theresa! Hem seninle hem de bebekle ilgileniyorum."

"Bize sahip olmadan önce üzerimizdeki haklarından vazgeçtiğini imzala," diye hatırlattı acı bir şekilde ve onun sözleri karşısında hafifçe irkildi. "Ve sen benden sadece bu küçük gerçeği unutmamı değil, aynı zamanda affetmemi de bekliyor gibisin? Sandro... Seni *asla* affetmeyeceğim."

"Ne kadar savunulamaz bir durumda olduğumu anladığımı sanıyordum." Öfkeyle başını salladı.

"Anlıyorum ve anlayışla karşılıyorum ama bu sevdiğimi sandığım kişinin, iyi niyetle evlendiğim adamın *hiç* var olmadığı gerçeğini değiştirmiyor. Bunu asla atlatabileceğimi sanmıyorum Sandro."

Derin bir iç çekti.

"Yeterince adil," diye kabul etti. "Ama bu arada bu durumu en iyi şekilde değerlendirmemiz gerekiyor ve aynı evde yabancılar gibi yaşamak en iyi çözüm değil."

"Peki," diye fısıldadı isteksizce. "Ne öneriyorsun?"

Uzun bir duraksamadan sonra, "Doktor randevularınızda yanınızda olmak istiyorum," deyince tereddüt etti ve hafifçe omuz silkmiş olan kuzenine çaresiz bir bakış fırlattı.

"Neden?"

"İç huzuru," diye kısa ve öz bir şekilde cevap verdi ve sessizce iç çekmeden önce her açıdan düşünmeye çalışarak kaşlarını çatı.

"Tamam, ama fikirleriniz ve katkılarınız teşvik edilmiyor veya istenmiyor. Yani orada sadece bir gözlemci olarak bulunacaksın, *sessiz bir* gözlemci. Ben kendi sağlığımı ve hamileliğimi yöneteceğim."

Çenesi hoşnutsuzlukla sıkıştı ama ağzını kapalı tuttu ve isteksizce başını salladı. "Ben de düşünüyorum..." Sesi biraz kısıktı ve devam etmeden önce boğazını temizlemek için durakladı. "Ayrıca aynı evde yaşayıp birbirimizi hiç görmemenin de çok saçma olduğunu düşünüyorum. Lütfen evde olduğumu bildiğinde ortadan kaybolmayı bırak. Evin bir köşesine sinmiş olduğunu bilmek beni canavar gibi hissettiriyor."

çünkü benimle yüzleşmekten korkuyorsun." Onu ayağa kaldırmak için daha iyi kelimeler seçemezdi ve kadın öfkeyle kükredi.

"Ben *sinmem*," diye mırıldandı, kuzeniyle aralarında geçen alaycı bakışın farkında bile değildi.

"Bana kesinlikle öyle geliyor," diye karşılık verdi. "Bir zamanlar bana karşı hissettiğin *duygular* yüzünden etrafımda olmakta zorlandığımı biliyorum..."

Öfkeyle nefesi kesildi.

"...Ayrıca aramızdaki çekimden dolayı muhtemelen kimyamızın alevlenmesinden ve kendimizi tekrar yatakta bulmamızdan korktuğunu da biliyorum. Yani beni ne kadar istediğin çok açık ama..."

"Ben...sen..." Kuzeninin önünde seks hayatlarından bahsettiği için ona çok öfkeliydi ve ondan saklandığını düşündüğünü fark edince dehşete kapıldı. Ürkek küçük bir tavşan gibi. Tamam, belki de *saklanıyordu* ama bunu her ikisini de durumun garipliği karşısında rahat ettirmek için yapıyordu. "Aman Tanrım, üzerindeki devasa ego! Korktuğum ya da saklandığım falan yok. Sadece senin etrafında olmaya dayanamıyorum."

"Tabii ki bunu şimdi söyleyeceksin." Adam umursamaz bir tavırla omuz silkti ve kadın tekrar soluk soluğa kaldı, küçük Rhys'i öfkeyle ileri geri sallarken umutsuzca onun sözlerine uygun bir karşılık bulmaya çalıştı.

"Her neyse," diye mırıldandı Sandro, "kahvaltı ve akşam yemeklerini yeniden birlikte yemeye başlamamızı önerecektim. Ayrı ayrı yemek yemenin bir anlamı yok."

"Peki," diye tersledi isteksizce.

"Peki medeni olmaya çalışabilir miyiz?" diye sordu sözde uysalca.
"Yemeklerimizi yerken düzgün bir konuşma yapabilir miyiz?"

Gözlerini kaçırdı ama sadece başını salladı ve sessizce kendi kendine bunun sadece altı ay daha süreceğini söyledi.

"Başka bir şey var mı?" diye alaycı bir şekilde sordu, ses tonu kesinlikle onun "önerilerini" daha fazla davet etmiyordu, ama o sorusunu olduğu gibi kabul etmeyi seçti.

"Evet..." Başını salladı. "Cuma gecesi çetesi nereye kaybolduğunu merak ediyordu. Bir daha gelmeyince hanımlar hayal kırıklığına uğradı." Hiçbir şey söylemedi, bunu yapamazdı... bunu kesinlikle yapamazdı.

"Yapamam," diye itiraf etti usulca. "Onlar *senin* arkadaşların ve boşandığımızda da... yine *senin* arkadaşların olacaklar. İlişkilerin ne kadar geçici olacağını bildiğim halde insanlarla bağ kurmak istemiyorum. Değer verdiğim insanlara sürekli veda edemem."

Hafifçe başını sallamadan önce yutkundu.

"O zaman son bir ricam var," diye mırıldandı, dikkatle ona doğru eğilerek. "Ne?"

"İki saat." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Bu ne...?"

"Akşamları." "Ne için iki saat?"

"Sadece..." Yüzü hayal kırıklığı içinde sıkıştı ve çaresizce omuz silkti. "Birlikte geçirelim. Konuşun, film izleyin, okuyun, oturun... ne olursa, yeter ki birlikte geçirelim."

"Ama bu... Bunu neden istediğinizi anlamıyorum?"

"Lütfen." Yumuşak ve yalvaran bu sözcük, dilinin ucunda dolaşan reddedişi durdurdu.

"İki saat, haftada üç kez," diye şart koşarken buldu kendini. Yine de, onun isteğine bir tür kısıtlama getirmek, işlerin gidişatı üzerinde bir ölçüde kontrolü olduğunu hissetmesini sağladı. Adam hevesle başını salladı.

"Günleri söyle," diye davet etti ve kız alt dudağını kemirerek ciddi bir şekilde düşündü.

"Pazartesi, Salı ve Perşembe günleri." Kasıtlı olarak onun en yoğun olduğu ofis günlerini seçmişti, eve genellikle normalden çok daha geç gittiği günlerdi ve bunun onu çoğu zaman iptal etmeye zorlayacağını umuyordu. Adamın keskin bakışları, neden o günleri seçtiğini çok iyi bildiğini gösteriyordu ama yine de sırtıttı ve başını salladı.

"Bana uyar," diye onayladı ve bir şekilde manipüle edilmiş gibi hissederek arkasına yaslandı. Lisa Rhys'i Theresa'dan almak için uzandı.

Diğer kadın sessizce, "Ben bu ufaklığı yatırıyım," deyince Theresa uyuşmuş bir halde başını salladı. Kendini tamamen bitkin hissediyordu ve öyle de görünüyordu. Sandro kanepeye oturdu ve ona doğru eğilerek portakal suyu bardağını yine nazikçe ona doğru itti. Theresa ona uyarıcı bir bakış fırlattı ve Sandro hafifçe sırtıttı.

"Sana bir bardak portakal suyu içirmeye çalışmıyorum Theresa," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece biraz kavrulmuş görüldüğünü düşündüm." Kadın dişlerini sıktı ve sırf sapkınlık yüzünden bardağı alıp susuzluğunu gideremedi. Adam başka bir şey söylemedi, sadece yumuşak bir iç çekişle sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Peki doktor dün *gerçekten* ne dedi?" diye sordu bir süre durakladıktan sonra.

"Biraz anemik durumdayım ve baş dönmesinin nedeni de bu. Diyetimi daha fazla demir içerecek şekilde ayarladı," diye sessizce cevap verdi ve adam başını salladı.

"Diğer her şey normal mi?" diye sordu kısa bir aradan sonra. "Evet."

"Öyle olmasaydı bana söyler miydin?" "Evet."

Verdiği cevaptan tatmin olmuş görünüyordu ve hafifçe gülümsedi. "Teşekkür ederim."

İçini çekti ve başını sallayarak teşekkür etti. Portakal suyu bardağını almak için eğildi, çocuksuluğunun hiçbir işe yaramayacağını kabul etti ve susamış bir yudum aldı. Neyse ki adam hiçbir yorum yapmadı ve ifadesi nötr kaldı. Yine sessizlik oldu ve bu kez Lisa dönene kadar sürdü. Bundan sonra işler şaşırtıcı derecede dostane bir şekilde ilerledi ve Theresa ile Sandro yaklaşık kırk dakika sonra ayrıldılar.

Eve dönerken Theresa ona Lisa'yla yaptığı özel konuşmayı sordu, ancak Lisa konuyla ilgili bir sohbete girmeyi reddetti ve Theresa sonunda hayal kırıklığı içinde pes etti.

Sonraki ay hızla geçti. Theresa ve Sandro'nun yeni anlaşması iyi işliyor, birlikte yedikleri yemekler medeni, hatta keyifli geçiyor ve Sandro'nun sessiz desteğiyle Theresa'nın doktor randevuları daha az çile haline geliyordu. Sandro kendi payına düşeni yapıyor, sadece gözlemliyor ve asla müdahale etmiyordu. Yine de onun orada *olması* Theresa'nın kendini iyi hissetmesinde büyük bir fark yaratıyordu.

Theresa'yı en çok şaşırtan şey, adamın talep ettiği birlikte geçirilecek zamandan ne kadar keyif aldığıydı. Beklentilerinin aksine, adam bir kez bile iptal etmemişti. Bunun yerine, belirlenen gecelerde eve her zamankinden daha erken geliyordu. Bazen çalışma odasında yan yana oturuyor, bir kase patlamış mısırı paylaşıp film izliyor, nadiren fazla konuşuyorlardı. Bazen Scrabble oynarlardı ve Theresa o gecelerden genellikle çok keyif alırdı. Sandro'yu herhangi bir konuda yenmesi pek sık rastlanan bir şey değildi ve Sandro'nun Scrabble'da berbat olması Theresa'yı dehşete düşürüyordu. Beceriksizliğini İngilizce'nin ana dili olmamasına bağlıyordu ama her rövanş maçına asla ölmemeye kararlı bir şekilde yaklaşıyordu. Ne yazık ki bu kararlılık henüz onun için bir zaferle sonuçlanmamıştı ve Theresa ondan daha iyi bir oyuncu olduğu gerçeğinden çok memnundu.

Yeteneksizliğine rağmen sıkı oynar ve yaratıcı hecelemeleri ve bariz bir şekilde uydurduğu kelimelerle onu sık sık gülmekten kırıp geçirirdi. Ayrıca aralarında süregelen bir satranç rekabeti vardı ve bu oyunda çok daha eşit durumdaydılar. Theresa çok geçmeden haftada üç geceyi ipe çekmeye başladığını fark etti ve onun sinsice yeniden savunmasının altına sızmasından nefret ediyordu. Ne yazık ki, tıpkı bir araba kazası gibi, bunun geldiğini görebiliyor ama kaçınılmaz felaketin gerçekleşmesini engellemenin bir yolunu bulamıyordu. Saat konusunda her zaman çok katıydı, durum üzerinde bir tür kontrol sağlamak için çok çabalıyordu ve yaptıkları her ne olursa olsun, bitmemiş olsun ya da olmasın, başladıktan tam iki saat sonra durmak zorundaydı. Zaten genellikle bir sonraki seferde kaldıkları yerden devam ederlerdi.

"Hayır," diye ısrar etti Theresa bir gece, agresif Scrabble oyunlarından birinde; tahta aralarındaki alçak sehpa yerleştirilmiş halde yerde oturuyorlardı. "O kelimeye kesinlikle karşı çıkıyorum! *Lexiquon* bir kelime değil Sandro ve bunu sen de biliyorsun."

"Tabii ki öyle." Kayıtsızca başını salladı. "Meydan okuyorsun çünkü bonus puanları ve iki üçlü kelime puanını almamı istemiyorsun."

"Tabii ki bilmiyorum," diye sertçe onayladı. "Uydurma bir kelime için iki yüz yetmiş beş puan mı? *Asla* olmayacak! Burada hayır kurumu işletmiyorum." Adam bunun üzerine çocuksu bir şekilde sırtıttı ve kadın

gözleriyle, ondan etkilenmemek için büyük çaba sarf ediyordu. Sonunda iyi huylu bir şekilde homurdandı ve taşlarını tahtadan kaldırdı.

"Belki de *Fransızca* bir kelimedir," diye mırıldandı adam savunmacı bir tavırla ve kadın gözlerini devirdi.

"Bir dahaki sefere bir Fransız'ı oynarken bunu kullanmaktan çekinme!" Bunun üzerine adam kahkahalarla güldü ve kadın bu kaygısız ses karşısında nefesini tuttu. Adam her geçen gün onun yanında daha da rahatlıyordu ve kadın sık sık adamın birlikte geçirdikleri zamanı uzatmak istediğini hissediyordu. Tahtayı tekrar düşündü, kendi kendine İtalyanca mırıldandı ve bir sonraki hamlesini düşünürken düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. Sonunda "yılanbalığı"nda karar kıldı, o kadar kötü yerleştirilmişti ki sadece üç puan değerindeydi. Kız küçümseyerek homurdandı ve "çıkış" kelimesi için kullanabileceği boş "t" harfini işaret ederek ona tatlı tatlı gülümsedi. Daha sonra bu "t" harfini kendi kelimesi için neşeyle kullanmaya devam etti, bu süreçte uygun bir şekilde konumlandırılmış üçlü kelime puanını kullandı ve "smithy" için kullanışlı bir otuz dokuz puan topladı.

"Bu kelime *de* ne?" diye hırladı. "İsimlere izin yok!" Kız, adamın öfkesine kıkırdamaktan kendini alamadı ve kelimenin tanımını çıkardı. Adam sözlüğe ters ters baktı ve kendi kendine İtalyanca homurdanarak tekrar tahtayı incelemeye başladı. Theresa kendi kendine hafifçe gülümsedi, saçlarının altında öne doğru kaydığını fark etti ve onları geriye doğru taramak için can attı; ellerini masanın altına sakladı ve mantıksız dürtüsünü bastırmak için yumruklarını sıkı.

"Henüz erken olduğunu biliyorum ama çocuk odasını dekore etmeyi düşünüyordum," dedi ona dokunmak için duyduğu çılgın arzuyu aklından çıkarmak için. Kadının sözleri adamın dikkatini çekti ve adam saklamadan gülümseyerek başını kaldırdı.

"Bu harika bir fikir." Hevesle başını salladı. "Mobilya ve oyuncak alışverişine çıkabiliriz, bir hafta önce bir oyuncakçıda *kocaman bir* panda ayısı gördüm, bebek için mükemmel olurdu." Adamın coşkulu yanıtı onu tamamen şaşırttı ve birkaç dakika boyunca ona boş boş baktı.

"Oyuncak dükkânı mı?" diye sordu ve adam hafifçe kızardı.

"Ofise yakın bir tane var ve öğle yemeği saatimde birkaç kez ziyaret ettim," diye itiraf etti. "Sadece bugünlerde bebeklerin ne tür oyuncaklara ve eşyalara ihtiyacı olduğunu görmek için."

Theresa'nın buna nasıl karşılık vermesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Adamın bebeğe sıradan bir ilgiden daha fazlasını gösteriyor gibi görünmesinden endişe mi etmeliydi, yoksa memnun mu olmalıydı? Ve çocuk odasını *birlikte* dekore edecekleri varsayımına nasıl tepki vermesi gerekiyordu? Duyguları öylesine çalkantılıydı ki sonunda hiçbir şey söylemedi ve daha sonra değerlendirmek üzere bir kenara itti. Sandro, onun ruh halindeki değişimi hissederek ve çok fazla şey söylediğini fark etmiş gibi görünerek, rahatsız edici bir sessizliğe gömüldü ve kiremitlerinden biriyle oynadı.

"Kendimi biraz yorgun hissediyorum. Yatmaya gidebilirim," dedi aniden ve adam kızgınlıkla başını kaldırdı.

"Hâlâ bir saatim var," diye acı bir şekilde işaret etti ve kadın gergin bir şekilde dudağını ısırıldı.

"Evet, var," dedi sonunda ve tahtayı işaret etti. "Hamle sırası sende." Başını sallayıp ayağa kalkmadan önce gözleri tanımlanamaz bir duyguyla parladı.

"Sen benim tutsağım değilsin Theresa. Yorgunsan yatağına git," dedi bıkkınlıkla, ellerini özel dikim takım elbise pantolonunun ceplerine sokarak ve pahalı giysinin kesimini tamamen mahvederek.

Kaçmaktan başka bir şey yapmak istememesine rağmen inatla oturmaya devam ederek, "Bir pazarlıktan caymak bana düşmez," dedi.

"Çok çocukça davranıyorsun," diye öfkeleni ve kızın karşılık vermesine fırsat vermeden odadan çıkmak için döndü. Onun gerçekten geri gelmeyeceğini kabul etmeden önce birkaç dakika orada oturdu. Bir aydan uzun bir süredir ilk kez ciddi bir tartışma yaşamışlardı ve Theresa bundan pişmanlık duyuyordu. Çocukça davrandığının farkındaydı çünkü duygularıyla başa çıkmanın başka bir yolunu bilmiyordu. İcini çekti, ondan özür dilemesi gerektiğini kabul etti ve bir an önce bu işi bitirmenin en iyisi olduğunu düşünerek kendini pelüş, ısıtılmış halıdan kaldırdı.

Çalışma odasına doğru yöneldi ve hafif aralık kapıya yaklaştığında onun alçak sesle biriyle konuştuğunu fark etti. Telefon konuşmasını bölmek istemediğinden adımları biraz yavaşladı ve küçük bir şeyler atıştırmak için mutfağa doğru gitmek üzere arkasını döndü. Tam uzaklaşmak üzereydi ki, adamın kısık ve yoğun bir sesle "Francesca..." demeden önce boğuk bir şekilde inlediğini duydu. Tek bir kelime yeterliydi

Theresa'nın donup kalmasına neden oldu. Sandro hâlâ o alçak sesle konuşuyordu, İtalyanca olan kelimeleri daha acil geliyordu. Theresa çalışma odasının açık kapısına doğru bir adım attı ve Sandro'nun sesi, her ne kadar samimi bir şekilde mırıldanıyor olsa da, biraz daha netleşti.

"...Francesca, *cara*..." İtalyanca selinin arasında anlayabildiği suçlayıcı kelimelerden ikisiydi ve Francesca'yla mı yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin olamadan dudağını ısırdı. Tanrım, neden daha fazla İtalyanca öğrenmemişti ki? Şu anda sadece kıskançlık ve acıdan perişan olmasına yetecek kadar anlıyordu. Theresa aylar önce kadının adını ilk kez duyduktan sonra onu aklından çıkarmaya çalışmıştı. Onun hakkında hiçbir şey bilmediğinden, hayal gücünün çıldırmasından korktuğu için spekülasyon yapmamak en akıllıca yol gibi görünmüştü. Şimdi, Francesca hakkında biraz araştırma yapmış olmayı diliyordu, her ne kadar sadece bir isme sahip olmak bunu zorlaştıracak olsa da ve Theresa babasından ya da Sandro'dan gizemli kadın hakkında ayrıntı isteyecek durumda *değildi*.

Sandro alçak sesle konuşmaya devam ederken onun çalışma odasının kapısının dışındaki varlığından habersizdi ve Theresa onun için pek bir şey ifade etmeyen rastgele birkaç kelimeyi anlayabildi. Yine de sürekli sevgi sözcükleri kullanıyordu; *bunları* çok iyi biliyordu çünkü onunla seks yaparken sık sık bu sözcüklere başvuruyordu. Kocasını en samimi anlarında nadiren onun adını kullandığından, bunun kocasının eylemi daha da kişiliksizleştirmek için kullandığı bir yol olup olmadığını merak etmişti. Kocasının çalışma odasının kapısının önünde durdu, tıpkı yaklaşık iki yıldır kocasının hayatının kıyısında durduğu gibi, geri dönüp üst kata çıkmadan önce. Duşunu almış, yatmak için üstünü değiştirmiş ve yatak odasının ışıklarını çoktan kapatmıştı ki, kocasının merdivende hafif adımlarla yürüdüğünü duydu. Adam *her zaman* yaptığı gibi kapısının önünde durakladığında nefesini tuttu ama birkaç dakika sonra yoluna devam ettiğinde her zamanki rahatlamayı hissetmek yerine bu kez Theresa yüzünü yastığına dönüp ağlayarak uyudu.

KA P T E R S E V E N

Bugün seninle doktora gidemeyeceğim Theresa," diye haber verdi Sandro Theresa'ya, ertesi sabah güneşli kış bahçesinde kahvaltı ederken. Theresa bunu *asla* kabul etmezdi ama o gün onun yanında olmasına gerçekten güveniyordu. Hamileliğinin on altıncı haftasındaydı ve o gün tedbir amaçlı bir amniyosentez yapılması planlanmıştı. Prosedür konusunda çok gergindi ve komplikasyon riskinin çok düşük olduğunu bilmesine rağmen yine de endişeliydi. Mantıklı aklı ona bebeğinin iyi olacağını söylese de, yine de testin olası sonucundan korkuyordu. Sandro, bir ay önceki ilk ultrasonunda ona destek olmuş, bebeklerinin kalp atışlarının vınlama sesini ilk kez dinlerken elini tutmuş ve siyah-beyaz monitörde kırılğan çırpınışları gördüklerinde sıkıca sıkılmıştı. Doktor bebeğin cinsiyetini belirleyememişti ama Theresa erkek olduğundan emindi ve bunu söylemişti. Sandro tüm işlem boyunca sessiz kalmış ama Theresa'nın içini rahatlatmıştı.

"Neden olmasın?" diye kayıtsızca sordu.

"Gelecek hafta İtalya'ya gitmem gerekiyor ve gitmeden önce ofiste bitirmem gereken çok şey var," diye sıkıca bilgilendirdi ve gözlerini tekrar tabağına indirdi.

"Baban iyi mi?" diye usulca sordu ve cevap vermeden önce tereddüt etti.

"Evet. Ziyaretimin herhangi bir aile işiyle ilgisi yok."

Acı içinde gözlerini kapadı, aniden onun dün geceki telefon konuşması yüzünden gittiğini *anladı*. "Tamam." Başını salladı.

umursamaz görünmek. "Sadece... Bugün amniyosentez yaptıracağım." Nefesinin altından sessizce küfretti.

"Özür dilerim Theresa," diye mırıldandı, haberden neredeyse etkilenmiş gibiydi. "Tamamen unutmşum."

Ve tabii ki *bu*, evliliklerindeki en büyük sorunu keskin bir şekilde ortaya çıkardı. Prosedür hakkında endişeleniyor, olası komplikasyonlar hakkında stres yapıyor ve sunduğu hafif düşük riskinden dehşete düşüyordu. Sonuçların ortaya çıkarabileceği doğum veya genetik kusurları düşünerek uykusuz geceler geçirmiş, *kocas* ise testi unutmştu. Tabii ki kocasının sağlam ve metanetli sessiz varlığına ne kadar bağımlı olduğunu asla açıklamayacaktı, bu yüzden umursamazca omuz silkti.

"Eminim Lisa da benimle gelecektir." Lisa kendinden emin bir şekilde başını salladı ve adamın gözleri rahatlamış bir şekilde parladı.

"Bu harika bir fikir," diye heyecanlandı. "Bir sonraki randevunuzda olacağım."

Sadece bir hafta kadar yokum. Siz farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

"İyi olacağım," diye havalı bir şekilde reddetti ve dünyada umurunda olmayan biri gibi çırpılmış yumurtalarına daldı. Adam onun yemesini izlerken garip bir sessizlik oldu ama Theresa kararlı bir şekilde başını öne eğdi ve yumurtaları boğulmadan yiyebildiği kadar büyük bir iştahla ağzına attı.

"Ben yokken yalnız kalmanı istemiyorum." Rahatsız edici sessizliği bozdu ve Theresa onun sözleri karşısında kaşlarını çattı, ağzının yarısına kadar kaldırdığı yüklü çatalıyla ona baktı.

"Yalnız olmayacağım. Rick ve Lisa her zaman yanımdalar ve personel de her zaman yanımda." Phumsile sözlerini kanıtlamak istercesine elinde bir tabak dolusu krep taşıyarak odaya girdi ve meydan okuyan bir bakışla Theresa'nın önüne bıraktı.

"Hepsini ye," diye emretti kadın.

"Oldukça fazla yemek var, Phumsile." Theresa gözlerini dehşet içinde krep yığınının dikti ama Phumsile kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup Theresa'ya dik dik baktı, sanki Theresa'nın her lokmayı yemesini sağlamak için orada durmaya hazırmış gibi görünüyordu. Phumsile, Theresa'nın hamile bir kadın için fazla zayıf olduğunu düşündüğünü gizlemiyordu ve Theresa'nın sağlıklı beslenmesini sağlamayı kendine görev edinmişti. Theresa gizliden gizliye yaşlı kadının kendisiyle işbirliği yaptığından şüpheleniyordu.

Sandro'nun Theresa'nın gözlerinden kaçmadan önce Phumsile'e verdiği onaylayıcı küçük baş hareketiyle desteklenen bir şüphedi bu.

"Her şey senin için değil," diye belirtti Phumsile. "Aynı zamanda bebeğiniz için de. Yeterince yemiyorsun. Yemeğimi israf etmeyi bırak ve bu tabaktaki her şeyi ye." Bu itaatsizlik notu üzerine, odadan dışarı çıktı.

"Her hurdayı bitirsen iyi olur, *cara*. Phumsile'in kötü tarafına geçmek istemezsin," dedi küçük bir sırıtışla ve eski tartışmalarını şimdilik askıya aldı.

Theresa onu, "Hepiniz bana karşı birlik oluyorsunuz," diye suçlayınca Theresa başını salladı.

"Seninle ilgileniyoruz, senin için endişeleniyoruz ve bu yüzden ben yokken kuzeninle kalmanı istiyorum."

"Hayır." Yumurtalarına geri döndü ama Phumsile'in gazabına uğramak istemediği için bir de krep aldı. Masanın diğer ucundan sessizlik sızıyordu.

"Israr ediyorum."

"Hayır." Bu kez onun gözlerine bakma zahmetine bile girmedii.

"Theresa, çok zor davranıyorsun." Sesini düz ve sabırlı tuttu.

"Ve sen de mantıksız davranıyorsun," diye tersledi ona ters ters bakarak. "Rick ve Lisa'nın yeni bir bebekleri oldu. Onları düzenli olarak ziyaret edeceğim ve buraya geleceklerinden hiç şüphem yok ama benim orada *kalmam mı gerekiyor?* Bu çok saçma. Rahatsız etmeyeceğim ve bir bakıcıya da ihtiyacım yok; kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

"Ya bir şeyler ters giderse? Ya gecenin bir yarısı yardıma ihtiyacınız olursa ve etrafta kimse yoksa?"

"Madem bu kadar endişelisin, neden evde oturmuyorsun?" diye öfkeyle karşılık verdi ve adamın bakışları spekülâtif bir hal alınca hemen sözlerini geri almak istedi.

"Evde kalmamı ister misin?" diye sordu sessizce.

"Ne istediğimin hiçbir önemi yok," diye isyankâr bir yanıt verdi.

"Elbette fark eder," diye nazikçe yatıştırdı. "Eğer beni isteseydin kalırdım.

için

." "Peki ya senin *önemli* işin ne olacak?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Sen daha önemlisin," dedi yumuşak bir sesle.

"Taşıdığım *bebeğin* daha önemli olduğunu mu söylüyorsun?" diye düzeltti ve adamın çenesi sıkıştı.

"Hayır, kastettiğim bu değildi," diye sabırla devam etti ve kız başını sallamadan önce gözlerini kırıştırdı.

"Kafamı karıştırmaya çalışıyorsun," diye yakınarak kaşlarını çattı ve adam sıırttı.

"Hiç de değil, tatlım," diye mırıldandı. "Sadece sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum."

"Kes şunu, artık söylediğin hiçbir şeye inanmıyorum," diye tısladı ve kendini masadan uzaklaştırdı. O da ayağa kalkmadan önce içini çekti.

"Soruma cevap vermedin," diye sorma cüretini gösterdi ve kızın bakışları, huysuz bir çocuk gibi görüneye kadar derinleşti.

"Hayır, gidip İtalya'da ne *işin varsa halletmeni* istiyorum. Seni önemli bir şeyden alıkoymak istemem, ama daha sonra bunun yüzüme vurulmasını istemem." Adamın çenesi kadının iğneleyici sözleri karşısında sıkıştı ama cevap vermedi. Aniden ayağa kalktı, konuşmadan ve arkadaşlıktan bıkmıştı.

"Affedersiniz, randevum için hazırlanmam gerekiyor," diye tersledi ve odadan çıkmak için döndü.

"Yine de ben yokken kuzeninle kalmanı istiyorum," diye ısrar etti ve odadan çıkarken sözlerini onun dar sırtına yöneltti.

"Ve ben hala buna hayır diyorum," diye omzunun üzerinden attı.

"Bu konu kapanmaktan çok uzak Theresa." Theresa ondan uzaklaştıkça sesini hafifçe yükseltti ama Theresa onu görüş alanından çıkaracağını bildiği bir köşeyi dönerken el salladı. Yatak odasına vardığında yatağa uzandı ve kendini bitkin hissederek titrek bir nefes aldı.

Lisa amniyosentez için ona katılamadı; Rhys'in sağlık kontrolü vardı ve doğal olarak öncelik ondaydı. Bu yüzden Theresa kendini tek başına beklerken buldu, her ne kadar bir şey çıkma ihtimalinin düşük olduğunu bilse de

yanlış gitme olasılığı çok düşüktü. Kıpırdandı, dergileri karıştırdı ve hamileliğin çeşitli aşamalarındaki diğer kadınlarla sohbet etti ama tüm bunlar olurken Sandro'nun da yanında olmasını diledi. Diğer kadınların hepsine eşleri ya da arkadaşları eşlik ediyordu ve Theresa daha önce kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Düşüncelerine o kadar gömülmüştü ki, kocasının derin sesi kulağında gürleyene kadar yanında oturan kişiyi fark etmedi bile.

"Cep telefonun neden kapalı? Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum."

Korkuyla sıçradı ve aptalca gözlerini kırpıştırarak adama baktı, adamın oraya nasıl geldiğinden tam olarak emin değildi. Adam onun şaşkın yüzüne doğru sırtıttı ve Theresa kendini bu gülümsemenin açık sıcaklığına çaresizce karşılık verirken buldu, onu kendi göz kamaştırıcı gülümsemesiyle ödüllendirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese ve adam omuz silkti. "Sana ulaşamayınca Lisa'yı aradım ve o da bana Rhys ile klinikteydi, burada muhtemelen yalnız olduğunu biliyordum ve biraz manevi desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm," diye açıkladı.

"Ama işin ne olacak?" "Devam edecek."

"Gelmene gerek yoktu, tek başıma iyiydim," diye itiraz etmek zorunda hissetti.

"Theresa, bu randevudan her bahsedildiğinde gözle görülür bir şekilde solgunlaşıyorsun. Bu prosedürün düşüncesini ürkütücü bulduğun çok açık. Bununla tek başına yüzleşmene izin veremezdim." Korkusunu ve çekincelerini ondan iyi sakladığını düşünmek buraya kadarmış. Onu açık bir kitap gibi okuyabiliyor gibiydi.

"*Gerçekten* korkmuyorum," dedi inançtan çok kabadayılıkla ve adam ağzının kenarlarından kıvrılan gülümsemesini kararlılıkla geri çekti.

"*Sen* korkmuyor olabilirsin ama ben korkuyorum, *Cara*." Hafifçe ürperdi. "İğneler, özellikle de *büyük* iğneler bana göre değil." Adamın yüzünün beyazlaşmasından samimi olduğunu anlayabiliyordu. Uzun süre onun gözlerinin içine baktı, eriyen çikolatanın derinliklerinde kayboldu ve kendini hafifçe salladı.

"Geldiğin için teşekkürler Sandro," diye fısıldadı. "Bu prosedürü düşününce biraz gözüm korkmuştu." İtiraf çok pahalıya mal oldu ama

ona yönelttiği sıcak ve samimi gülümsemeyle ödüllendirildi.

"Her şey yoluna girecek," dedi sessizce, beklenmedik bir şekilde parmaklarını onunkilerle birleştirerek. "Göreceksin." Mantıklı bir nedeni olmamasına rağmen, çekinceleri kızgın güneşin altında buz gibi eridi ve minnetle gülümsedi.

Sonunda Theresa prosedürü başarıyla atlattı. Başlangıçtaki bazı rahatsızlıklardan sonra Theresa iyiydi ama işlem sırasında zorlanan Sandro oldu. Anlaşılan büyük iğnelerden hoşlanmadığını söylerken yalan söylememişti. İğneyi gördüğünde, telaşlanan bir hemşirenin oturması için aceleyle bir tabure getirmesine yetecek kadar sallandı. Ona teşekkür etti ama onun yerine erkekçe ayakta durmayı tercih etti. Bu maço soğukkanlılık gösterisi sadece iğneyi karnına sokmalarına yetecek kadar sürdü, bu noktada dramatik bir şekilde soldu ve pratik olarak sağlanan tabureye yığıldı. O andan itibaren gözlerini kararlılıkla iğneden ve Theresa'nın eğlenen yüzünden uzak tuttu.

"Bir keresinde, on yaşındayken," diye konuşmaya başladı dikkatini dağıtmak için, "ağaçtan düştüm." Bu kesinlikle onun dikkatini çekmişti.

"Ağaçta ne yapıyordun?" Sesi şüpheli geliyordu. "Bana pek erkek fatma tipi gibi gelmedin."

"Değildim ama orada sıkışmış zavallı küçük bir kedi yavrusu vardı ve hayvanlara karşı tam bir enayydim." Omuz silkti ve iğne daha fazla battığında hafifçe irkildi. Doktor neşeyle "neredeyse bitti" diye haber verirken, adamın eli kadının elini sıkıca kavradı.

"Peki ne oldu?" diye sordu usulca.

"Lisa yanımdaydı ve umutsuzca beni ikna etmeye çalışıyordu ama ben dinlemedim." Başını iki yana salladı. "Bazen biraz inatçı olabiliyorum."

Homurdandı. "*Hayır!* Gerçekten mi?"

Çenesini yukarı kaldırdı ve onun alaycılığını görmezden gelmeyi seçti. "Tam eğilip o aptal kediye uzanıyordum ki bana tısladı, elimi tırmaladı ve tekrar aşağı indi." İğne karnından çekilirken sıkışma hissinin giderek azaldığını hissetti. "Ama kedi beni korkutmuştu ve ağaçtan yuvarlanmadan önce dengemi kaybettim."

"Ondan sonra ne oldu?" Doktor masadan uzaklaşıyor olmasına rağmen dikkat kesilmiş görünüyordu.

"Kolumu kırdım ve o günden beri kedilerden hoşlanmıyorum," diye itiraf etti utangaç bir şekilde. Kıkırdadı ve beklenmedik bir şekilde üzerine eğilip alnına hızlı bir öpücük bıraktı. "Bu hikâyeyi sana neden anlattığımı bilmiyorum. Kafanı dağıtmaya çok ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

"Ve nasıl," diye titreyerek onayladı. "O iğneyi gördükten sonra hâlâ biraz midem bulanıyor." Yutkundu ve tekrar soldu. "Anestezi olmadan bunu nasıl yapabildiniz bilmiyorum."

Doktor bölgeyi uyuşturmak için bir iğne önermişti ama tek bir kocaman iğne yeterince kötüydü, Theresa iki iğneyle uğraşmak zorunda kalma düşüncesinden pek hoşlanmamıştı.

Hemşire oturmasına yardım ederken, "Biraz rahatsız ediciydi," diye itiraf etti. "Ama çok kötü değil."

Giyindikten sonra Sandro ile birlikte endişeli bir şekilde doğum uzmanının geniş masasının karşısına geçtiler.

"Çok iyi gitti, Bay ve Bayan De Lucci." Doktor Shelbourne masasının üzerinden onlara gülümsedi. "Hem siz hem de bebeğiniz bunu başarıyla atlattınız. Pekâlâ. Önümüzdeki iki gün boyunca ağır kaldırmamanızı, seks yapmamanızı ve uçmamanızı istiyorum. Rahatlamaya çalışın ve kendinizi fazla yormayın. Bir ya da iki gün kramp girebilir ama bu normaldir. Krampınız varsa ve çok uzun sürerse ya da çok şiddetliyse, hemen gelin. Özellikle de lekelenme veya kanama eşlik ediyorsa." Hem Sandro hem de Theresa bu korkunç uyarı karşısında irkildiler. Theresa içgüdüsel olarak onun elini kendi eliyle tutmaya çalıştı.

"Sonuçlarınız birkaç hafta içinde elimizde olur," diye neşeyle devam etti yaşlı adam. "Sonuçlar geldiğinde sizinle irtibata geçeceğiz."

"Sizce başka bir düşük yapma riskim var mı?" Theresa aniden sordu ve doktor onun sorusu karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Hiç de değil." Başını sertçe salladı. "Ama geçen sefer..." diye titreyerek başladı.

"...hayatta bazen olan trajik şeylerden biriydi. Siz sağlıklısınız ve bebeğiniz de sağlıklı görünüyor. Doğumu tamamlamamanız ve mükemmel bir bebek dünyaya getirmemeniz için hiçbir neden yok. Şimdi daha mutlu konulara geçelim; bebeğin cinsiyetini öğrenmek ister misiniz?"

"Anlayabildin mi?" Theresa gülümseyerek sordu.

"Görüntü bugün bir çan kadar netti." Hoşgörüyüyle başını salladı.

"Hayır." Sandro başını salladı. "Bilmemeyi tercih ederim."

"Ama Sandro..." Kadın şaşkınlıkla ona döndü ama adam gözleriyle buluşmayı reddetti. "Neden bilmek istemiyorsun?"

"Hiç fark etmez." Söyleyebileceği *hiçbir şey* onu daha fazla incitemezdi ve hemen kabuğunun arkasına geri çekilerek elini onunkinden çekti. Tabii ki fark etmezdi. Erkek olursa çocuğu tanımadan gidecek, kız olursa istemediği evliliğe daha da uzun süre mahkûm olacaktı. Onun yüz ifadesini görünce inledi ve hemen elini tekrar tuttu.

"Gerçekten de senin düşündüğün gibi demek istemedim Theresa." "Sorun değil," dedi Theresa, tartışmalarına tanık olmaktan rahatsız olmuş görünen doktora. "Bilmek zorunda değilim." En azından erkek olduğundan yüzde yüz eminken. Doktor başıyla onayladı ve Boğazını.

"Pekâlâ o zaman, dudaklarım mühürlü." Hâlâ rahatsız olduğu belli olmasına rağmen neşeli tavrını korumaya çalışarak başını salladı. Sandro hiçbir şey söylemedi, gözlerini Theresa'nın kararlılıkla kaçırdığı yüzünden ayırmadı. Doktor, içten bir vedayla onları uğurlamadan önce Theresa'nın kendini fazla yormaması için her zamanki uyarılarından birkaçını daha ekledi.

Kliniğin dışına çıktıkları anda Sandro, "Bırak da açıklayayım," dedi. Yağmur yağıyordu ve Theresa arabasına doğru koşmadan önce aceleyle paltosunun kapüşonunu kaldırdı. Theresa hâlâ onu görmezden gelmesine ve sırtını ona dönmesine rağmen Sandro onu takip etti. Theresa büyük çantasında arabasının anahtarlarını ararken adam hayal kırıklığı içinde inledi ve ellerini dar omuzlarına koyarak onu döndürdü. Yüzü ıslaktı ve adam gözyaşı mı yoksa yağmur mu olduğundan emin olamadığı nemi silerken derin bir iç çekti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, arabaların gürültüsünden ve dondurucu yağmurdan onu duyabilmesi için başını eğdi. "Theresa, bu doğru çıkmadı. Düşündüğün anlama gelmiyordu."

"Benim ne düşündüğümün ne önemi var?" diye sordu acı acı.

"Önemli." İri elleriyle Theresa'nın yüzünü kavradı ve alnını Theresa'ninkine yasladı. "Çok önemli, Theresa."

"Hayır." Başını hafifçe salladı. "Öyle değil." Ellerini adamın geniş göğsüne koydu, onu itmek istiyordu ama yağmur beyaz gömleğini ıslatmış, tenine yapıştırmış ve o kadar şeffaf hale getirmişti ki çıplak da olabilirdi. Bu yüzden onu itmek yerine elleriyle okşayıp okşadı ve adam dudaklarını onunkilere değdirmeden önce aç bir şekilde inledi.

Theresa kavga ediyormuş gibi bile yapmadı. Onun içinde eridi ve kollarını ona doladı. Parmaklarını adamın sırtına geçirerek ona doğru eğildi ve ağzını onun sıcak, talepkâr diline açtı. Elleri kızın ıslak saçlarına dolanmıştı ve dili açlıkla kızın ağzını yoklarken, kızın ağzına daha iyi erişebilmek için başını geriye doğru çekti. Ağzının keşfedilmemiş bir santimini bile bırakmadı.

Yakınlardaki bir arabanın korna sesi onları kendilerine getirdi ve suçluluk duygusuyla birbirlerinden ayrıldılar, ikisi de kızarmış ve hızlı nefes alıyordu, ikisi de kontrolsüzce titriyordu. Theresa, Sandro'nun şaşkın gözlerine baktı ve orada gördüğünü sandığı kırılmalığa gözlerini kırıştırdı.

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye mırıldandı boğuk bir sesle ve kadın ona anlamsızca baktı.

"Sadece dürüst davranıyordun," diye fısıldadı ve adamın kaşları müthiş bir çatıklıkla birbirine çarptı.

"*Hayır!* Yani... evet öyleydin ama sen beni yanlış anladın." Sesi tamamen karışmıştı ve Theresa şaşkınlıkla ona baktı. Karşısında duran bu aşırı duygusal adamdan ne anlam çıkarması gerektiğinden tam olarak emin değildi.

Uzun ve rahatsız edici bir duraksamadan sonra, "Öyleyse anlamamı sağla," diye davet etti. Adam bu davet karşısında şok olmuş gibiydi ve bir an cevap veremedi.

"Bebeğin cinsiyetinin benim için hiçbir fark yaratmayacağını, çünkü ne olursa olsun onu seveceğimi kastetmiştim," dedi aceleyle ve kadın iki elini göğsüne koyup onu şiddetle itmeden önce bir an için ona inanamayarak baktı. Gafil avlandı ve sendeleyerek geri çekildi, kendini yakalayıp dengesini bulmadan önce neredeyse ıslak kaldırıma yayılıyordu.

"*Neden böyle* söyledin? *Neden böyle* yalan söyledin? Ben bunu hak etmiyorum, Sandro. Ben bunları hak edecek hiçbir şey yapmadım ama sen beni incitmek için yeni ve yaratıcı yollar bulmaya devam ediyorsun." Çantasını karıştırmaya devam etti ve sonunda anahtarlarını buldu.

"Umrundaymış gibi davranmaya çalışma," diye tısladı ona. "Umurunda olmadığını biliyorum. Beş ay daha böyle devam edersen *Francesca'na* dönüp gerçek bir eş ve *gerçekten* seveceğin bebeklerle gerçek hayatına başlamakta özgür olacaksın!" Saldırısı karşısında sersemlemiş gibiydi ama Francesca'dan bahsetmesi gözlerini keskin bir şekilde onunkilere dikmesine neden oldu.

"Ne? Değerli Francesca'n hakkında bir şeyler bildiğimi düşünmedin mi? Sevdiğin kadını, babam seni bu sahtekarlığa zorlamadan önce evlenmek istediğin kadını? İtalya'ya her gittiğinde onu gördüğünü biliyorum, tıpkı dün gece onunla konuştuğunu ve bu hafta geri döndüğünde ona gideceğini bildiğim gibi!" Şimdi neredeyse çılgılık atıyordu, adamın orada öylece durmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Bomba patlamasına yakalanmış biri gibi sersemlemiş görünüyordu.

Kendini tuhaf hissetmeye başlamıştı, başı dönüyor ve midesi bulanıyordu. Ellerini arabanın tavanına dayadı ve Sandro'nun ona doğru hareket ettiğinin farkında olarak kendini sabitlemeye çalıştı. Sandro'nun elleri ona doğru uzandı ve kadın güçsüzce Sandro'nun elinden kurtulmaya çalıştı ama bu hareket başını daha da döndürdü ve hafifçe sallanmaya başladı. Sandro'nun kolları onu sardı ve kadın gerçekten umursamayacak kadar baygındı.

"Theresa, *Cara*. Ben buradayım. İyisin..."

Her şey kararmadan önce kocasından duyduğu son çaresiz sözler bunlardı.

"Kendini fazla yormamalı derken, hem fiziksel hem de duygusal olarak, Bay De Lucci." Theresa hafifçe tanıdık gelen sesteki keskin uyarıyı duydu ve kafasındaki garip uğultuyu duymaya çalışırken kaşlarını çatı. "Az önce geçirdiği ameliyatın üzerinden yarım saat bile geçmeden onu bu şekilde üzerken aklınızdan ne geçiyordu?"

"O iyi olacak mı?" Theresa, Sandro'nun alışılmadık derecede bastırılmış sesini hızla azalan vızıltıların arasından duydu ve sesindeki garip panik havasını merak etti.

"Biraz kanadı, bu asla iyiye işaret değildir. Bundan sonra işi şansa bırakmak istemiyorum. En az bir hafta yatakta kalmasını istiyorum. Tamamen yatak istirahati."

Theresa gözlerini açarak, "Bütün hafta yatakta kalamam," diye itiraz etti.

Sandro öne atılarak kadının gevşek ellerinden birini tuttu. "Theresa, Tanrı'ya şükür! Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sanki bana otobüs çarpmış gibi," diye titreyerek itiraf etti ve gözlerini karyolanın diğer tarafında duran doktora kaldırdı. "Bebeğim mi? O iyi mi?"

"Bebeğiniz gayet iyi. Aslında bebek şu anda sizden çok daha iyi durumda Bayan De Lucci. Bir hafta boyunca yatakta kalmanızı istiyorum; *hiçbir şey* yapmayacaksınız, anlaşıldı mı?"

"Sanırım tuvalet molası vermeme izin var?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Bana istediğin kadar ters davranabilirsin genç bayan, ama sağlıklı, zamanında doğmuş bir bebek istiyorsan dediklerimi yapacaksın! Yoksa öngörülen yatak istirahatini almanı sağlamak için seni hastaneye yatırmak zorunda kalacağım."

Sandro acımasızca, "Emrettiğiniz şeyi yapacak, doktor," dedi ve Theresa dudağını ısırıp başını salladı. Sırf sapıklık uğruna bebeğinin hayatını riske atmazdı.

"Pekâlâ," dedi doktor tatmin olmuş görünerek. "Onu bu gece burada tutmak istiyorum. Yarın onu eve götürebilirsiniz ve bu kez otoparkın ötesine geçmeye çalışın." Bu son öğütle birlikte dönüp odadan çıktı ve bunu yaparken nefesinin altından homurdandı. Theresa ve Sandro kapının arkasından kapanışını izledikten sonra garip bir şekilde birbirlerine döndüler.

Uzun bir aradan sonra aynı anda "Özür dilerim," diye gevelediler.

"Neden üzgünsün?" Sandro şaşkınlıkla sordu, bir sandalye çekip yatağın yanına oturdu, hâlâ onun elini can simidiymiş ve kendisi de boğulan bir adammış gibi tutuyordu.

"Özel hayatını bu şekilde gündeme getirmemeliydim. Biz ayrıldıktan sonra ne yaptığın beni ilgilendirmez ve... babamın sana yaptığı onca şeyden sonra, sevdiğin kadınla bulacağın mutluluğu hak ettiğine gerçekten inanıyorum. Dün gece onunla yaptığın konuşmaya kulak misafiri olmak da istememiştim; bu bir kazaydı." Adamın sözleri karşısında kafası o kadar karışmış görünüyordu ki, kadın durakladı.

"Ne konuşması?" diye sordu.

"Francesca ile mi?" Theresa artık duyduklarından o kadar da emin değildi ve kelimeler sorgulayıcı bir tonda çıkmıştı. "Dün gece Scrabble'dan sonra onunla telefonda mı konuştun?"

"Hayır, kız kardeşim Isabella ile telefonda konuşuyordum ve Francesca'nın adı geçti. Isabella Francesca konusunda biraz *ısrarcı olabiliyor* ve ben de ona biraz sinirleniyordum. Ben hiç

Francesca'yı evimizden aradı, Theresa. Aslında İtalya'da olmadığım zamanlarda onunla nadiren konuşurum."

"Oh." Belli ki daha fazla İtalyanca öğrenmesi gerekiyordu. Adamın kız kardeşiyle konuştuğundan şüphe duymuyordu, hele özür dilemeye bu kadar kararlıyken. Sözlerinde şüphe götürmez bir samimiyet vardı ama yine de Francesca'yla nadiren konuştuğuna dair son ifadesine inanmak için kendini zor tutuyordu. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

"Her neyse," diye devam etti, Francesca konusunu şimdilik kapatmaya karar vererek. "Daha önce histerik bir balık karısı gibi aşırı tepki verdiğim için özür dilerim; söylediklerinden sonra çok *sinirlendim*. Boş laflara ihtiyacım yok Sandro. Durumumuz hakkında daha iyi hissetmem için bir şey söylemene gerek yok. Beni ya da bebeği önemsiyormuş gibi davranmana gerçekten gerek yok." Elini kaldırıp alnını elinin arkasına dayamadan önce titreyerek küfretti.

"Her şeyi ne kadar berbat ettim," dedi yarı gülerek, sesi gergin çıkıyordu. "Şimdi söyleyeceğim hiçbir şey senin hislerinde bir değişiklik yaratmayacak, değil mi? Söylemeye ya da yapmaya çalıştığım her şey çaresiz ve samimiysiz görünecek."

"Anlamadığım şey, neden hâlâ deniyorsun?" diye fısıldadı şaşkınlıkla, onun eğik başını dikkatle izleyerek. "Sen kazandın. İsteddiğin her şey elinin altında, üzüm bağı ve özgürlük. Yine de denemeye devam ediyorsun, hayatıma dahil olmak için tüm bu taleplerle bana geliyorsun. Neden?"

"Neden şimdilik bu işin peşini bırakmıyoruz?" Adam başını kaldırıp kızın gözleriyle buluştu, kendi kahverengi bakışları pişmanlıkla sıvılaşmıştı. Kadın hafifçe başını salladı ve adam gönülsüzce gülümsedi.

"Elisa'yı aradım ve sana kıyafet getirmesini söyledim. Susadın mı?" Kız utangaç bir şekilde başını salladı ve adam gülümsedi. "Gidip sana içecek bir şeyler bulacağım, tamam mı?" Ayağa kalktı ve nazik, hafif titrek bir eliyle kızın saçlarını okşadı. "Ödümü kopardın Theresa. Şu andan itibaren sakın olacaksın ve aptal kocanın seni bir daha üzmesine izin vermeyeceksin. Tamam mı?"

"Tamam." Onun nazik gözlerinin içine gülümsedi.

"Güzel." Dudaklarını Theresa'nın alnına değdirmek için eğildi. "Bu iyi, Theresa." Theresa onun gidişini izledi ve hayatının farklı olmasını ve normal bir çift olmayı dileyerek usulca içini çekti.

ilk bebeklerini doğuruyordu. Bir elini karnındaki hafif şişliğin üzerinde gezdirerek bebeğiyle nazikçe iletişim kurdu ve onun hayatına mal olabilecek dikkatsizliği için özür diledi. Düşüncelere dalmış, hafif bir ninni mırıldanırken bir yandan da küçük bebek yumrusunu okşamaya devam ediyordu ki, açık kapıdaki bir varlığın yavaş yavaş farkına vardı. Şaşkınlıkla nefesi kesildi, adamın ne kadar zamandır orada durduğundan emin değildi. Adam neredeyse isteksizce öne çıktı, yakışıklı yüzü her zamankinden daha asıktı. Genelde duygularını sıkı sıkıya kapatan bir adam için, ifadesini tamamen nötr tutmak için büyük bir mücadele veren biri gibi görünüyordu. Ancak çenesindeki kaslar, boynundaki kordonlar ve incelmış dudakları, hissettiklerini saklamak için ne kadar çok mücadele ettiğinin güçlü göstergeleriydi. Adamın tamamen tarafsız görünmek için yaptığı inanılmaz derecede *kötü* işten büyülenmiş bir şekilde, tamamen farklı bir nedenden ötürü nefesi kesilip sıçradığında hala dalgın bir şekilde elini karnında gezdiriyordu.

Sandro'nun yüzü soldu ve gözleri endişeyle karardı, lüks özel odadaki karyolaya doğru ilerledi ve taze meyve suyu şişesini yatağın yanındaki dolabın üzerine fırlattı.

"Sorun ne, Theresa? Acı mı çekiyorsun?" Theresa başını salladı, sonra da ışıldayan yüzünü onunkine doğru kaldırdı. Adam onun ışıltılı ifadesi karşısında kısa bir süre durdu ve sert bir nefes aldı. Gözleri yaşlarla ve mutlak bir sevinçle parlarken, dudakları o güne kadar gördüğü en dingin, en çarpıcı gülümsemeyle ayrılmıştı.

"*Hareket etti*," diye huşu içinde nefes aldı. "Hareket ettiğini hissettim Sandro! İlk defa."

"Sen... o... *Bebek mi?*" diye tutarsızca sordu, yatağa daha da yaklaşp onun küçük bedenine doğru eğilerek.

"*Evet*. Aman Tanrım! İşte yine başlıyor..." Sevinçle güldü ve hiç düşünmeden adamın ellerinden birini tutup karnının alt kısmındaki hafif çırpıntının üzerine koydu. Adamın eli o kadar büyüktü ki, karnındaki küçük tümseğin neredeyse tamamını kaplıyordu. Bebek sanki bir işaretmiş gibi tekrar çırpınmaya başlayınca adam hırıltılı bir nefes çekti ve inanılması güç bir kahkaha attı.

"*Dio...*" diye nefes aldı, sesi en az onun kadar dehşete düşmüştü. Adam gözlerini ellerine dikmişti; adamın eli kadının karnındaydı ve kadının daha küçük, solgun eli de onunkinin üzerinde duruyordu. "Acıyor mu, *güzelim?*"

"Hayır," diye kıkırdadı. "Biraz gıdıklıyor."

"Evet, birkaç ay sonra cehennem gibi rahatsız edici olacak," diye araya girdi kuru bir ses kapı aralığından. Theresa şaşkınlıkla ciyaklayarak elini Sandro'nun elinden çekerken, Sandro sıcak elini karnının üzerinde tutarak yavaşça kuzeniyle yüzleşmek için döndü. Lisa, Rick ve Rhys ile birlikte kapı aralığında çerçevelenmiş bir şekilde duruyordu ve mükemmel bir aile portresi çiziyorlardı.

"Çok hızlıydı," diye gözlemledikten sonra isteksizce kenara çekilip elini Theresa'nın karnından çekti. Theresa kaybını şiddetle hissetti ve kuzenine parlak bir şekilde gülümseyerek bunu gizlemeye çalıştı.

Theresa gözleri dolarak, "Geldiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı ve kuzeni odaya doğru ilerleyerek yatağın üzerine eğilip Theresa'ya sıcak bir şekilde sarıldı.

"Ah, sevgilim, ben her zaman yanındayım," diye kulağına fısıldadı Lisa ve Theresa hiçbir uyarıda bulunmadan, kendisini bile şaşırtarak gözyaşlarına boğuldu. "Hayır... oh hayır, tatlım, yapma..." diye mırıldandı kuzeni. "Kendini böyle üzme; bu senin için de bebek için de iyi değil."

Theresa geçirdiği küçük sinir krizinden utanarak kendini toparlamak için yoğun bir çaba sarf etti. Rick yatağın diğer tarafındaydı; Rhys'i bir bebek askısıyla göğsüne yaslamıştı ve Theresa'nın bir elini iki eliyle tutuyor, onun bariz sıkıntısına sessiz desteğini ekliyordu.

"Özür dilerim, bunu yapmak istememiştim," diye hafifçe yutkundu ve Rick onun perişan yüzüne doğru sırtıttı.

"Hormonlar. *Kimin nasıl* olduğunu biliyorsun. Mendillerin maliyeti beni iflas ettiriyordu," dedi sahne fısıltısıyla, çenesini Lisa'ya doğru sallayarak ve Theresa şaşkınlıkla odaya bakmadan önce tepki olarak yarı kıkırdadı, yarı hıçkırdı.

"Sandro nerede?" diye sordu endişeyle.

Rick ona yarı ciddi bir ifadeyle, "O adam için üzüleceğimi hiç düşünmemiştim," dedi. "Ama sen suyu açtığında zavallı adam, en yakın arkadaşının ve *köpeğinin* aynı kazada öldüğünü yeni öğrenmiş birine benzedi. Birkaç saniye öylece durduktan sonra sanki cehennem köpekleri peşindeymiş gibi hızla buradan uzaklaştı."

"Şey..." Theresa cesurca omuz silkti. "Bu imzaladığından daha fazla için.

"Oh, lütfen." Lisa küçümseyerek gözlerini devirdi. "Bu *tam olarak* ne için imza attığını. Senin hamile kalmanı istiyordu, hatırladın mı?" "Hatırlıyorum." Theresa umutsuzca başını salladı.

Rick makul bir şekilde araya girerek, "Bak, adamı savunmak bana düşmez," dedi. "Yani sana davranışından sonra ona katlanamadığımı biliyorsun. Beni çağırmamış olsaydın onu yıllar önce temizlerdim, Terri... ama dürüst olmak gerekirse adam şu anda düpedüz acınacak halde görünüyordu. Senin tipik acımasız Sandro'n değil."

Lisa, "Ben de son zamanlarda onda bir değişiklik gördüm, Theresa," dedi.

"Lütfen." Theresa başını salladı. "O her zaman olduğu gibi aynı. O da ben de bu evlilikten kurtulmak istiyoruz."

"Theresa..." Lisa en makul sesiyle mırıldandı.

"Lisa, onu savunma. Ne yaptığını bilmiyorsun..." Ve birden her şey ortaya çıktı: Lisa'nın kredisini koz olarak kullanarak ondan boşanmasını engellemek için ona nasıl şantaj yaptığını. "Muhtemelen o krediyi sana verdi, böylece çizginin dışına çıkarsam gelecekte benim üzerimde bir tür etkisi olacaktı!" Rick ve Lisa anlamlı bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra Rick omuz silkti ve Lisa'nın dile getirmediği bir soruya cevap verir gibi göründü.

"Theresa." Kuzeni hâlâ onun bir elini sıkıca kavramıştı. "Bunu biliyorum."

"Öyle mi?" Şok olmuştu. "*Nasıl?* Ne zamandır biliyorsun?"

"Sandro, siz ikiniz son geldiğinizde her şeyi itiraf etti. Hatırladınız mı? O

benimle yalnız konuşmak ister misin?" Theresa şaşkınlıkla başını salladı. "Her ne sebeple olursa olsun, artık bu kozu istemiyor ya da buna *ihtiyacı yok*. Borcumu tamamen silmeyi teklif etti. Reddettim ama yine de bunu yapacağını hissediyorum."

"O gün konuşmak istediği şey *bu muydu?*" Theresa inanamayarak nefesini tuttu.

"Evet ve bunu sana söylememem için bana yemin ettirdi ama sanırım bunlar hafifletici sebepler." Lisa başını salladı ve Theresa konsantre olarak kaşlarını çatı.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum... Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye şaşkınlıkla sorduktan sonra yüzü aydınlandı ve kendi aptallığına

güldü. "Şey, artık gerçekten kaldıraca ihtiyacı yok, değil mi? Ne zaman

Tam olarak onun istediği şeyi mi yapıyorum? Ama bebek doğmadan önce borcu temizlemek hala mantıklı değil... tabii..."

"Bu özel bir konuşma mı yoksa herkes katılabilir mi?" Rick onun düşüncesini sert bir şekilde böldü ve o da gözlerini kırpıştırarak Rick'e baktı. "Bence aşırı analiz yapıyorsun. Lisa'nın bana anlattığına göre o borcu iptal etmek için yanıp tutuşuyormuş. O düşünüyor ve ben de az önce gördüklerimden sonra aynı fikirdeyim, seninle temiz bir sayfa açmak istiyor ama bunu nasıl yapacağını bilmiyor."

"Onunla birlikte yaşıyorum ve ikinizin de yanıldığını biliyorum," diye inatla devam etti, tüm o Scrabble ve satranç gecelerini kararlılıkla zihninin gerisine itti. Ona eşlik ettiği yemekleri ve her doktor randevusunda verdiği sessiz desteği düşünmemeye çalıştı. "O başka birine aşık. Ben olsam *başka bir* kadın derdim, ama bu durumda *diğer* kadın muhtemelen benim."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Rick öfkeyle sordu.

"Babam onu bu evliliğe zorlamadan önce de ona aşıktı. Bir aile kurmak istediği kadın o. Onun hayatını mahveden benim Rick, tersi değil. Bu bebeği doğurduktan sonra yollarımızı ayıracağız ve ikimiz de daha mutlu olacağız."

"Bu çok berbat bir şey." Rick tiksintiyle başını salladı. "Peki ya bebek ve sen? Sizin bir değeriniz yok mu?"

"Çağdışı bir görev duygusuyla kalmasından nefret ederim. Bundan daha fazlasını hak ettiğimi düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

Lisa, yatağın yanındaki sandalyeye oturup Theresa'ya doğru eğilmeden önce Theresa'nın omuzlarını güven verici bir şekilde sıkarak, "Kesinlikle," diye fısıldadı. "Bebeğin hareket ettiğini hissettin mi?"

Theresa'nın gözleri hatırladığı sevinçle parladı.

"İnanılmazdı." Başını salladı ve hem Rick hem de Lisa, Rhys'in ilk hareketlerini sözlü olarak hatırlarken buğulandılar. "Yaşadığım korkudan sonra onun içeride hareket ettiğini hissetmek beni çok rahatlattı."

"Şimdi hiç kıpırdanıyor mu? Lisa teyzesi onunla tanışmak istiyor."

Theresa hafif bir kahkaha atarak başını salladı.

"Şu anda çok sessiz." Elini karnının üzerine koydu. "Bir hafta boyunca *yatakta* kalmak zorunda olduğuma inanamıyorum."

"Evet, bu biraz berbat." Lisa sempatik bir şekilde başını salladı. "Hamileliğimin hiçbir döneminde yatağa mahkum olmadığım için çok mutluyum."

Rick ürpererek, "Tanrım, keşke... küçük bir dinamo gibiydi, onu yavaşlamaya zorlamak zorunda kaldım," diye hatırladı.

"Önümüzdeki bir hafta kadar sizinle kalabileceğimi düşünüyor musunuz?" Theresa tereddütle sordu ve Rick ile Lisa başlarını sallamadan önce kaşlarını çattı.

"Elbette," dedi Lisa. "Ama *neden*?"

"Sandro bir haftalığına İtalya'ya gidiyor ve bu olaydan önce kendi evimde kalmak gibi bir niyetim vardı ama-"

"Sen yatağa mahkûmken İtalya'ya gideceğimi sanıyorsan bir daha düşün," diye araya girdi Sandro'nun sert sesi kapı aralığından ve üç kafa ona doğru döndü. Tuhaf görünüyordu. Saçları dağılmış, takım elbisesi kırıkmış ve kravatı gevşemişti. Ayrıca bir elinde solmuş bir demet çiçek, diğerinde ise neşeyle sarılmış kare bir kutu tutuyordu. Buna ek olarak, arkasından gelen bir demet folyo helyum balonu da vardı. Herkesin dikkatini çeken ve elinde tutan bu sonuncusuydu. Balonlar rengarenkti, bazıları düpedüz cafcacılıydı ve çoğunun üzerinde Mutlu Yıllar ya da Mutlu Yıldönümleri yazıyordu ve ne yazık ki yersiz bir yunusun yan tarafında "YAZ İÇİN YAŞASIN" yazısı vardı; Temmuz ayında ve kışın ortasında olduğumuz düşünüldüğünde oldukça iyimser bir düşünceydi bu.

"Sandro, kardeşim..." Rick gülmekten *zorlukla* titreyen bir sesle konuşmayı başardı. "Bunlar için hastanedeki tüm koğuşları mı yağmaladın?" "Sandro homurdandı, Rick'in alaycı tavrına duyarlı olduğu belliydi, bu da Theresa'nın kaşlarını kaldırdı çünkü kendinden emin kocasının sesini hiç bu kadar duymamıştı.

daha önce savunma.

Rick başka bir şey söyleyemeden, "Teşekkür ederim Sandro," dedi. "Helyum balonlarına bayılırım."

"Sevdiğini *biliyorum*," dedi şiddetle, Rick'i dirsekleyerek kenara çekene kadar ileri atıldı ve dikkatle ona baktı. "Helyum balonlarını ve pembe gerbera papatyalarını sevdiğini biliyorum. Pralinli yer mantarlarını sevdiğini biliyorum." Muhtemelen içinde pralinli yer mantarı olan hediye paketini ve solmuş pembe papatyaları kızın kollarına itti. "Senin hakkında bir şeyler *biliyorum* Theresa. Öğreniyorum."

"Um..." *Tamam* mı? Doğru, aylar önce yaptıkları konuşmayı hatırladı, kız onu kendisi hakkında hiçbir şey bilmemekle suçlamıştı. O da

Birlikte geçirdikleri akşamlar boyunca dikkat ettiği belliydi ama bununla neyi kanıtlamaya çalışıyordu? "Teşekkür ederim."

Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu ve hem Rick'in hem de Lisa'nın irkildiğini gördü ve Sandro'nun başını sallamadan önce omuzlarının hafifçe çöktüğünü izledi.

"Rica ederim," diye mırıldandı yataktan bir adım geri çekilirken, yıkıcı ve duygusuz bir sesle. "İtalya seyahatimi erteledim. Dinlenmen gerektiğinden emin olmak istiyorum."

"Tamam." Başını salladı.

"Güzel." Bir an için ne yapacağını şaşırmış gibiydi, bir sonraki hamlesinden emin değildi, sonra uzanıp yumuşak bir yanağını okşadı. "Daha iyi hissediyor musun?"

"İyiyim," diye fısıldadı. "Biraz yorgunum."

"Doğru..." Rick şarkı söyledi. "Bu bizim kaçış işaretimiz."

"Oh, ama ben..." demek istemedim. Theresa, gitmelerini ima ettiğini düşündükleri için dehşete düşmüştü.

"Hayır, yapmadın." Lisa ona gülümsedi. "Ama yorgunsun ve dinlenmeye ihtiyacın var. Kıyafetleri buraya bırakıyorum." Küçük bir kanvas çantayı ziyaretçi koltuğuna bıraktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

Bir kucaklaşma ve öpüşme telaşının ardından, asık suratlı, sessiz kocasını geride bırakarak gittiler. Theresa söz konusu asık suratlı, sessiz kocasına gizlice bir bakış attı ve aniden saygısız bir kıkırdama nöbetine tutuldu. Etrafta buna tanık olacak kimse olmadığına göre, kocasının sunduğu görüntüye gülmekte kendini özgür hissediyordu. Elinde tuttuğu balonlarla yetersiz giyimli, hüznü bir palyaçoya benziyordu.

"Ne?" diye sordu, kızın neşesi karşısında suratındaki sert ifade eriyip gitmişti.

"Sadece... şu *balonlar*, Sandro." Kıkırdamalarını kontrol etmeye çalışarak homurdandı. Kendi yıkıcı sırtışı yüzünü aydınlattı.

"Biliyorum, değil mi?" Balonları yatağının direğine bağlarken üzüntüyle başını salladı. "Görünürde tek bir 'geçmiş olsun' balonu olmayan bir hastane. Çılgınlık."

"Yine de onlar için teşekkür ederim. Bir odayı her zaman aydınlatırlar."

"Bir arkadaşının onuncu doğum günü partisinden bahsederken bunu söylediğini hatırlıyorum. Kendin için de biraz istemiştin..." Ama o yıl bırakın balonları, parti bile yapmamıştı. Neden o yıl parti verdiğini bile *bilmiyordu*.

Bu üzücü hikayeyi ona itiraf etti. Adam başucunda dururken garip bir sessizlik oldu.

"Kalmak zorunda değilsin Sandro..." diye fısıldadı. "Neden ofise gidip biraz iş yapmıyorsun? Eminim burada takılmaktan daha iyi yapacak işlerin vardır."

"Tam da olmak istediğim yerdeyim," diye homurdandı amansızca. Uzanıp kollarından yer mantarlarını ve çiçekleri aldı. Kutuyu yatağının başucundaki masaya bıraktı ve çiçekleri bir hemşirenin yatağın üstündeki masaya bıraktığı yarısı dolu plastik su bidonuna yerleştirdi, sonra Lisa'nın kısa süre önce terk ettiği sandalyeyi sürükleyerek getirdi, çantayı yere koydu ve neredeyse meydan okurcasına oturdu.

"Tamam." Tartışamayacak kadar yorgundu ve doğruyu söylemek gerekirse, onun orada olmasından dolayı oldukça rahatlamıştı. Uzun bir süre ikisi de bir şey söylemedi. Adam rahatsız görünen sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini boşluğa dikti. Theresa kirpiklerini indirdi ve gizlice onu izledi, onun mutlak durgunluğuna hayret etti. Genelde çok fazla huzursuz enerjiyle doluydu, her zaman hareket halindeydi, dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor, akıllı telefonuyla uğraşıyor ya da telefona emir yağdırıyordu. İşle ilgili bir şey yapmadığı zamanlarda, sonsuz turlar atarak yüzer ya da evlerindeki spor salonunda çalışırdı. Onun sadece oturup uzaklara baktığını hiç görmemişti ve bu onu tam olarak tanımlayamadığı bir şekilde rahatsız ediyordu.

"Sence babam beni görmeye gelir mi?" Theresa yaklaşık yarım saat sonra sessizliği bozdu, arada uyuklamıştı. Sandro'nun gözleri onunkilerle buluştu ve başını sertçe salladı.

"Burada olduğunuzu bilmediği için pek olası değil." Adam omuz silkti ve kadın nefesini tutarak doğrulmaya çalıştı.

"Ama ona nasıl söylemezsin?" diye sordu, babası adına oldukça kırgındı. Adam bir kabadayı ve zorbaydı ama onun babasıydı.

"Doktor üzölmemen gerektiğini söyledi ve babanın ziyaretinin senin için stresten başka bir şey olacağını *pek* düşünemiyorum," dedi alaycı bir tavırla. Haklıydı, babası Sandro'yu kızdıracak, bu da onu üzecek ve sonunda hep birlikte tartışacaklardı. Bu hep aynı şeydi. Kendini depresif ve üzgün hissederek arkasına yaslandı ve Sandro'nun ifadesi yumuşadı.

"İstersen onu ararım Theresa," diye sessizce teklif etti ve Theresa başını salladı, aniden gözyaşlarına boğulmak için karşı konulmaz bir dürtü hissetti

Tekrar.

"Haklısın, ondan bir ziyaret pek hoş olmazdı," dedi endişe verici derecede titrek bir sesle. "Ama umut etmeye devam ediyorum..." Gerisini söylemedi ama adam anlamış görünüyordu.

"Biliyorum." Karnının üzerinde duran gevşek ellerden birine tereddütle uzandı ve onu iki elinin arasına aldı.

"Neden böyle olduğunu bilmiyorum." Gözlerini kaçırdı. "Hayatım boyunca beni sevmesi için çok uğraştım ama o asla sevemedi. Kısa bir süre için aradığım şeyi bulduğumu sandım, beni sevebilecek birini..." Bulanık bakışları birleşmiş ellerinde sabit kalırken ne söylediğinin farkında bile değildi. İkisi de birbirine dolanmış parmaklarını düşünürken uzun bir sessizlik oldu ve Sandro derin bir iç çekti.

"Neden biraz kestirmiyorsun?" diye nazikçe önerdi. "Göz kulak olmak için burada olacağım." Ne gibi şeylere göz kulak olması gerektiğini düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama onun orada olması bile kendisini daha iyi hissetmesini sağladı ve memnun bir iç çekişle arkasına yaslanıp neredeyse anında uykuya daldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Y Sen son derece zor bir hastasın, *Cara*," dedi Sandro üç gün sonra dişlerinin arasından. Öğleden sonraydı ve çalışma odasına girdiğinde, onu suçluluk duygusuyla odanın ortasında dikilirken bulmuştu. Almak için üst kata çıktığı eskiz defterini göğsüne bastırıyordu.

"Canım sıkılıyordu," diye sızlandı. "Ben de eskiz defterim yanımda olursa bazı tasarımlar üzerinde çalışabileceğimi düşündüm."

"Neden beni ya da Phumsile'i arayıp getirmemi istemedin?"

"Bazı işlere yetişmeye çalışıyordun," ve zaten yeterince iş kaçırmıştı, onunla kalmak için bir hafta izin almıştı. "Ve Phumsile alışveriş yapmak için dışarı çıktı."

"Bu çok saçma," diye homurdandı, bir adımda ona ulaştı ve sanki bir tüy sıkletmiş gibi onu güçlü kollarının arasında salladı. "İmkânsız davranıyorsun. Phumsile dönene kadar neden televizyon seyretmedin, kitap okumadın ya da biraz *kestirmedin*?"

"Çünkü *artık* sıkıldım," diye somurtkan bir şekilde yakındı ve o da nefesinin altından İtalyanca bir şeyler mırıldandı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu ve adam hafifçe homurdanmadan önce ona alaycı bir bakış attı.

"Tanrı beni inatçı kadınlardan korusun' dedim," diye tercüme etti ve kadın kaşlarını çattı.

"Ben inatçı değilim," diye inatla ısrar etti ve adamın muhteşem dudakları eğlenerek seğirdi.

"Tabii ki hayır." Koyu renk başını son derece küçümseyici bir tavırla salladı ve Theresa bunu hemen yadırgadı.

"Ve bana patronluk taslamana gerek yok," diye çıkıştı. "Ben camdan yapılmadım."

"Kavga etmek için sabırsızlanıyorsun, değil mi?" diye mırıldandı, dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerini isyan edercesine adamın güçlü çenesine dikti. Adam dramatik bir şekilde içini çekti ve aşağıya inmeden önce onu göğsüne doğru çekti. Odasına döndüklerinde, onu nazıkçe yatağının kenarına bıraktı ve ellerini lacivert kargo pantolonunun ceplerine sokarak sakın bir şekilde ona baktı. Onun kargo pantolonu giymesine bayılıyordu; zayıf kalçalarına çok yakışıyor ve zaten muhteşem olan arka tarafına kesinlikle harika şeyler yapıyordu. Şimdi, onun üzerinde kara kara düşünürken, bu pantolon ve en sevdiği eski tişörtü, önünde Batman amblemi olan yırtık, gergin gri bir şeyle sunduğu erkeksi mükemmellik resmi karşısında ağzı kurudu. Saçları dağınıktı ve ciddi bir tıraşa ihtiyacı vardı ama kesinlikle muhteşem görünüyordu ve ona duyduğu arzuyla birden nefesi kesildi.

Gözleri kızarmış yüzünde spekülatif bir şekilde kısıldı. Aniden gerinirken dudaklarının kenarları yukarı doğru çekildi ve harekete çene patlatan bir esneme ekledi. Tişörtü kaslı, çıkıntılı karnının üzerinde yukarı doğru sıyrıldı ve pürüzsüz bronz tenini ortaya çıkardı. Theresa uzanıp yüzüne birkaç santim mesafede sergilenen parlak teni okşama isteğini bastırırken neredeyse yüksek sesle inliyordu. Ayrıntılı esneme nihayet sona erdi ve başını omuzlarının üzerinde döndürüp boynundaki kıvrımları çalıştırırken inledi.

"Çok yorgunum," dedi adam boğuk bir sesle, yanına çökerek ve kadın aceleyle yatak başlığına yaklaştı. Adam bu kaçamak hareketi görmezden geldi ve kendini geriye doğru atarak dizlerini yatağın kenarına, ayaklarını da yere dayayarak uzandı. Gömleği bir kez daha yukarı kalkmıştı ve Theresa onun yırtık gövdesinin baştan çıkarıcı tenine sessizce baktı. Ellerini yüzünü örtmek için kaldırdı, gömleği daha da yukarı kaldırdı ve tekrar iç çekti. "Burada birkaç dakika dinlenmeme izin ver, *cara*. Seni o merdivenlerden indirdikten sonra gücümü toplamam gerekiyor. Son birkaç ayda çok kilo almışsın." Adamın, açlıktan ölmek üzere olan bir kadının önüne açık büfe gibi serdiği nefis resim onu öylesine büyülemişti ki, kelimelerin kafasında yer etmesi biraz zaman aldı. Anladığında ise öfkeyle bağırdı ve adamın sert pazusuna vurarak karşılık verdi.

Ellerinin altında yüzünün görebildiği tek kısmı olan ağzı tembel bir gülümsemeye dönüştü.

"Bir kız gibi vuruyorsun." Adam sırtarak gözlerini kapattı ve kadın ona tekrar vurmaya çalıştı. Adam bu sefer ona karşı hazırды ve kızın sıkılı yumruğunu tutarak onu kendine doğru çekti, ta ki kız garip bir şekilde adamın üzerine yığılana kadar. Üzerinden kalkmaya çalıştı ama adamın kolu beline demir bir bant gibi dolanarak onu zor da olsa yerinde tuttu.

Sıkılmış dişlerinin arasından "Bırak beni," diye yalvarıyor, ondan uzaklaşmaya çalışırken aceleyle kıpırdanıyordu. Hayal kırıklığı içinde zar zor hareket edebiliyordu ve sonunda kendini yıpratarak hareket etmeyi bıraktı. Vücudunun üst kısmını adamınkinden uzak tutmaya çalışırken ellerini adamın sert ve geniş göğsüne dayamıştı; ayaklarından biri yatağın kenarından sarkıyor, diğeri ise adamın bacaklarının arasında sıkışıp kalmıştı. Yüzüne baktı ama adamın gözleri kapalıydı ve o kadar rahatlamış görünüyordu ki bir an için uyuyakalmış olabileceğine inandı. Kadın hareket etmeyi bıraktığında göz kapakları tembelce yukarı kaydı.

"Biraz *rahatlar* mısın?" diye yalvardı bitkin bir halde.

"Bu şekilde rahatlayamam," diye fısıldadı ve adam inledi, sonra *büyük bir* çabayla, ikisi de geniş yatağın ortasında yatana kadar yer değiştirdi. Sırt üstü yatıyordu, çoraplı ayakları, çünkü bu sırada bir şekilde spor ayakkabılarını tekmelemeyi başarmıştı, bileklerinden çaprazlanmıştı. Kadın onun yanına uzanmıştı ve adamın sert kollarından biri kadının beline sarılmış, diğeri de başının altında kıvrılmıştı. Adamın onu bir kez bile bırakmadan pozisyonlarını değiştirmeyi nasıl başardığı onun için bir sır olarak kalmıştı.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "Hâlâ rahatlamış değilsin," diye gözlemledi ve başını onun koltuk altının hemen altında durduğu yerden kaldırıp kaşlarını çatarak yüzüne baktı.

"Tabii ki değilim," diye tersledi. "Tam da olmanı istemediğim yerdeyken nasıl rahatlayabilirim ki?"

"Bunu kendi başına sen açtın." Omuz silkti, umursamazdı.

"*Bunu* nasıl yapabildim?"

"Doktorun emirlerine uymayarak," diye mırıldandı, sesi yarı uykulu geliyordu. "Yatakta kalacağından emin olabilmemin tek yolu bu."

"Seninle seks yapmayacağım," dedi ve adam içini çekti, sesi o kadar acı vericiydi ki Theresa'nın tüyleri diken diken oldu.

"Tabii ki hayır ama benimle yatacaksın," diye bilgilendirdi onu, sesi acımasız bir amaçla doluydu. "O yüzden rahatlayabilirsin." Kadın hiçbir şey söylemedi, sadece onun yanında sarmal bir yay gibi gergin durdu. Adamın beline dayadığı eli tembelce kadının yan taraflarında aşağı yukarı gezinmeye başlarken, diğer elini de kadının karnına, bebeğin yattığı yere koydu. Kadın daha da gerildi ama adam onu sevmekten ve nazikçe okşamaktan başka tehdit edici bir şey yapmadı. Yavaş yavaş rahatlamaya başladı ve düşüncelerinin hafifçe kaymasına izin verdi.

"Bebek için isim düşündün mü?" diye sordu, yaklaşık yarım saat süren ve giderek rahatlayan bir sessizlikten sonra ve Theresa o zamana kadar o kadar rahatlamıştı ki, yasak bir konu olduğunu düşündüğü bu şeye karşı herhangi bir öfke bile duyamadı.

"Hmmm..." diye inledi, onun sıcak, temiz kokusunu gözle görülür bir zevkle içine çekti. "Kieran ve Ethan isimlerini seviyorum. Liam belki, ama ben Alex'e meyilliyim..." Neyi açığa vurduğunu fark edip Sandro'nun bunu fark etmeyeceğini umarken sesi garip bir şekilde kesildi. Ama bu Sandro'ydu ve meşhur çividen daha keskindi.

"Alex?" diye kayıtsızca gözlemledi. "Alexander mı?"

Aptal, aptal aptal! Kendini öfkeyle azarladı. Oğluna onun adını verme eğiliminde olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Adam konuyla ilgili başka bir şey söylemedi ve kadın birkaç gergin dakikanın ardından rahatladı.

"Peki ya kız isimleri?" diye sordu. "Hiç düşünmedin mi?" Tabii ki hiç düşünmemişti. Bir *erkek çocuğu* olacaktı. Onun sorusuna cevap vermeyi reddetti.

"Lily ismini seviyorum," diye mırıldandı, sesi neredeyse hülyalı çıkıyordu, karnındaki hafif tümseği nazikçe okşamaya devam ederken. "Ya da Sofia... Lily benimki gibi siyah saçlı ama seninki gibi güzel yeşil gözlü olurdu ama bence bir Sofia kızıl saçlı ve kahverengi gözlü olmalı, değil mi?" Onun yanıtını beklemedi, sadece aynı hülyalı sesle devam etti. "Lily tatlı bir çocuk olurdu, ama Sofia, huysuzdur. Bir şeyleri fırlatmayı seviyor..."

"Kes şunu," diye tısladı. "Lily ya da Sofia olmayacak! Bir Liam ya da Ethan, belki bir Kieran ya da Alex olacak ve onun kızıl saçları ve yeşil gözleri olacak. Tatlı ve sevimli bir çocuk olacak." Yorum yapmadı, sadece büyük, güçlü ellerinin yatıştırıcı, tehditkâr olmayan hareketlerini sürdürdü. Bir süre sonra tembel okşayışlar yavaşladı,

Tamamen durmadan önce elleri kızın vücudunda ağırlaştı. Ağır bir şekilde Theresa'nın üzerine yığıldı ve yumuşak bir horultuyla uykuya daldığını doğruladı. Theresa da uykuya dalmadan önce sessizce içini çekti.

Daha sonra uyandığında odadaki doğal ışığın sıcak turuncu bir parıltısı vardı ve hava karardıktan hemen sonra olduğunu gördü, bu da yaklaşık beş saat uyuduğu anlamına geliyordu. Başı Sandro'nun sert göğsüne yaslanmış ve boynu Sandro'nun üst koluyla desteklenmişken kendini son derece sıcak ve rahat hissederek tembelce iç çekti. Aynı kol omuzlarının etrafında kıvrılmış, Sandro'nun büyük eli sağ göğsünün hemen altına sokulmuştu. Ellerinden biri yanağının altında sıkışmıştı ve diğeri... cüretkâr elinin nerede durduğunu keşfettiğinde aniden gerildi. Kasıklarındaki sert çıkıntının üzerindeydi. Avucunun altında hızla şişen ve sertleşen bir çıkıntı.

"Panik yapma," diye homurdandı Sandro'nun uykuda pürüzlenmiş sesi. Sesinin derin tınısı başının altındaki göğsü gümbürdetti. "*Yapma... önemli bir şey değil.*"

"Bana hiçbir şey gibi gelmiyor." Sesi uykudan boğuklaşmıştı ve ilk içgüdüsünü takip edip elini onun kasıklarından çekmek yerine, nazıkçe ve neredeyse çekingen bir şekilde elini kalınlaşan etin etrafında kıvırdığında kendini şaşırttı.

"*Madre de Dio, cara...*" diye boğuk bir sesle haykırdı. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, küçük eli daha önce kendisine yaptığı gibi onu okşuyor ve okşuyordu. Sadece bu çok daha az masumdu.

"Theresa." Sesi gergindi. "Tatlım, lütfen bunu yapmaya devam edersen bilmiyorum... Sanmıyorum..."

"Düşünme," diye mırıldandı, yalvaran kahverengi gözleriyle buluşmak için başını göğsünden kaldırdı. "Bu iyi bir fikir."

"Sana ne oldu böyle?"

Theresa bunun cevabını gerçekten bilmiyordu, sadece son birkaç aydır onun yatağında, kollarında ve bedeninde olmasını özlemişti.

Mantıksal olarak, öfkeli hormonlarının istenmeyen dürtüleriyle büyük bir ilgisi olduğunu biliyordu, ama aynı zamanda bunun büyük bir kısmının ona olan sinir bozucu bir şekilde bitmeyen sevgisine ve arzusuna atfedilebileceğini de biliyordu.

"Theresa, doktorun yatak istirahati önerdiğinde aklından geçen bu olduğunu sanmıyorum ve sen bunu gerçekten istemiyorsun..." diye mırıldandı, elini onun gergin, tamamen erekte olmuş uzunluğundan uzaklaştırmak için uzandı. "*İstiyorum*," diye itiraz etti, elini adamın güçlü aletinden kurtarmaya çalışarak

Kavrama.

"Hayır...sen...bilmiyorum...hormonların kontrolden çıktı.

Hamilelik yüzünden, bu yüzden böyle hissediyorsun." İnce kalçalarından biri elinin az önce bulunduğu yere doğru hareket ettiğinde sesi kesildi. Kadın hafif bir baskı uygulayıp elini gevşettiğinde çaresizce inledi. İhtiyacı olan tek şey buydu ve ikisi de niyetini fark etmeden önce onun üzerine binmişti. Birdenbire sıcak kadınsı tümseği adama sürtmeye başladı ve ikisi de inlemeye başladı. Theresa onun başını yastığa yaslayışını izledi ve elleri onu daha da yakına çekmek için kalçalarına indiğinde kedi gibi bir memnuniyetle gülümsedi. Dengesini korumak için ellerini onun geniş göğsüne dayadı ve duyusal bir şekilde kendini ona sürtmeye devam etti.

"Sanırım haklı olabilirsin," dedi sonunda nefesini tutarak. "Hormonlar hakkında... Seni istiyorum ama seni istemek *istemiyorum*." Kendisiyle ve durumla ilgili hayal kırıklığı berrak yeşil gözlerini bulanıklaştırıyordu ve gözleri acımasızca bastırılmış bir tür duyguyla fırtınalı bir hal aldı.

"Sssh... tatlım... Hamile kadınların bazen, yani *çoğu* zaman, gerçekten..." Doğru kelimeyi bulmakta zorlanırken sesi kesildi, alnında boncuk boncuk terler oluşmaya başlarken ve gözleri donuk, uzak bir bakışa bürünürken aklının ne söylediğinde olmadığı belliydi.

"Azgın mı?" diye sordu ve onun mutlak sessizliğindeki şaşkınlığı hissetti. Bu kelimeyi daha önce hiç kullanmamıştı, oysa o birçok kez kullanmıştı.

Boğazını beceriksizce temizledikten sonra, "Evet..." dedi.

"Çünkü ben *öyleyim*," diye yineledi, ona karşı duyusal bir şekilde hareket etmeye devam ederken onun rahatsızlığından son derece keyif alıyordu. Yaptığı her tembel hareketle kalçaları hafifçe yukarı doğru gerilmeye başlıyordu ve onun üzerinde sahip olduğu mutlak gücün tadını çıkarıyordu.

"Seks olmayacağını söylemiştin," diye umutsuzca hatırlattı ona, nefes alış verışı daha da zorlaşmıştı. "Ve sen yatak istirahatindeyken seks yapabileceğimizi sanmıyorum."

"Ama belki biraz oyalanabiliriz?" Kocasının şok olmuş yüzüne gülümsedi, kendini kremayı çalmış kedi gibi hissediyordu. Adam kollarından birini kaldırdı ve gözlerini kapattı, kadın tam gereken yere daha fazla baskı uygulayınca zevk dolu bir ıstırap çığlığı attı. Kolunu yüzünden kaldırdı ve hararetli gözleri onunkilere dikildi. Yüzü, kendi üzerinde uyguladığı kontrolle gerilmişti, bronzlaşmış teninin altında sert düzlemler keskin bir rahatlamayla göze çarpıyordu. Adam uzanıp iri ellerini kızın karmakarışık kızıl saçlarına doladı ve dudakları bir nefeslik mesafeye gelene kadar onu kendine doğru çekti ama Theresa adamın gergin yüzüne sakince gülümsedi ve aralarına biraz mesafe koymak için ellerini adamın kabaran göğsüne bastırdı. Adam isteksizce onun gitmesine izin verdi, iri cüssesini ve üstün gücünü ona karşı kullanma fırsatından vazgeçti, belli ki şimdilik olayları onun kontrol etmesine izin vermekten memnundu.

"Theresa, *lütfe*," diye yalvardı. "Bana ağzını ver. Seni tatmalıyım... *per favore*."

"Dudak yok." Başını iki yana salladı. "Bu değil..." Kadın tereddüt edince adamın gözleri parladı ve vücudu kadının altında gergin bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Ne değil mi?" diye sordu. "*Ne değil*, Theresa?"

"Kişisel..." diye fısıldayarak sözlerini tamamladı ve adamın genellikle okunamayan gözlerinde bir acı parıltısı gördüğünde şok oldu ve dehşete kapıldı.

"Bu *bana* oldukça kişisel geliyor, *Cara*," diye tısladı.

"Sadece... sana *ihtiyacım var*," diye yarı hıçkırıklarla ağlarken, adam başını iki yana salladı ve kadının dar kalçalarını iri ellerinin arasına aldı.

"Ben değil." Başını iki yana salladı, kalçalarını sabit tutarak kendini ona doğru bastırdı. Kadın istemsiz bir zevkle ürperdi. "*Bu!*"

"Evet," diye haykırdı, kendini ona doğru iterek. "*Lütfe*..."

"Beni bu şekilde kullanmana izin vermeyeceğim, Theresa." Sesi o kadar kırılgandı ki çatladı.

"Neden olmasın?" diye mırıldandı, hayal kırıklığı, öfke ve kalp kırıklığı gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Beni tamamen aynı şekilde kullandın ve bunu da kişiselleştirmedin. Öpüşmek yok, sarılmak yok, yakınlık yok, konuşmak yok, sıcaklık yok... *hiçbir şey yok!*"

Çıplak temeller dışında her şeyi eylemden çıkardın ve şu anda senden istediğim tek şey bu."

"Nedir bu? Bir çeşit geri ödeme mi? Kullanılmanın nasıl bir his olduğunu görmemi mi istiyorsun? Bu konuda oldukça iyi bir iş çıkarıyorsun Theresa. Bunu iyi öğrenilmiş bir ders olarak düşün." Üstün gücünü kullandı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu üzerinden kaldırdı ve Theresa aşağılanmış bir top gibi kıvrıldı, tüm vücudu cinsel ve duygusal hayal kırıklığıyla kenetlenirken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

"Bir şey kanıtlamaya çalışmıyordum," diye itiraz etti kalın bir sesle. "Sadece tekrar duygusal bir ilişkiye girmek istemedim! Aramızda fiziksel çekimden başka bir şey olduğunu düşünmeye başlamak istemedim. Bu hatayı tekrar yapmayı göze alamam."

"*Mi dispiace, cara,*" dedi üzüntüyle, ayağa kalkıp ellerini ceplerine sokarak ona bakarken. "İstediğin şeyi sana veremem. Senin istediğin şekilde değil."

"Bunu daha önce de yapmıştın," diyerek doğrulup sıcak ve ıslak yanaklarını sıvazladı. "Buna geri dönebiliriz."

"Bunun geri dönüşü yok," diye sertçe reddetti. "Bir daha asla."

"Senin tipin olmadığımı biliyorum." Bu konuda rahat görünmek için çabaladı

acı verici bir gerçektir ve geniş göğsünün derinliklerinden gelen hafif dehşet sesini duymazdan geldi. "Tüm o süper modeller ve aktrislerle kıyaslandığımda, her zaman Bayan Donuk ve Sıkıcı olduğumu biliyorum, ama bir keresinde bunu göz ardı etmiştin. Belki de..."

"İltifat mı bekliyorsun?" diye sordu, yüzü inanmaz bir ifadeyle buruşmuştu. "Çünkü bu saçmalıklarla ciddi olamayacağını biliyorum!" Kadın adamın öfkeli yüzüne baktı ve adam kadının gözlerindeki şaşkınlığa inanamayarak bir kahkaha attı.

"Peki, bana *bakmaya bile* zor dayanıyor olmanı nasıl açıklayacağız?" Birkaç dakika sonra sesini buldu ve adam kadının gizleyemediği acı verici utanç ve ıstırap karşısında yüzünü buruşturdu. "Bana dokunmaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Evlendiğimizde bakire olabilirim Alessandro, ama bir kadına dokunmadan önce kendini içkiye veren bir adamın, onunla medeni bir kelime bile edemeyen ve seksten sonra ayağa kalkar kalkmaz onun kokusunu ve dokunuşunu teninden temizlemek zorunda olan bir adamın... böyle bir adamın yatağındaki kadından iğrenmesi *gerektiğini* anlayacak kadar çok şey biliyordum." Göğsünden sert bir ses daha çıktı ve iki elini kaldırarak yüzünü, gözlerini ve dağınık tepeler halinde bıraktığı saçlarını ovaladı. Sonunda

Orada öylece durmuş, parmaklarını ensesinde birleştirmiş ona bakıyor, kızın acı dolu sözlerine cevap veremiyor gibi görünüyordu.

Yanına oturdu, onu tekrar kucağına çekti ve çaresizce inledi. Tekrar kucağına oturana kadar onu çevirdi. Bu kez sırtını desteklemek için dizlerini yukarı çekti ve kollarını ince gövdesinin etrafına dolayarak titreyen bedeninin etrafında müstahkem bir insan kafesi inşa etti.

"Theresa..." diye inledi, yüzünü onun yumuşak, güzel kokulu saçlarına gömdü. "Seni istiyorum, *Cara*. Seni *hep* istedim." Theresa'nın başının arkasını avuçlarının arasına aldı ve dikkatle ona baktı, samimiyetini salt irade gücüyle aktarmaya çalışıyordu. Theresa'nın gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri onun ölümcül ciddiyetteki yüzünde gezinirken yüz ifadesini okuyamadığını fark etti. Bir kez daha duygularını sıkı bir kontrol altına almıştı ve kelimeleri söylemesine rağmen samimi olup olmadığını anlayamıyordu.

"Yalan söylemek zorunda değilsin," diye fısıldadı, başını onun geniş omuzlarından birine bıraktı ve kollarını geniş sırtına doladı, kendini güvende, sıcak ve korunmuş hissetti. "Bu konuyu tekrar açtığım için özür dilerim Sandro. Bunu yapmak istememiştim. Geçmiş bu şekilde yüzüne vurmak istemezdim. Bu durumun senin için ne kadar zor olduğunun farkındayım ve-"

"Kes şunu." Adam sonunda kadının kontrol edemediği sözcüklerin gürültüsünü kesti. "Kes şunu. Evet, durum benim kontrolüm dışındaydı. İnanılmaz derecede zordu ve hâlâ da öyle ama bu benden gördüğün muameleyi hak ettiğin anlamına gelmiyor ve kesinlikle seni *hiç* istemediğim anlamına gelmiyor. Theresa, çoğu gece açgözlü ellerimi senden zar zor uzak tutabiliyordum."

"Yapamadın mı?" Başını adamın omzundan kaldırarak onun acımasız yüzüne baktı.

"Neden aynı yatağı paylaşmamız için ısrar ettiğimi sanıyorsun?" diye sordu. "Böylece, sana olan ihtiyacım her şeyin önüne geçtiğinde gidip seni bulmak zorunda kalmayacaktım."

"Oh..." diye cevap verdi.

"Evet... 'oh.'" Başını salladı. "Ve aramızdaki samimiyeti minimumda tutmak için yaptığım tüm aptalca taktiklere rağmen, seni

Bu evliliği babanla yaptığım gibi yaptım, sana asla doyamadım."

"Ah..." diye mırıldandı gereksiz yere ve adamın dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü.

"İşte bu yüzden magazin dergilerinin beni eşleştirip durduğu o kadınlarla hiç yatmadım," diye fısıldadı, uzun başparmakları kızın yüksek elmacık kemikleri üzerinde uzanan satenimsi derisini ileri geri okşuyordu.

"Gerçekten hiçbirleriyle yatmadın mı?" diye sordu küçük, kararsız bir sesle ve başını salladı, gözlerini onunkilerden hiç ayırmadan.

"Neden yapayım ki? *Sen* beni evde beklerken," diye homurdandı ve kadın taşmak üzere olan gözyaşlarını kırıştırdı.

"Sana neden inanayım?" diye sordu.

"Neden sana yalan söyleyeyim ki? Bundan hiçbir çıkarım yok; boşanıyoruz, birkaç ay içinde yollarımızı ayıracağız... değil mi?" Sonuncusu biraz belirsiz bir şekilde ortaya çıktı ve Theresa bu istenmeyen hatırlatma karşısında gözlerini kırıştırdı.

"Doğru. Elbette." Başını salladı.

"Yani şimdi bu konuda yalan söylemek hiçbir işe yaramaz." Omuz silkti. "Teşekkür ederim." Ona ne için teşekkür ettiğinden emin değildi. Anlatmak

Gerçeği mi? O kadınlarla yatmamak mı? Tek bildiği, inanılmaz derecede rahatlamış hissettiğiydi çünkü artık onun birçok sadakatsizliğine dair söylentilerin asılsız olduğunu bildiği için herkesin önünde küçük düşürülmek çok daha az acı veriyordu. Her yerde hazır ve nazır olan Francesca'nın acı verici, kalıcı hatırasını susturdu ve başını tekrar onun omzuna bıraktı. Adam onun sırtını nazikçe okşadı. Kucaklaşmalarında artık cinsel bir şey yoktu, sadece Theresa'nın daha önce arzuladığı fiziksel rahatlamadan daha çok ihtiyaç duyduğu rahatlık ve destek vardı.

"Açlıktan ölüyor olmalısın," diye mırıldandı saçlarına, başını kaldırıp gözlerinin içine gülümsedi. "Bize yiyecek bir şeyler getireyim. Akşam yemeği yer ve yatakta film izleriz, tamam mı?" Başını salladı ve isteksizce onu kucağından kaldırmasına izin verdi. Adam kızın başına tatlı bir öpücük kondurdu ve gülümseyerek yatak odasından çıktı.

ÇA PTE R N İ N E

TO gün, sarsıntılı ilişkilerinde bir dönüm noktasını işaret ediyordu. Barış devam etti ve bununla birlikte karşılıklı, giderek derinleşen bir saygı

Aralarında çiçek açmıştı. Sandro bazı iş kararlarında ona danışıyor, onun fikirlerine değer veriyor ve tavsiyelerini dikkate alıyor gibi görünüyordu. Theresa da ondan ilham alarak bazı tasarımları hakkında fikirlerini sormaya başladı ve Sandro'nun kaliteli mücevherlere bakış açısına büyük bir hayranlık duymaya başladı. Onun teşvikiyle, yeni medyumlar kullanarak daha zor parçaları denemeye başladı ve sonuçlardan hoş bir sürprizle karşılaştı.

Hayat daha iyiydi ama hiçbir şekilde mükemmel değildi - Theresa'nın ısrarı üzerine hâlâ ayrı uyuyorlardı. Theresa'ya tüm doktor randevularında eşlik etmesine ve hatta katılmaya başladığı doğal doğum derslerinde koçluğunu yapmasına rağmen, Theresa onunla bebek hakkında neredeyse hiç konuşmuyor ve herhangi bir tartışmayı engellemek için elinden geleni yapıyordu. Lisa onun koçu olacaktı ama kuzeni Rhys ile meşguldü ve doğumda yanında olacağına söz vermişti ama derslere zaman ayıramıyordu. Bu da elbette Sandro'nun geçici bir yedekten başka bir şey olmadığı anlamına geliyordu ve bu durumun onun egosunu rahatsız ettiğini biliyordu. Francesca hâlâ aralarında büyük bir yer tutuyordu ve Theresa diğer kadının adını asla anmamaya dikkat etse de Francesca Theresa'nın aklından hiç çıkmıyordu.

Sandro son üç ay içinde birkaç kez İtalya'ya gitmişti ve o yokken onunla ilgili herhangi bir haber var mı diye interneti kontrol ettikten sonra, sonunda ikisinin birlikte Milano'da göz alıcı bir davete katılırken çekilmiş fotoğraflarını bulmuştu. İtalyanca makaleyi okuyamıyordu, ama etkinlik ve Sandro ile Francesca Delvecchio hakkında dört sayfalık kapsamlı bir haberdi.

oradaki en güzel insanlardan ikisiydi. Bu yüzden elbette gülümsedikleri, dans ettikleri ve içki içtikleri en az bir düzine fotoğraf vardı. Sandro kolundaki heykelsi, muhteşem esmerle o kadar rahat ve mutlu görünüyordu ki Theresa fotoğraflara bakmaktan kendini alamamıştı. Düğün günlerinde böyle görünmeliydi, kaygısız ve aşık. Bunun yerine yüzü, dudaklarını köşelerinden birazcık eğse çatlayacakmış gibi görünüyordu. O fotoğrafları görmek fiziksel olarak canını yakmıştı ama onu en çok parçalayan, adamın eğilip Francesca'nın yanağına bir öpücük kondurduğu fotoğraf olmuştu. Daha önce hiç bu kadar birbirine denk iki insan görmemişti.

Theresa içini çekip hafifçe silkelendi ve kendini yine o resmi düşünürken buldu. Onu görelî bir aydan fazla olmuştu ve Sandro'ya bundan bahsetmemişti, özellikle de ayrılmalarına üç aydan az bir süre kalmışken bunun pek bir işe yaramayacağını biliyordu. Elini karnındaki futbol topu büyüklüğündeki tümseğin üzerinde nazikçe gezdirdi, dokunuşunun altında huzursuzca hareket eden bebeği rahatlatmaya çalıştı. Şu anda evliliklerinin ilk bir buçuk yılında olduğundan çok daha iyi bir ilişkileri olmasına rağmen kıskanmaya hakkı yoktu. Sadece ismen evli oldukları ve bebek doğar doğmaz ayrılacakları gerçeğini gözden kaçıramazdı.

Çocuk odasını dekore etmeye başlamıştı ve bir gün ofisten erken döndüğünde onu bir merdivene tünemiş duvarları boyamaya çalışırken bulduğunda küplere binen Sandro da boyama işini yapmıştı. Çocuk odasında çok zaman geçiriyor, oraya buraya küçük dokunuşlar ekliyor, sık sık dışarı çıkıp mobilya ve oyuncak alışverişi yapıyordu. Gerçekten de yapılacak çok az şey kalmıştı ama yine de küçük pelüş oyuncaklar ve minik bebek kıyafetleri eklemeye devam etti. Renk düzeni krem ve soluk leylaktı. Mavi ile başlamıştı ama bir gün Lisa'yı ziyaretten eve döndüğünde Sandro'nun rengi kendi deyimiyle daha "cinsiyetsiz" bir renk değiştirdiğini görmüştü. Çok fazla itiraz etmemişti çünkü yeni renk düzenini rahatlatıcı ve planladığı beyaz üzerine maviden daha güzel bulmuştu.

Çocuk odasının başka yerlerinde de Sandro'nun dokunuşlarını buldu. Oyuncaklar almıştı, kız oyuncakları. Doldurulmuş bebekler, oyuncak ayılar, oyuncak midilliler, küçük bir kızın isteyebileceği her şey. Theresa onları hiçbir şekilde kabul etmemeyi seçti ve ne zaman bir tanesine rastlasa, genellikle onun satın aldığı oyuncakların arasına gizlenmiş olarak, onu bir köşeye atıyordu

Birlikte seçtikleri güzel beşikten en uzakta. Oyuncak Sibiryası adını verdiği bu alanda oldukça geniş bir koleksiyon oluşmuştu. Kocasının *neden* böyle şeyler alıp durduğunu bilmiyordu ve sormayı da reddediyordu. Köşeye istiflediği oyuncak yığınının hiç bahsetmedi ama inatla çocuk odasına daha fazlasını eklemeye devam etti.

Haftada üç kez geçirdikleri iki saat, her gün birkaç saate dönüşmüştü. Artık birlikte geçirdikleri zamanın bir sınırı yoktu, çünkü Sandro'nun her gün biraz daha fazla vakit geçireceği anlaşıldığında Theresa bunu zorlamayı bırakmıştı. Fark etmemiş gibi davranmak daha kolay hale gelmişti. Theresa'nın sağlığı inişli çıkışlı bir seyir izlemeye devam ediyordu; hamileliği kendisinin, Sandro'nun ya da doktorun tahmin ettiğinden çok daha zor geçmişti. Bir ay önce preeklampsi teşhisi konmuş ve Sandro onun ne yapıp ne yapamayacağı konusunda paranoyak bir yaşlı kadına dönüşmüştü. Ofise gitmeyi bile bırakmış, evden çalışıyor ve yedi gün yirmi dört saat başında bekliyordu. Hamileliğinin son iki ayını bir tür şiddete başvurmadan nasıl atlatacağını bilmiyordu çünkü adam onu tamamen çıldırtıyordu.

Şimdi ayaklarını uzatmış, kasvetle dışarıda yağan yağmura bakıyordu. Alışılmadık derecede ıslak ve sefil bir bahar öğleden sonrasıydı ve Theresa uzun zaman önce kitabını bırakıp düşüncelerine dalmıştı. Bu düşüncelere o kadar dalmıştı ki Sandro'nun içeri girdiğini duymadı ve omzunda iri bir el hissettiğinde neredeyse yerinden sıçrayacaktı.

"Seni korkutmak istememiştim," diye mırıldandı, eğilip omzuyla boynunun birleştiği yumuşak, açıkta kalan tene hızlı bir öpücük bıraktı. "Adını en az iki kez söyledim ama sen tamamen kendi küçük dünyana dalmıştın."

"Sadece düşünüyordum da..." Omuz silkti, sesi kesildi. "Ne hakkında?"

"Her şey. Hiçbir şey." Bir omuz silkme daha.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu, kadının önünde kamburunun üzerine çökerek.

"Ben iyiyim. Biraz yorgunum..." Bir elini kaldırdı ve başparmağıyla kızın narin elmacık kemiklerinden birini nazıkçe çizdikten sonra çevik bir hareketle ayağa fırlayıp kızın yanındaki kanepeye oturdu. İkisi de bir süre hiçbir şey söylemedi.

bir süre; sadece yağmuru dinlediler ve bir şelale gibi camdan aşağı süzülüşünü izlediler.

"Seni babamla tanıştırmak istiyorum," dedi aniden beklenmedik bir şekilde ve kız donup kaldı, sonra başını yavaşça çevirip onun düşünceli gözleriyle buluştu.

"Ne?"

"Babam," diye tekrarladı ve kadın dudağını ısırıdıktan sonra belirsiz bir şekilde boğazını temizledi.

"Bunun..." diye söze başladı ama sözünü bitiremeden araya girdi.

"Durumu hızla kötüleşiyor," dedi aniden. Bu sözleri söylerken sesi hafifçe kesildi ve çenesi sıkıştı.

"Ah, Sandro, çok üzgünüm," diye fısıldadı, gözleri onun için sempati ile parlıyordu. "Uçağın ne zaman?"

"Gitmiyorum," dedi ona sertçe ve kadının gözleri şaşkınlıkla gölgelendi, sonra da *neden* gidip babasıyla birlikte olmayı reddettiğini anlayınca alevlendi.

"Sandro." Sesi o kadar kısıktı ki, kendisinden birkaç santim uzakta oturan adama zar zor ulaşıyordu. "Benim yüzümden burada kalamazsın. Gitmeli ve ailenle birlikte olmalısın. Şu anda senin yerin onların yanı."

"*Sen* de benim ailemsin, Theresa," diye tersledi, gözlerinde bir hüsrana ve acı girdabı kabarıyordu. "Ve seni burada yalnız bırakmayı reddediyorum."

"Yalnız sayılmam Sandro," diye havalı bir şekilde reddetti. "Personel, Lisa ve Rick, hatta *babam* bile benim için burada. Evine, ailenin yanına git."

"Olmam gereken yer burası, kalacağım yer burası. Tanrı aşkına benimle tartışmayı kes!" diye hırladı.

"Bunun için de beni suçlamayacaksın Sandro," diye öfkelenmişti acımasızca. Sandro'nun çenesindeki inatçı eğimi ve gözlerindeki çelik gibi kararlılığı fark etti ve onun kararını verdiğini anladı. Fikrini değiştirecek ciddi bir şey olmadığı sürece bu konuda geri adım atmıyacaktı. "Şu anda burada olmanızın tek nedeni babam ve onun yozlaşmış küçük şantaj planı! Babam ve ben hayatını ve aileni yeterince mahvettik; özgürlüğünü uğruna feda ettiğin ailenin sana en çok ihtiyacı olduğu anda burada benimle kalarak durumu daha da kötüleştirme."

"*Sakin*," diye çıkıştı, elini öyle sıkı tutup kavradı ki neredeyse kan dolaşımını kesecekti, "kendini bir daha babanla aynı kategoriye sokma Theresa. Bunların hiçbiri *senin* suçun değil ve şu anda *senin* de bana ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım yok," diye açıkça ifade etti. "Kendini bu şekilde şehit etmene izin vermeyi reddediyorum. Görev her şeyden önce gelir. Bu doğru mu? Her zaman doğru olanı yapan ve her zaman başkalarının ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyan çilekeş Sandro. Ailevi yükümlülükler uğruna mutluluğunu feda eden. Senin yükümlülüğün olmayacağım, Sandro. Bunu reddediyorum. Git ve ailenle birlikte ol!"

"Siz benim ailemsiniz, lanet olsun! Sen, sen, *sen*!" diye bağırdı ve Theresa korkuyla sıçradı, Sandro koltuktan fırlayıp öfkeyle üzerine atlarken çenesi gevşedi. Sandro soğukkanlılığını o kadar nadiren kaybediyordu ki Theresa şaşkın bir sessizlik içinde onun sinirli, sefil yüzüne baktı. Sandro, Theresa'nın önünde dizlerinin üzerine çöküp gözlerini Theresa'ninkilerle aynı seviyeye getirdiğinde bütün havası kaçmış ve omuzları çökmüş gibiydi. "Burada *seninle* olmak istiyorum. Bunu anlamak *senin* için neden bu kadar zor?" Sesi fısıltıya dönüşmüştü. Gözleri aniden, *şok* edici bir şekilde, ondan saklamaya çalışmadığı nemle doldu ve sesi duygu yoğunluğuyla kalınlaşarak İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Kadın dudağını ısırdı ve başını salladı.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı üzüntüyle ve adam yanağını okşamak için bir elini uzattı.

"Babam *ölüyor*, *cara*," diye tekrarladı İngilizce, sesi tamamen duygusallaşmıştı. "Lütfen, şu anda benimle kavga etmemeni istiyorum." Kadın başını salladı ve iki eliyle uzanıp adamın saçlarını geniş ve gururlu alnından geriye doğru okşadı. Bu hareket onu çözmüş gibiydi ve yüzü buruştu, sonra güçlü kollarını kalınlaşmış beline doladı ve yüzünü karnının tümseğine gömdü, Theresa da vücudunun üst kısmını koruyucu bir şekilde başının üzerine kıvrıp saçlarına yatıştırıcı küçük sözler fısıldadı.

"Özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu daha da zorlaştırmak istememiştim; sadece yanlış yönlendirilmiş bir onur ve yükümlülük duygusuyla kaldığını düşünmüştüm. Bundan nefret ederdim Sandro. Kalmanı ve sonra... en kötüsü olursa, onun yanında olamadığın için beni suçlamayı hiç istemem."

"Biliyorum," diye mırıldandı, başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde görebildiği duygu karmaşasına rağmen yüzü esrarengizdi. "Ve neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. Geçmişte seni çok fazla suçladım ve sana çok kötü davrandım ama artık dünyada yapmak istediğim son şeyin seni incitmek olduğunu söylediğimde bana inanmalısın, Theresa." Kasıtlı olmasa da, sonunda gittiğinde onu yine de inciteceğini bildiği için hiçbir şey söylemedi. Ve sonra boşandıklarında ve sonunda Francesca ile evlendiğinde de. Tüm bunlar gün batımı kadar kaçınılmazdı. Olacaklardı ve onu *mahvedeceklerdi*.

"Peki bana ne sormak istiyordun?" diye sordu, onun hararetli sözlerine karşılık vermeden. Bu ihmal gözden kaçmadı ve Sandro hafifçe irkilerek derin bir nefes aldı ve dizlerinin üzerinden kalkarak onun yanındaki kanepeye oturdu, vücudunu ona bakacak şekilde eğdi.

"Seni babamla tanıştırmak istiyorum," diye tekrarlayınca kızın gözleri şaşkınlığını gösterdi.

"Anladığımdan emin değilim. Doktor Shelbourne'un üçüncü üç aylık dönemim boyunca uçmamı yasakladığını biliyorsunuz."

Başını sallamadan önce hafifçe gülümsedi. "Theresa, *cara*, gerçekten de yirmi birinci yüzyılı yakalaman gerekiyor," diye alay etti gönülsüzce. Theresa'nın teknolojik açıdan bu kadar geri kalmış olması *Rick*'le aralarında sürekli yapılan bir şaka haline gelmişti. Cep telefonunu zar zor kullanabiliyordu, bu yüzden e-posta, anlık mesajlaşma ve diğer her türlü elektronik *iletişim* onu tamamen şaşkına çevirmişti. Son birkaç yıl içinde üç dizüstü bilgisayarının sabit disklerini silmişti ve artık kayıtlarını sadece kâğıt üzerinde, ofisindeki bir dosya dolabında tutuyordu.

"Peki o zaman, aklınızda ne var?" diye sordu.

"Kesinlikle senin ya da babamın bir yere uçmasını gerektirecek bir şey değil. Video konferans diye bir şey duymadın mı hiç?" diye sordu, Theresa'nın kulağının arkasındaki demirinden kurtulup yüzüne doğru savrulan bir tutam saçını geriye doğru tararken. Son zamanlarda hep böyle küçük şeyler yapıyordu; her zaman ona dokunuyor, onu okşuyordu ve Theresa başlangıçta bu temastan duyduğu rahatsızlığın ardından artık bunun farkına bile varmıyor, sadece şımartılmaktan hoşlanıyordu.

"Şu toplantı yaptığınız ve dünyanın öbür ucundaki insanları odadaki bir monitörden görebildiğiniz şey mi?" diye sordu belli belirsiz ve o da sırttı.

"Evet... İtalya'daki ailemle sık sık bu yolla konuşuyorum," diye açıkladı.

"Tamam." Yavaşça başını salladı. "Peki ne zaman yapmak istiyorsun?"

"Bu gece mi diye düşünüyordum?" diye sordu ve kız tekrar başını sallamadan önce midesi yavaş ve gergin bir şekilde yuvarlandı.

"Tamam," dedi tekrar, aslında fiziksel olarak fazla bir şey söyleyemiyordu.

Baş

ka. "Seni sevecekler," diye güvence vererek elini sıktı. "Onlar mı?" diye sordu mide bulantısıyla, aniden kuşkuyla dolmuştu. "Ben öyle sanıyordum.

sadece baban olurdu."

"Annem ve büyükannem muhtemelen orada olacak ve belki birkaç kız kardeşim de. Babam çok hasta olduğu için muhtemelen hepsi oradadır."

"Baban evde mi?"

Başını salladı, gözleri tekrar karardı.

"Hastaneye yatırılmayı reddediyor. Eğer ölecekse bunu evinde yapmak istediğini söylüyor. Paranın ona evde sunabileceği en iyi tıbbi bakım ve imkanlara sahip."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Sempatik bir şekilde başını salladı. "Eve dönmek için çok uzun süre bekledi." Bir an garip bir sessizlik oldu.

"Onun için geri alabildiğine gerçekten sevindim, Sandro," diye pat diye ağzından kaçırdı. "Sana olması gerekenden daha pahalıya mal olsa bile." Yine sessizlik oldu, sonra Sandro gergin bir şekilde başını salladı, sert yüzü kayadan yontulmuş gibiydi.

"Peki geleceğimi biliyorlar mı... benimle buluşmayı bekliyorlar mı?" Birkaç dakika sonra kadın rahatsız edici sessizliği bozdu ve adam boğazını temizledi.

"Bir süredir seninle tanışmalarını istediğime dair sesler çıkarıyordum," diye bilgi verdi. "Yani buna çok şaşırmayacaklar."

"Hep ileriye düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu biraz kızgınlıkla.

"Eğer seni ölmekte olan babamla tanıştırmak zorunda kalacağımı tahmin ettiğimi söylüyorsan, o zaman *hayır, bu olasılığa* gerçekten hazırlanmıyordum!" diye sinirli bir şekilde tersledi.

"Öyle demek istemedim," diye fısıldadı savunmacı bir tavırla.

"Tabii ki yapmadın," diye alaycı bir şekilde onayladı. Sinirlenmiş bir halde hantal vücudunu kanepeden kaldırmayı başardı ve yardım teklif etmek için hızla ayağa fırladığında onu görmezden geldi.

"Yorgunum, sanırım akşam yemeğinden önce biraz kestireceğim," dedi bitkin bir şekilde. "Sonra görüşürüz." Arkasına bile bakmadan onu geride bıraktı, her ikisinin de yaşamak zorunda olduğu sürekli gerilimden bıkmış ve yorulmuştu.

Birkaç saat sonra ona sessizce "Hazır mısınız?" diye sordu. İkisi de video konferans için bilgisayar ve kamerayı kurduğu büyük çalışma odasıydı. Sandro için basit bir web kamerası ve bilgisayar ekranı yoktu, büyük bir televizyon ekranı ile uygun bir video kamera kurmuştu. Bu sayede ailesinin her ikisini de aynı anda görebileceğini, ayrıca anne ve babasının da evlerinde benzer bir düzenek olduğunu açıkladı.

"Olabileceğim kadar hazırım sanırım." Kadın endişeyle başını salladı ve adam onu kameraya bakan geniş ve rahat bir kanepeye götürdü. Beklenmedik bir şekilde önünde diz çökmeden önce rahatça oturduğundan emin oldu.

"Daha önce olanlar için özür dilerim," dedi usulca, karanlık gözleri dikkatle onunkilere bakarken deliciydi. "Senin etrafında olmak tuhaf bir şekilde alçakgönüllü bir deneyim. Daha önce hayatım boyunca bir kişiden bu kadar çok özür dilediğimi sanmıyorum. Sana karşı her zaman yanlış yapıyorum gibi görünüyor."

"Şu anda çok fazla duygusal baskı altındasın Sandro ve muhtemelen bunu senin için kolaylaştırmadığımı biliyorum. Lütfen unut gitsin." Sandro derin bir iç çektikten sonra başını salladı ve onun yanına oturdu. Önlerindeki sehpadan küçük bir uzaktan kumanda aldı ve kamerayı çalıştırdı, ona kameranın açık olduğu anlamına geldiğini söylediği yanıp sönen kırmızı ışığa doğru işaret etti. Kameranın solundaki büyük televizyonun daha önce boş olan ekranını aniden yaşlı bir çiftin görüntüsü doldurdu. Yüzlerinde aniden geniş bir gülümseme belirdi ve ikisi de aynı anda konuşmaya başladı. Theresa onların onun çifti olduğunu biliyordu.

Sandro'nun çalışma odasında gördüğü resimlerdeki anne ve babasıydı. Yine de babası fotoğraflardaki gülbüz adamdan çok daha zayıf ve yorgun görünüyordu ve Theresa solgun teninden ve çökmüş gözlerinden yaşlı adamın ne kadar hasta olduğunu anlayabiliyordu.

Anne ve babası konuşmaya devam ederken Sandro içtenlikle gülümsüyordu, sonunda bir elini kaldırdı ve onlar da isteksizce sustular. Yüzünde donuk bir gülümsemeyle oturan Theresa'yı işaret etmeden önce onlara İtalyanca bir şeyler söyledi. Ne yapacağından ya da ne söyleyeceğinden emin değildi; İngilizce konuşup konuşmadıklarından bile emin değildi.

"Anne, baba... Bunun uzun zamandır beklediğimi biliyorum," dedi ağır aksanlı İngilizcesiyle. "Ama bu Theresa... *mia moglie*, karım."

"*Piacevole per incontrarli*," diye mırıldandı duraksayarak, doğru söyleyip söylemediğinden ya da onların kendisini anlayıp anlamadığından emin değildi ama Sandro'nun ona yönelttiği gülümseme o kadar büyük bir gurur ve şefkatle doluydu ki Theresa onun sıcaklığıyla yıkandığını hissetti. Sandro bir elinin uzun ve zayıf parmaklarını onunkilere doladı ama elleri kameranın görüş alanının dışındayken neden böyle bir jest yapma ihtiyacı hissettiğini anlamadı.

"Sizinle tanıştığuma memnun oldum," diye İngilizce tekrarladı, eğer çift onu anlamamışsa, ki şaşkın ifadelerinden anlaşıldığı kadarıyla öyle görünüyordu. Annesinin dudakları onaylamıyormuş gibi bir ifadeyle büzüldü ama babasının gülümsemesi genişledi ve hızlı hızlı İtalyanca bir şeyler söyledi ki Theresa'nın anlama şansı yoktu.

"Babam senin gerçekten çok güzel olduğunu söylüyor," diye tercüme etti Sandro. "Ve sonunda seninle tanıştığı için çok mutlu olduğunu söyledi." Gözleri yaşlarla doldu ve hafifçe başını salladı.

"Teşekkür ederim... *grazie*." Kadın kırılgan görünümlü yaşlı adama sıcak bir şekilde gülümsedi ve adam bundan hoşlanmış görünüyordu. Bir kez daha yüksek hızda İtalyanca bir şeyler söyledi ve Sandro eğlenen bir sesle yanıt vermeden önce kıkırdadı. Kendisi hakkında konuştukları belliydi ve Sandro'ya dönerek çevirisini bekledi. Çeviri gelmeyecek gibi görüldüğünde, omzundan bir dürtmeyle onu dürttü ve Sandro sırtarak annesine ve babasına alaycı bir sesle bir şeyler söyledikten sonra gözlerinde aynı sıcak mizahla ona döndü.

"Babam, bir melek kadar tatlı ve uysal görünmenize rağmen, kızıl saçlarınıza sahip bir kadınla yaşamının kolay olabileceğini düşünmediğini söylüyor. Melek gibi dış görünüşün ateşli bir öfkeyi gizlemesi gerektiğine inanıyor."

"Öyle mi?" diye sordu aldatıcı derecede sakın bir sesle, gözlerini ona dikmişken bile. "Peki *sen* ne dedin?"

"Ona kadınları kesinlikle benden çok daha iyi tanıdığını söyledim çünkü seninle evlendiğimde meleğin var olan tek şey olduğunu düşünmüştüm, ta ki ateşli şeytanı benim zararına kendini göstermesi için kışkırtana kadar."

"İblis mi?" diye sordu son derece kırılgan bir sesle ve hem babası hem de kendisi aynı anda kıkırdadı.

"Sakin ol, *cara*." Boştaki elini bir teslimiyet jestiyle kaldırdı ve babası sıcak, içten bir kahkaha patlattı, ses o kadar mutlu ve kaygısızdı ki bir an için karısı da dahil herkes kocaman gülümsemelerle ona baktı. Yaşlı adam kahkahalarını kontrol altına aldı ve Theresa'ya yönelik olduğu anlaşılan İtalyanca bir şeyler söyledi. Kadın tercüme için Sandro'ya baktı ve Sandro bir milisaniye tereddüt ettikten sonra boğazını temizleyip Theresa'ya döndü.

"Babam beni, benden korkmayan ve aldığı kadar iyi verebilen bir kadınla görmenin harika olduğunu söylüyor. Güçlü oğullarımız ve kızlarımız olacağını düşünüyor." Devam etmeden önce boğazını temizledi, her ne kadar boğukluk devam etse de. "Sana kızım demekten onur duyuyor ve oğlunun çocuklarının senin gibi değerli bir kadından doğacak olmasından gurur duyuyor."

"Oh..." Theresa fısıldadı, eli ağzını kapatmak için havaya kalktı ve gözleri yaşlarla doldu. "Oh Tanrım."

"*Cara*." Kulağındaki yumuşak ses ona kendini toparlaması için yalvardı ve Cara başını salladı, kabaran duygularını kontrol altında tutmak için gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, sonra kendini toparladı ve dünyanın öbür ucundaki bir adamın bilge, yaşlı gözleriyle karşılaşmak için gözlerini açtı.

"Teşekkür ederim," dedi ona tekrar. "Bunu söylediğiniz için çok naziksiniz. Ben de çocuğumun sizin gibi güçlü bir aileden geldiğini bilmekten aynı derecede gurur duyuyorum. Oğlumu size takdim edeceğim günü sabırsızlıkla bekliyorum efendim."

"Ya da kızım," diye araya girdi Sandro yumuşak bir sesle, kızının söylediklerini yaşlı adama tercüme etmeden önce.

"Sen... çok güzel bir kızsın. Tüm sorunlar için özür dilerim," dedi adam aniden bozuk ama anlaşılır bir İngilizceyle ve Theresa'nın dudakları duyguyla titredi. "Oğlumu mutlu ediyorsun. Bunu görüyorum... *teşekkürler*. Çok endişelendim... ama şimdi görüyorum ki, o seninle çok mutlu. Burada çok fazla sevgi var. Anlıyorum."

Hasta ve yaşlı adamın oğlunu ne kadar çok sevdiğini görmesini sağlayan alginın etkisiyle buna başını sallamaktan ve duygusal bir *teşekkürden* başka bir yanıt veremedi. O ve Sandro şimdi ciddi bir konuşma yapıyorlardı ve yaşlı adam giderek daha sık duraklamaya başladı, karısı araya girip konuşmayı durdurana kadar düşüncelerinin izini giderek daha fazla kaybediyor gibi görünüyordu.

"Annem yorgun olduğunu ve ilaçlarını alıp dinlenmesi gerektiğini söylüyor," diye fısıldadı Theresa'ya, yaşlı adamın tekerlekli sandalyede olduğu için itiraz ederek Sandro ve Theresa'ya son birkaç kez veda ederek odadan çıkmasını izlediler. Sandro'nun eli Theresa'nın elini o kadar sert sıkıyordu ki parmaklarındaki kan akışı durmuştu ama Theresa itiraz etmedi, Sandro'nun muhtemelen bunun babasını son görüşü ya da konuşması olup olmayacağını merak ettiğini biliyordu. Annesinin zarif bedeninin arkasından kapının kapanmasını sessizce izledikten sonra ekrandaki odada başka birinin daha olduğunu fark ettiler. Yaşlı bir kadın aniden Sandro'nun annesinin az önce boşalttığı koltuğa yerleşti ve Sandro'nun tüm yüzü aydınlandı.

"*Nonna!*" diye sıcak bir coşkuyla selamladı ve küçük yaşlı kadının kim olduğunu çoktan anlamış olan Theresa'ya döndü. Kadın alçak ve öfkeli bir sesle konuşmaya başladığında, Theresa belli belirsiz gülümsemeye başlamıştı. Söylediği her neyse Sandro'nun yüzündeki gülümsemeyi saniyeler içinde sildi ve gözlerinin öfkeyle karardığını ve dudaklarının biraz aşına olduğu bir ifadeyle gerildiğini izledi. Theresa'nın elini bıraktı ve büyükannesine aynı derecede korkunç bir şeyler tısladı; büyükannesi dehşet içinde nefesini tuttuktan sonra daha da öfkeli görünen bir tirada başladı. Bu sırada Sandro'nun kız kardeşleri olduğunu anladığı iki genç kadın odaya girmiş ve büyükannelerinin söylediklerini duyduktan sonra hoparlörlerden anlaşılmas cıyıklamalardan başka bir şey gelmeyene kadar kendi paylarına düşeni eklemişlerdi. Birden yaşlı kadının sözleri İngilizceye döndü ve gözleri Theresa'ya dikildi.

"Ailemi perişan ediyorsun! Torunumu aldın ve onu ailesinden, ölmek üzere olan babasından uzak tuttun. Bencillikten başka bir şey değilsin. Seni sevmeyen bir adamı neden istiyorsun? Gurur yok... sende gurur yok. O iyi bir kadını seviyor, *seni sevmiyor!*"

Theresa dehşet içinde nefesini tuttu ve ellerini ağzına götürdü, yaşlı kadının gözlerinde gördüğü nefrete karşı savunmasızdı. Gözleri yaşlarla doldu ve Sandro kameranın diğer ucundaki üç kadına yumuşak ve tehlikeli bir şeyler söylemeden önce titreyerek küfretti, ancak Theresa hepsini engelledi ve Sandro'nun umutsuz protestosunu görmezden gelerek ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Adam ona yetişene kadar kapıdan çıkmış ve merdivenleri yarılanmıştı.

"O yaşlı, *Cara*," dedi umutsuzca, kendini ondan uzaklaştırmaya çalışan *Cara'nın* kolunu tutarak. "O yaşlı ve inatçı. Söylediği şey doğru değildi."

"Aileni perişan etmedim mi?" diye sordu kırık bir sesle. "Elbette yaptım, Sandro. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Seni onlardan uzak tutmadım mı? Ya da ölmekte olan babandan? Onu da yaptım. Beni sevmiyor musun? Yeni bir şey yok. Başka birine mi aşıksın? Yine eski haber... ve o haklıydı. Kesinlikle *hiç* gururum yok. Hem de hiç. Olsaydı bu sahte evliliğe asla katlanmazdım. Söylediği her şey doğrudu. Yani o sadece dürüst davranıyordu... ve bu da *benim* utancım."

"Theresa, lütfen..." Adamın ondan ne istediğini bilmiyordu. Kolunu adamın elinden çekti ve kendini çaresizce basamağın kenarında sallanırken buldu, adam onu güçlü bedenine doğru geri çekip ağırlığını almak için kendini destekleyene kadar neredeyse düşünüyordu.

"Seni aptal kadın, benimle savaşmayı bırak ve sadece *dinle*, lanet olsun!" diye kulağına tısladı. Kıl payı kurtulduğu bu olay karşısında şok geçiren kız, adamın kollarında titreyerek durmaktan başka bir şey yapamadı. "Her şeyi doğru anlamadı; tanıdığım herkesten daha inatçı bir gururun var. Beni babamdan sen uzak tutmadın, ben kalmayı seçtim."

"Benim yüzümden," diye umutsuzca ekledi.

"Çünkü seninle olmayı seçtim," diye vurguladı ama aradaki farkı pek göremeyen Theresa sessiz kaldı. "Anlamıyor musun, Theresa? Ben *seninle* olmak istedim!"

"Yorulдум Sandro," diye fısıldadı uzun bir aradan sonra, dirseğindeki tutucu elini işaret ederek. Elini hafifçe sıkan Sandro isteksizce onu bıraktı ve geri çekilerek merdivenlerden yukarı çıkmasına izin verdi.

Theresa şafaktan birkaç saat önce huzursuz bir uykudan uyandığında, Sandro'nun yatakta onunla birlikte yattığını fark etmesi uzun sürmedi. İri, sert vücudu Theresa'nının etrafında kıvrılmış, dizleri Theresa'ninkilerin arkasına geçmişti. Sandro'nun bir kolu boynunun altında kıvrılmış, diğer kolu ise ağır bir şekilde beline doğru sarkmış, eli şişmiş karnının üzerinde koruyucu bir şekilde duruyordu. Adamın derin nefesini ensesinde hissedebiliyordu, bu onun uyuduğunu gösteriyordu ve kendini onunla yatakta bulmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, adam uyanırken genellikle aralarında olan gerginlik olmadan onun rahat sıcaklığının ve yakınlığının tadını çıkarmak için kendine izin verdi.

Ayrı yatmaya başlamadan önce bile, uykusunda ona hiç sarılmamıştı. Dolayısıyla bu, kendini mahrum edemeyeceği yeni ve son derece keyifli bir deneyimdi. Tam tekrar uykuya dalmak üzereydi ki, yatağının yanındaki komodinden telefon sessizce çaldı. Hafifçe sarsıldı ve bu hareket, hemen arkasında tetikte bekleyen Sandro'yu uyandırdı.

"İyi misin?" diye sordu halsiz bir şekilde ve telefon tekrar çaldığında başını salladı.

"Hmmm. Kim arıyor olabilir?" - gözlerini kısarak telefonun yanındaki dijital saate baktı - "sabahın dördünde?" Soru dudaklarından döküldüğü anda cevabı biliyordu ve Sandro'nun vücudundaki ani gerginlikten onun da bunu fark ettiğini anladı. Adam aniden doğruldu ve ahizeyi kaldırmak için üzerine eğildiğinde kadın hemen üşüdüğünü hissetti.

Kulağına götürdüğünde "De Lucci," diye havladı. "Si...si..." Ayağa kalktı ve saatin LCD ekranının loş ışığında onun yüz ifadesini görmeye çalışırken saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. Yüzü bir yumruktan daha sıkı bir şekilde kapandı ve başını hafifçe eğdi. Theresa gözyaşlarına engel olmaya çalışırken dudağını ısırды ve rahatlatıcı bir elini gergin, çıplak omzuna koydu.

"*Quando?*" diye sordu sertçe, sesi kısıktı. Birkaç şey daha söyledi ama Theresa onun sözlerini duymazdan geldi, sadece sert ve kontrollü sesinin ardında sakladığı acıyı duydu. Başını onun geniş omzuna indirdi, sadece rahatlatmak istiyordu ve o konuşurken sırtını okşamaya devam etti. Konuşmasının bittiğini ve ahizeyi yatağın yanına indirdiğini fark edene kadar uzun bir süre sessiz kaldı. Yüzüne bakmak için başını çevirdi ve onun uzaklara baktığını gördü. Yüzünün büyük bir kısmını görmek için hava hâlâ çok karanlıktı ama çenesinin sert duruşundan haberin ne olduğu anlaşıyordu.

"Ne zaman?" diye sordu nazikçe, ahizeye uzandı ve yavaşça beşiğine geri yerleştirdi. Başını ona doğru çevirmeden önce vücudunda hafif bir ürperti dalgalandı.

"Yaklaşık on dakika önce," diye fısıldadı ve başını sallayarak küçük elini kaldırıp gergin çenesini kavradı.

"Sen gidip bir duş al, ben de senin için bir çanta hazırlayayım." Beceriksizce ayağa kalkıp yataktan kalkmadan önce başucu lambasını yaktı. Adam onu bıraktığı yerde kaldı ve eğilip başının üstünü hafifçe öpmeden önce usulca iç çekti.

"Hadi Sandro," diye mırıldandı sertçe. "Sen şu duşu al, ben geri kalan her şeyle ilgileneceğim." Theresa'nın ses tonundaki bir şey Sandro'yu etkiledi ve Sandro transa geçmiş biri gibi başını sallayıp ayağa kalkarak banyoya yöneldi. Theresa duşun sesini duyana kadar bir süre orada durdu, sonra sallana sallana koridorun sonundaki odasına gitti ve onun için bir çanta hazırladı.

Yirmi dakika sonra misafir odasına döndüğünde duşun hâlâ aktığını gördü. Endişeyle banyoya adım attı ve duş kapısının buzlu camının arkasındaki şeklini zar zor seçebiliyordu, ancak hala orada olduğunu ve gerçekten hareket etmediğini söyleyebilecek kadar görebiliyordu. İçini çekti ve dudağını ısırды, sonra kararını verdi, çırılçıplak soyundu ve onunla birlikte kabine girdi.

Sırtı kabin kapısına dönük, başı güçlü spreyin altında eğik, elleri fayanslı duvara dayalı, uzun kolları önünde uzanmış ve kasları gerilmiş bir şekilde duruyordu. Elleri omuzlarındaki kaslara dokunana kadar onun orada olduğunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Dokunduğunda adamın içgüdüsel olarak şaşırdığını hissetti ve ellerini yavaşça adamın omuzlarının altına doğru kaydırды.

kollarına ve geniş göğsüne doğru çekti. Onun iliklerine kadar titrediğini hissedebiliyordu ve yanağını sırtının sıcak, ıslak tenine yaslayana kadar nazik bir ısrarla onu kendine doğru çekti. Elleri göğsünün üzerindeydi ve dokunuşunun altında kalbinin güçlü atışını hissedebiliyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, sırtının derisine sıcak öpücükler bırakarak. "Çok üzgünüm, Sandro." Adam şiddetle ürperdi, sonra bir iniltiyle döndü ve onu kollarının arasına aldı, vücudunu onunkinin etrafında kamburlaştırdı ve yüzünü hâlâ kuru olan saçlarına gömdü. Uzun bir süre bu şekilde durdular, sonra adam harap olmuş yüzünü kaldırıp ona baktı. Gözleri yaşlarla ıslanmıştı ve dudaklarını onunkilere indirip açlıkla öpmeden önce yüzünü avuçlamak için uzandı. Bundan başka bir şey yapmadı, sadece bir daha asla böyle bir şans olmayacakmış gibi onu öptü. Bilinmeyen bir süre boyunca beslenmeden yaşamak zorunda kalacağını bilen bir adam gibi öptü. Sonunda göğsü kabarak başını kaldırdı ve dikkatle onun şaşkın yüzüne baktı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı usulca. "Hayatımdaki en güzel şeysin. Seni burada bırakmak istemiyorum. Şimdi olmaz."

"İyi olacağım," diye güvence verdi. Bu kez uzanıp onun endişeli yüzünü okşayan o oldu. "Bebek iyi olacak. Lisa ve Rick yanımda. Artık ailenle ilgilenmek zorundasın, Sandro."

"Siz de benim ailemsiniz." Bir önceki öğleden sonraki sözlerini tekrarlardı. "Ben de seninle ilgilenmek zorundayım."

"Hayır." Suyu kapatmak için ona doğru uzandı ve gözlerini adamın gözlerine dikti. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Dürüst olmak gerekirse, ailenle birlikte olman gerekirken burada olman sadece stresimi artıracak." Birkaç dakika hiçbir şey söylemedi, sonra gözlerini kapadı ve aniden başını salladı.

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Tamam, hemen uçuşumu ayarlayacağım." Kapıyı açtı ve duş kabininin yanındaki korkulukta asılı duran ısıtılmış havlulardan birkaçına uzandı, bir tanesini ona uzattı, diğerini kendi etrafına sardı, devasa gövdesini tekrar örtecek olmanın mutluluğunu yaşıyordu.

Bir saat sonra Sandro'yla birlikte kapının eşiğinde duruyorlardı. Bazen kullandıkları şoförlü servisin şoförü, parlak siyah sedanın yanında, bir şemsiyenin altında sabırla bekliyordu.

Sandro, "Bana iyi besleneceğine söz ver," diye ısrar edince, Sandro, olacaklar için kafasının rahat olması gerektiğini bilerek başını salladı. "Ve kendini iyi hissetmezsen Elisa ve Richard'ı arayacaksın." Bir kez daha başını salladı. "Vitaminlerini almayı da unutmayacaksın, değil mi?"

Sesi duygusallıktan boğuklaşmaya başlamıştı ve tekrar başını sallamadan önce ona tereddütlü bir gülümseme verdi.

"Söz veriyorum."

"Bunu söylüyorsun ama unutuyorsun. Seni tanıyorum." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Bu senin sağlığın için önemli, *Cara* ve sen almayı unutuyorsun. Bu beni deli ediyor. Endişeleniyorum..." Normalde kusursuz ve hafif aksanlı olan İngilizcesinin onu bu kadar başarısızlığa uğratması endişesinin ve stresinin bir işaretiydi ve ona doğru bir adım atıp parmak uçlarına basarak zayıf yanaklarından birine bir öpücük bıraktı.

"Neden iner inmez Phumsile ve Lisa'yı aramıyorsun?" diye nazikçe önerdi. "Ve eğer unutmamdan endişe ediyorsan, bana hatırlatmalarını sağlayabilirsin."

"Evet." Başını salladı, sakinleşmişti. "Arayacağım. Lütfen Theresa, ara beni. Ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa, konuşmak istersen... ara beni. *Seni* her gün arayacağım."

"Bu iyi," dedi sessizce, onunla her gün konuşacak zamanı olup olmayacağından emin değildi ama söz vermesi gerektiğini biliyordu. "Şimdi uçağını kaçırmadan gitsen iyi olur." Başını salladı ve onu kollarının arasına alıp tutkulu, umutsuz bir öpücük kondurduktan sonra aniden bıraktı ve arabaya doğru merdivenlerden inmeye başladı. Arabaya ulaştığında durakladı ve arabaya binip gitmeden önce ona son bir kez bakmak için arkasını döndü.

Theresa körlemesine eve doğru döndü ve içeri girdiğinde kendini tamamen kaybolmuş hissetti. Nereye ya da kime döneceğinden emin olamadan kendini Sandro'nun çalışma odasına doğru yürürken buldu. Daha önce çok az kez o odada bulunmuştu ve o zamanlar da hep Sandro'nun yanındaydı. Şimdi onun alanına izinsiz giriyormuş gibi hissediyordu ama burası ona en yakın hissettiği yerd. Her şey onun damgasını taşıyordu. Kendi dekore etmekte ısrar ettiği tek oda burasıydı. Evin geri kalanını büyük ölçüde

Theresa'ya kadar... Theresa Şimdi bunun nedeninin, Theresa'nın birlikte yaşadıkları evin neye benzeyeceğini pek umursamaması olduğunu biliyordu, çünkü Theresa'nın bu evin kalıcı olması gibi bir niyeti hiç olmamıştı.

Karanlık, ağır mobilyaları ve minimalist, neredeyse Asya tarzı dekoruyla erkeksi odaya baktığında, evin geri kalanından ne kadar farklı olduğunu anladı ve ilişkilerinin başından beri ne kadar lanetli olduğunu gösteren bu ek işaret karşısında kalbi kırıldı. Pelüş, siyah deri kanepeye çöktü, top gibi kıvrıldı ve Sandro'nun istediği gibi bir kadın olabilseydi sahip olabileceği hayat için ağladı. Kendine acıma nöbeti geçtikten sonra doğrulup gözlerini sildi ve ellerini ŐiŐ karnının üzerinde hafifçe gezdirdi.

"Sen ve ben kendi hayatlarımızı kuracağız, sevgilim," diye söz verdi. "Ve çok mutlu olacağız. Sadece bekle ve gör."

CH A P T E R T E N

Sandro sözünü tutmuş ve Theresa'nın vitaminlerini alıp yeterince dinlenmesini sağlamak için Lisa ve Phumsile'den yardım istemişti ama tuttuğu tek söz buydu. Bir ay boyunca ondan neredeyse hiç haber alamamıştı ve az sayıdaki telefon görüşmeleri de aceleye getirilmiş, kişiliksiz ve ancak üç dakika sürmüştü. Theresa onunla iletişime geçmeye çalıştığında, asla müsait olmuyordu ya da hattın diğer ucundaki soğuk kadın sesleri ona öyle söylüyordu. Onları dinlemekten başka çaresi yoktu.

kelime.

Sandro'nun hareketlerini internetten, televizyondan ve basılı haberlerden takip ediyordu. Babasının ölümü ve ardından Sandro'nun ailenin bankacılık ve yatırım imparatorluğunu devralması oldukça sıcak haber konularıydı ve neredeyse bir gün geçmiyordu ki haberlerde bir şekilde bahsedilmesin. Cenaze töreni paparazziler tarafından görüntülenmişti; ailenin koyduğu basın yasağına rağmen, cesur bir fotoğrafçı Sandro'nun babasının açık mezarı başında, yüzü yumruktan daha sıkı kapalı, yanında annesi ve sadece bir sevgili ya da eşin verebileceği desteği sunan Francesca ile birlikte dururken bir fotoğrafını çekmeyi başarmıştı. Bu fotoğraf hakkında çok şey yazılmış, soğuk ve ilgisiz karısına alaycı eleştiriler yöneltilmiş, iyi günde kötü günde yanında duran metanetli Francesca'ya ise övgüler yağdırılmıştı.

Seyahat etmesini neredeyse imkansız hale getiren zorlu hamileliğinden hiç bahsedilmedi. Birkaç yerel muhabir onunla temasa geçerek "hikayenin kendi tarafını" öğrenmek istemişti ve röportaj yapmayı ya da herhangi bir yorumda bulunmayı reddetmesi, onun duygusuz ve soğuk olduğu söylentilerini körüklemekten başka bir işe yaramamıştı. Medya özgür bırakıldığında acımasız olabiliyordu. Çünkü

Çoğunlukla onu yalnız bıraktılar, istediklerini yazmakla yetindiler ve her makalede güzel, canlı Francesca tereddütsüz ve sevgi dolu desteği için övülürken, "sade ve antisosyal" Theresa, kocasının ihtiyaç duyduğu anda onu ihmal ediyor gibi görüldüğü için eleştirildi.

Sağanak yağmura bakarken sessizce içini çekti, Sandro'yu o kadar özliyordu ki canı acıyordu ve onunla konuşabilmeyi diliyordu. Bebek huzursuzca hareket etti ve minik bir ayak onu kaburgalarının hemen altından yakalayınca hafifçe irkildi. Sessiz bir ninni söyledi ve ellerini karnındaki tümseğin üzerinde gezdirdi. Her geçen gün yükünü daha fazla hissediyordu.

"Theresa?" Arkasından gelen sessiz ses onu neredeyse yerinden sıçrattı ve ikisi de çalışma odasının kapısında çerçevelemiş halde duran Lisa ve Rick'e dönmeden önce irkildi.

"Tanrım, beni korkuttunuz," diye soluk soluğa odaya girdiler, ikisi de gülümsemedi, ikisi de acımasızca asık suratlı görünüyordu. "Sorun nedir? Bir şey mi oldu?"

"Terri, seni buradan çıkarmalıyız," dedi Lisa aceleyle, kanepenin etrafında dönerek onun önünde durdu.

"Ne? Neden?"

"Buradan çıktıktan sonra açıklayacağız."

"Hayır." İnatla başını salladı. "Şimdi söyle bana. Sandro mu? Yaralandı mı?"

Rick öfkeyle, "Onunla işim bittiğinde öyle *olacak*," diye tehdit etti.

"Rick, şimdi olmaz," diye inledi Lisa ve Theresa'nın gözleri asık suratlı adam şaşkınlık içinde.

"Anlamıyorum." Şaşkın bakışları Lisa'nın telaşlı ifadesinden Rick'in öfkeli yüzüne kaydı. "Neler oluyor?"

"Az önce Avrupa gazetelerinde bir haber çıktı."

"Ne hikâyesi?" diye sordu şaşkınlıkla ve Rick hafifçe küfretti.

"Tatlım, bunu daha sonra tartışabiliriz. Şimdilik buradan ayrılmamız gerekiyor. akbabalar inmeden önce."

"Hayır, Rick," diye inatla devam etti. "İyi bir nedenim olmadan evimi terk etmeyeceğim." Rick'in çenesi sıkıştı ve yüz ifadesi ona karşı duyduğu hayal kırıklığını açıkça ele verdi.

"Terri, Sandro'ya seninle evlenmesi için şantaj yapıldığını söylüyorlar. Bunu babası için yapmış. Ayrıca yakın bir *kaynağın*

Sandro'nun artık sizinle birlikte olmak için bir nedeni kalmadığından, döner dönmez boşanma davası açacağını iddia ediyor."

Theresa kendi kendine, "Bunu hiç düşünmemiştim," diye yarı fısıldadı. "Tabii ki artık özgür. Muhtemelen bu yüzden ondan hiç haber alamadım, bunu planlamakla meşguldü. Bunu isteyeceğini bilmem gerekirdi. Bunun olacağını tahmin etmeliydim."

"Theresa, sakın bu konuda kendini üzmeye kalkma. Eğer boşanma söylentileri doğruysa, hamile karısını ona en çok ihtiyacı olduğu anda terk ettiği için o bir piçtir," diye öfkelenildi Rick.

"Hayır, onun adına mutluyum. Kapana kısılmıştı." O kadar sersemlemişti ki, ne dediğini zar zor anlıyordu ve Rick inanamayarak küfretti.

"Tanrım, sanki sende hırpalanmış eş sendromu var. Onun için bahaneler üretmeyi bırak. O seni defalarca inciten bir pislik." Kız itiraz edecekmiş gibi görüldüğünde Lisa öne çıktı.

"Hadi hayatım, seni toparlayıp buradan çıkaralım." Kuzeni kontrolü ele alarak Theresa'nın kolundan tuttu ve onu sersemlikten kurtardı. Lisa onu odadan dışarı çıkardı, Rick daha fazla bir şey söylemek ister gibi görüldüğünde omzunun üzerinden uyarıcı bir bakış fırlattı.

Rick ve Lisa'lara yerleştikten sonra Theresa, etrafında yumurta kabukları üzerinde yürüyen çifte biraz kestirerek varlığına bir ara vermeye karar verdi. Tam sıkıntılı bir uykuya dalmak üzereydi ki, kocasının uzaktan gelen kusursuz sesini duydu. Kaşlarını çattı ve dik oturarak karışmış saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Başını eğdi, hayal gücünün ona oyun oynayıp oynamadığından emin değildi, ta ki sesi tekrar duyana kadar. Hiç şüphesiz Sandro'ydu ve sesi tedirgin geliyordu.

Yataktan biraz zorlukla kalktı ve çıplak ayaklarıyla kapıya doğru ilerleyip hafifçe açtı. Bu kez adamın sesini net bir şekilde duyabiliyordu.

"Benim bu hikâyeyle hiçbir ilgim yok," diye itiraz ediyordu. "Ve beni ailemden bu şekilde uzak tutarsanız lanetleneyeğim."

Rick kararlı bir şekilde, "Seni görmek istemiyor, Sandro," dedi ve bir anlık gergin bir sessizlik oldu.

"Belki de değil," diye sessizce kabul etti Sandro. "Ama bunun nedeni onun her şeyi bilmemesi. Sadece ona bazı şeyleri açıklamam gerekiyor. Onunla konuşmam gerekiyor."

"Neyi açıklayayım? Neredeyse evlendiğiniz günden beri onu o kadınla nasıl aldattığınızı mı? Cenaze için İtalya'ya döndüğünüzden beri, hamile eşiniz her gün onu aramanızı boşuna beklerken, müsait olduğunuz her anı onunla nasıl geçirdiğinizi?"

Sandro bir anlık sessizlikten sonra, "Onu aldatmadım," diye homurdandı. "Ne fiilen ne de düşünce olarak. Bir kez bile. Bunu o da biliyor."

"Tek bildiği, kocasının bir ay önce sözde babasının cenazesine katılmak için ayrıldığı, ancak daha sonra metresiyle birlikte olduğu ve artık hiçbir şeyin onu karısına bağlamadığını anladığında boşanma işlemlerini başlattığı."

"Beni karıma bağlayan çok şey var Palmer," diye homurdandı Sandro. "Birincisi bebeğimiz."

"Lütfen, o bebeği aslında ne kadar az *istediğini* biliyoruz, De Lucci."

"Onu istiyorum," dedi Sandro sessizce, o kadar sessizce ki neredeyse kaçırıyordu. "İkisini de istiyorum."

"Kesin şunu." Theresa daha fazla dayanamadı ve sallana sallana Rick ve Lisa'nın odanın bir tarafında, Sandro'nun da diğer tarafında durduğu oturma odasına girdi. Ortam o kadar gergindi ki Theresa saçlarının diken diken olduğundan emindi. Sandro'nun yüzü onu görünce gerildi.

"Theresa," diye fısıldadı. "Bunu senin duyman gerekmiyordu."

"Önemli değil." Umursamazca omuz silkti. "Yoruldum... Bütün bunlardan çok yoruldum, Sandro."

"Biliyorum, *Cara*, ama daha iyi olacak. Sana söz veriyorum."

"Nasıl olabilir anlamıyorum." Kadın başını acı bir şekilde salladı ve adam inledi, onu kollarının arasına alıp şefkatle sarılmadan önce aralarındaki mesafeyi dört adımda kapattı.

"Yapabilir. *Olacak*. Boşanma davası açmadım, Theresa. Senden boşanmak için bir sebebim yok."

"Sandro lütfen *sus!*" diye öfkeyle sözünü kesti ve onu zorla itti. Yüzü kızardı ama ağzı kapandı. "Eğer benden boşanmayacaksan, o zaman senden boşanan ben olacağım. Benimle birlikte olmak zorunda hisseden bir koca istemiyorum. Artık benimle kalmak için hiçbir nedenin yok. Kendime bakabilirim ve bu bebeğe de bakabilirim. Sana ya da suçluluğuna ihtiyacım yok. Gitmekte özgürsün. Aslında, gitmeni istiyorum." Adam hiçbir şey söylemedi, sadece bir eliyle ensesini sıkarak ona baktı. Yüzü esrarengizdi, gözleri kadının okuyamadığı bir duyguyla kararmıştı. Sersemlemiş, hareket edemez halde görünüyordu ve Theresa muhtemelen daha sert bir itmeye ihtiyacı olduğunu düşündü.

"Tanrı aşkına, sevdiğin kadına geri dön! Francesca'ya geri dön." Kadın onu küçümseyerek arkasını döndü ama adam titreyerek küfredince donup kaldı.

"Tanrım, ne kadar aykırı bir kaltaksın sen!" diye tısladı. "Francesca'yı *sevmiyorum*. Onu hiç sevdiğimi sanmıyorum. Belki seninle evlendiğimde, beş saniye kadar sevdiğime inandım. Ama evliliğimizin başlarında bu düşüncemden oldukça erken vazgeçtim. Onu sevmiyorum ve senin neden ona bu kadar takıntılı olduğun hakkında hiçbir fikrim yok." Kadın öfkeyle ona döndü ve bu konuşmayı hastalıklı bir hayranlıkla izleyen Rick ve Lisa'yı görmezden geldi.

"Belki de İtalya'ya her gidişinizde gazeteler ve internet ikinizin aynı etkinliklere katıldığınız, dokunduğunuz, öpüştüğünüz, dans ettiğiniz ya da sarıldığınız fotoğraflarla dolu olduğu için ona kafayı takmışımdır! *Sakin* bunun bir anlamı olmadığını söyleyerek zekama hakaret etmeye kalkma. Biz evliyken başka kadınlarla yatmadığını söylediğinde sana inanmıştım. Ama onunla oldukça yakınlaştığına bahse girerim. Yani, *o* nasıl diğer kadın olabilir ki? Diğer kadın bendim. Tüm ailen bunu biliyordu, babam biliyordu. Ben de biliyorum."

"Aynı sosyal çevredeyiz Theresa. O da her zaman benimle aynı etkinliklere katılırdı. O eski bir arkadaşım; doğal olarak ona sarıldım ya da ara sıra dokundum. Evet, onunla dans ettim, yanağına gelişigüzel birkaç öpücük kondurdum. Bunların hiçbir anlamı yoktu. Ona kız kardeşlerimden birine davrandığım gibi davrandım. Onu arzulamıyorum, onu sevmiyorum ve *onu istemiyorum!* Bunlar senin için ayrılmış duygular... sadece senin için." Bu itiraf karşısında sesi kalınlaştı ve yüzü yumuşadı. Kızın yüzündeki şaşkınlığı fark ettiğinde gözleri yumuşaktı. Onu *sevdiğini* mi söylüyordu? Ve eğer öyleyse...

Ona inanıyor muydu? Her iki sorunun da cevabından emin değildi ve bir saniye sonra aniden acı içinde iki büküm olduğunda gerçekten umursamadı.

Sandro, Rick ve Lisa endişeyle öne atıldılar ama ona önce kocası ulaştı. O daha gözünü kırpmadan kolunu beline dolamıştı.

"Sorun ne?" diye sordu kısık sesle. Theresa onun boştaki elini iki eliyle kavradı ve tüm vücudu dayanılmaz bir acıyla titrerken acilen sıktı. Sonsuz bir anın ardından acı azalıp kayboldu ve Sandro'nun telaşlı bakışlarına kendi panik bakışlarıyla karşılık vererek ayağa kalktı.

"Bebek geliyor," diye fısıldadı korkuyla. "Sanırım bebek geliyor."

"Hayır, hayır, hayır." Gözlerindeki çıplak panik ve korku hiçbir şey yapmadı

Theresa'nın dehşetini hafifletti. "Şimdi geliyor olamaz. Neredeyse bir ay erken geldi! Emin misiniz?"

"Bütün gün kramp girmişti ama streten olduğunu düşünmüştüm," diye inledi Theresa ağrı dindikten sonra. "Ama şimdi sanırım kasılmalarım var."

"Tamam, sorun yok," diye yatıştırdı ve otomatik olarak titreyen bedenini kucakladı. "İyi olacağız. Seni hastaneye götürmeliyiz."

Theresa onunla tartışmış, yalvarmış, ikna etmeye çalışmış ama Sandro koçluk görevini Lisa'ya devretmeyi kesin bir dille reddetmişti. Sonunda Lisa, Theresa'nın asıl koçluk partnerinin yanında olmasının Theresa için en iyisi olduğunu söyleyerek onunla birlikte hastaneye gitmeyi reddetti. Affedilemez bir ihanet olduğunu düşündüğü bu durum karşısında şoke olan ve incinen Theresa, Sandro onu arabasına götürürken kuzenine bakmayı, hatta onunla *konuşmayı* bile reddetmişti. Lisa neşeli ve kasıtlı bir şekilde Theresa'nın sivri ve çocukça sessiz tavrını görmezden geliyor, Rick'le birlikte yakında hastanede olacaklarına söz veriyordu.

"O en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptı, *Cara*." Sandro hastaneye giderken onu yatıştırmaya çalıştı. Başını çevirdi ve geçen manzaraya baktı, korkmuş ve kızgındı ve gerçekten havasında değildi

onun tarafından teselli edildi. "Israr edeceğimi ve bu konuda boş yere tartışarak zaman kaybedeceğimizi biliyordu."

"Yanımda güvendiğim birinin olmasını istedim," dedi, gözlerini önündeki yola dikerek. Adam buna yanıt vermedi ama göz ucuyla ellerinin direksiyonda sıkıştığını gördü ve tam isabet kaydettiğini anladı. Yolculuğun geri kalanı hızla geçti ve ne olduğunu anlamadan Sandro'nun aylar önce onun için ayarladığı seçkin özel doğum kliniğine kabul edildi. Yolda sadece bir kez kasılmıştı ama bu kasılma Sandro'nun panik içinde neredeyse yoldan çıkmasına neden oluyordu.

Yine de bundan daha ilginç bir şey olması için saatler geçmesi gerekti. Doktor Theresa'nın gerçekten de doğum sancısı çektiğini doğruladı ama kadınların birkaç hafta erken doğuma girmesinin son derece normal olduğunu söyleyerek onları rahatlattı. Hamileliği sırasında yaşadığı sağlık sorunları nedeniyle ekstra önlemler alıyorlardı ama hamileliği dramlarla dolu biri için Theresa'nın doğumu, yoğun ağrı dönemleri dışında oldukça sıkıcıydı. Doğum uzmanı Theresa'nın durumunu dikkatle izledi ve Sandro'nun zorlu, panik halindeki sorularını takdire şayan bir sakinlikle karşıladı. Theresa'nın kasılmaları Sandro'yu Theresa'dan daha çok yoruyor gibiydi ve Sandro bununla pek başa çıkamıyordu.

Yatışından yaklaşık beş saat sonra Theresa kendini hayal kırıklığı içinde başında bekleyen kocasına bakarken buldu.

"Tanrı aşkına, git kendine kahve ya da başka bir şey al, beni çileden çıkarıyorsun!"

"Seni bırakmayacağım. Ya bir kasılman daha olursa? Ya suyun gelirse ve seni acilen doğumhaneye alırlarsa? Ya komplikasyonlar olursa?" diye sordu kısık sesle, her endişeli soruda gözleri daha da büyüyordu. Theresa bıkkınlıkla gözlerini devirdi.

"Senin odadan çıkıp bir fincan kahve alman için gereken iki dakika içinde bunların hiçbirinin olacağından şüpheliyim Sandro," diye sabırsızca içini çekti.

"Yapabilirler," diye ısrar etti inatla.

"Pek olası değil." Adam yanıt vermedi, sadece yatağının yanında oturmaya devam etti. İkisi de birkaç dakika boyunca sessiz kaldı.

"Neden buradasın?" Theresa yorgun bir şekilde sordu.

"Çünkü olmak istediğim yer burası," d i y e cevap verdi ve gözlerini sıkıca kapattı.

"Neden burada olmak istiyorsun?" diye ısrar etti.

"Sen benim karımsın, *Cara*. Benim bebeğimi doğuracaksın." Uzandı ve ellerinden birini kendi eliyle kapattı. "Ben buraya aidim."

"Buraya ait değilsin," diye fısıldadı kısık sesle.

"Aitim."

"Senin başka bir hayatın, eve dönmeni isteyen bir ailen, sevdiğin ve seni seven bir kadın var. Burada olmak zorunda değilsin Sandro." Başını yorgunca salladı, göz kapaklarının altından yaşlar sızıyordu.

"Bu hayata seninle sahibim. Benim için önemli olan tek şey bu," diye ısrar etti. "Beni bir zamanlar seven ve belki... bir gün... beni tekrar sevmeye ve bana güvenmeye cesaret edebilecek bir karım var. Burada olmak *zorunda* değilim... ama burada olmak *istiyorum*."

"Aramızda çok fazla şey oldu. İki yıldan fazla acı çektik," diye fısıldadığında, adamın eli kadının elini sıkıca kavradı. "Seni tüm kalbiyle seven o saf kıza geri dönemem."

"Ama belki de... kızın yerini alan *kadın*, *bir* zamanlar hiç işi olmayan bir kaideye oturttuğu kusurlu adamı sevmenin bir yolunu bulabilir?"

"Beni pek çok kez incittin," diye itiraf etti, gözlerini açıp onunkilerle göz göze geldi. Suçlayıcı bakışlar altında hafifçe irkildi.

"Biliyorum."

"Pek çok açıdan."

"Biliyorum."

"Neden seni affedeyim ve tekrar seveyim? Neden kalbimi, onu avuçlarının içinde kolayca ezebilecek bir adama açayım ki?"

"Muhtemelen a ç m a m a l ı s ı n . " Acı acı gülümsedi. "Ama keşke olur."

"Yapamam," diye fısıldadı, gözyaşları solgun yanaklarını ıslatıyordu ve adam hafifçe başını sallayarak gözyaşlarını silmek için uzandı.

"Biliyorum," dedi tekrar, sessizliğe gömülmeden önce.

Dört saat sonra suyu geldi ve doğum odasına alındı. Sandro ile aralarında anlamlı bir konuşma geçmemişti, Sandro sadece onu yatıştırmaya ve giderek artan ağrıları boyunca ona koçluk yapmaya devam etmişti. Bunu hiç söylemedi ama Sandro'nun orada olmasından dolayı oldukça minnettardı. Kasılmalar arasında fiçidaki bir kedi kadar gergin ve sinirli olsa da, kasılmalar sırasında sağlam bir kaya gibiydi.

Sandro'nun ona destek olduğu, doktorlarına küfrettiği, hemşireleri tehdit ettiği ve birkaç kez gözyaşlarına boğulma noktasına geldiği, sinir bozucu, terli ve ağrılarla dolu dört saatin ardından Theresa nihayet son bir kez acı verici bir şekilde ıkındı. Theresa büyük bir rahatlama hissederken yatağın ayak ucunda bir hareketlilik oldu. Sandro'nun gözleri, takmaya zorladıkları cerrahi maskenin üzerinde parlak ve ateşli bir şekilde Theresa'nın yüzüne yapışıp kalmıştı. Maskeyi indirdi ve Theresa'ya doğru eğildi, ta ki ağzı kulağına o kadar yaklaşıp kadar, sıcak ve nemli nefesinin aşırı ısınmış teninde dolaştığını hissedebiliyordu.

"İnanılmazsın, *Cara Mia*. Çok inanılmaz..."

Başını adamın ağzından çekti ve yüzünü çevirerek şaşkınlıkla adama baktı, adamın sesinde duyduğu duyguyla sarsılmıştı. Ama şimdi dikkati doktorda ve adamın nazik ve becerikli ellerinde tuttuğu ciyaklayan, çıplak ve minik kundaktaydı.

Adam neşeyle, "İşte tüm bu yaygara ve sıkıntıya neden olan küçük hanım," dedi. "Tebrikler Bay ve Bayan De Lucci, çok güzel ve son derece sağlıklı bir kız çocuğunuz oldu."

Theresa'nın nefesi adamın sözleriyle göğsünde düğümlendi ve gözleri Sandro'nun yüzüne yapıştı kaldı. Ama görmeyi beklediği hızla gizlenen hayal kırıklığı yerine, kendi gözleriyle görmeseydi asla inanmayacağı bir şeye tanık oldu: Kocasının, doktorun Theresa'nın göğsüne yerleştirdiği öfkeli kadınlık demetine umutsuzca ve çaresizce sırlıslıkla aşık oluşunu izledi.

Theresa göğsünde ağlayan minik bebeğe bakarken çok etkilenmiş ve onu hemen tüm kalbiyle sevmişti. Aynı zamanda Theresa, erkek olması gereken bu kız bebeğe ne yapacağından tam olarak emin değildi.

"Çok güzel," diye mırıldandı aşık Sandro, iri elini bebeğin minik başına götürüp yumuşak tenini ve henüz ıslak olan saç tutamlarını nazikçe okşayarak. "O çok güzel, Theresa."

"Evet," diye mırıldandı otomatik olarak. "Gerçekten de öyle." Adam kaşlarını çatarak ona baktı, verdiği ya da vermediği yanıt karşısında şaşkındı.

"Theresa... sorun ne?"

"Karıınız çok yorgun Bay De Lucci," dedi doktor kaba bir tavırla. "İyileşmesi için ona biraz zaman verin, eminim bu küçük güzelliğe yaltaklanacaktır."

Theresa uzaktan, "Evet, yorgunum," deyince Sandro'nun kaşları çatıldı. Theresa'nın bir kez bile bebeğe bakmadan, dalgınca bebeğin yumuşak sırtını okşamasını izledi ve bir şeylerin çok yanlış olduğunu anladı.

K A P T E R E L E V E N

SO muhteşem, Terri," diye bağırdı Lisa ve Theresa yorgun bir ifadeyle gülümseyerek bu yorumu takdir edercesine başını salladı. Lisa fark etmemiş gibiydi

onun hevesizliğini fark etmemişti ya da fark ettiyse bile muhtemelen bunu yorgunluk olarak değerlendirmişti. Rick daha önce gelmişti ama şu anda işteydi. Sandro duvara yaslanmış, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve bacaklarını bileklerinden çaprazlamıştı. Hiçbir şey söylemedi ama Theresa onun her hareketini düşünceli bir yoğunlukla izlediğinin farkındaydı.

Bebek doğalı bir günden biraz fazla olmuştu ve Sandro eve sadece duş alıp üstünü değiştirmek ve ona kıyafet getirmek için gitmişti. Ayrıca bebek için bir çanta hazırlamış, Theresa aylar önce erkek bebek için oyuncak ve kıyafet alırken aldığı küçük pembe ve beyaz şeylerle doldurmuştu.

"İsim düşündünüz mü?" Lisa soruyordu ve Theresa bir zamanlar Sandro'yla yaptığı bir konuşmayı hatırlayınca hafifçe irkildi. O da hatırlamış olmalıydı çünkü iğneleyici bir ses çıkardı.

"Bu konuyu en son konuştuğumuzda," dedi Lisa on dakika önce geldiğinden beri ilk kez, "gönlünde Kieran, Liam, Ethan ya da Alexander vardı." Lisa kaşlarını çatı.

"Sadece erkek isimleri mi?" Lisa şaşkınlıkla sordu.

"Kuzeninin bir erkek çocuk sahibi olmayı takıntı haline getirdiğini unutuyorsun," diye alay etti. "Amacına ulaşmada bu kadar başarısız olması onun için ne kadar üzücü." Theresa'nın yumuşak ağzı bu söz karşısında titredi, gözleri karardı ama ısrarını sürdürdü. "Hiçbir şeyi doğru yapamamak onu o kadar yıprattı ki kızımıza bakmaya bile tenezzül etmedi. Ya da onu kucağına almaya. Ya da onu beslemeye bile çalışmadı. Neden küçük bir kızla uğraşsın ki?"

onu benimle olan sefil evliliğinden kurtarmayacaksa? Ona üç kez lanetlenmiş babasının sevgisini kazandırmayacaksa?"

"Theresa?" Lisa nazikçe sordu, Theresa'nın solgun yanaklarına dökülen gözyaşlarını izliyordu. Sandro acımasızca küfrettikten sonra kendini duvardan kaldırdı ve yatağa oturarak onu güçlü kollarıyla sardı.

"Ağlama," diye fısıldadı. "Ben bir piçim. Sadece ağlama."

"Sen bir piç değilsin," diye hıçkırdı. "Haklısın. Ona bakamıyorum.

Ona sarılamıyorum. Neden böyle hissettiğimi anlamıyorum. Böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyorum. Sadece her şeyi yoluna koymak istedim. Oğlumu doğurmak ve seni bana olan yükümlülüğünden kurtarmak istedim. Sonunda babamın gözünde doğru bir şey yapmak istedim. Her şey mükemmel olacaktı." "Bebeğimizden nefret mi ediyorsun?" diye sordu acı içinde, yüzünü gömülü tutarak saçında.

"Tabii ki hayır. Onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Ama kendimi başarısız hissediyorum."

"Tanrım, tatlım, bırak gitsin," diye inledi. "Onu sevmene izin ver. Mutlu olmana izin ver."

"Peki ya *sen*? Sana söz vermiştim..."

"Tanrı aşkına, kes şunu." Onu hafifçe sarstı. "Sana daha önce de söyledim, bu evlilikten ayrılmak *istemiyorum*. Ve eğer önümüzdeki yirmi yıl boyunca bana kızlarından başka bir şey vermezsen, kendimi kutsanmış sayarım."

Yüzünü onun boynuna gömüp ağlarken boğuk bir ses çıkardı. Çaresizce ona inanmak istiyordu. Onu yatıştırıcı bir şekilde salladı ve uzun bir süre sonra onu serbest bıraktı ve başı yastığa yaslanana kadar yavaşça indirdi.

"Neden dinlenmiyorsun *Cara*, uyandığında kızınla tanışmanın ve onu bu dünyaya uygun bir şekilde karşılamanın zamanı geldi." Theresa onun karanlık, yakışıklı yüzüne baktı, kuzeni kalkıp giderken Sandro'nun gergin omzunu sıktığını fark etmedi bile. Bir süre sonra görüşü bulanıklaşmaya başladı ve hâlâ kocasının iri, becerikli ellerinden birini güvenle kavrarken uykuya daldı.

Kızgın, boğuk seslerle uyandı ve yönünü bulmaya çalışırken gözlerini kırptırdı.

"Seni onun yakınında istemiyorum." Sandro'nun öfkeyle tısladığını duydu ve iki iri adamın silüetini görebildiği kapı aralığında yaşanan drama konsantre olmaya çalıştı. Biri açıkça Sandro'ydu, diğeri ise... biraz daha iyi odaklanmaya çalışarak gözlerini hafifçe kıstı. Babasına benziyordu.

"O benim kızım ve istediğim zaman onu göreceğim," diye kabadayılık taslayan diğeri adam, onun gerçekten de Jackson Noble olduğunu doğruladı.

"Ona zaten verdiğinden daha fazla zarar verebilmek için mi?" Sandro neredeyse öfkeden titreyerek sordu. "Onu bir daha böyle incitecek kadar yaklaşmana izin vermeyeceğim. Ve yakın zamanda istediğin torunu elde etmeyi unutabilirsin. Sana bu zevki tattırmayı reddediyorum."

"O zaman bunu yapana kadar onunla evli kal ya da bağdan vazgeç," diye alay etti babası.

"Üzüm bağı benim için hiçbir zaman babam kadar önemli olmadı. O lanet yeri geri alabilirsin. Senin pençelerini işimden ve varlığının lekesini de evliliğimden uzak tutmak istiyorum. Bir daha Theresa'ya kancanı takamayacaksın ve kesinlikle çocuklarımızın hayatında herhangi bir şekilde var olmayacaksın."

"Sandro..." Theresa hafifçe doğruldu. "Sorun değil. Onunla konuşmak istiyorum."

"Theresa..." Hafif karanlık odaya adımını atarken sesi öfkeyle titriyordu. "Hayır."

"Sorun yok." Dudakları titreyerek gülümsedi. "Artık beni incitecek gücü yok. Onu görmek istiyorum."

"Theresa..."

"Sandro." Sesi kararlıydı ve tartışmaya yer bırakmıyordu; babasının içeri girmesi için kenara çekilmeden önce içini çekti.

"Baba." Hayatı boyunca sevgisini ve onayını arzuladığı iri, yakışıklı adamın odaya girişini izlerken temkinli bir şekilde başını salladı.

"Theresa, hiç de kötü görünmüyorsun," diye ona her zaman kullandığı soğuk ve mesafeli ses tonuyla baktı ve Theresa hemen babasının neden ona sarılmadığını ve onunla vakit geçirmek istemediğini bir türlü anlayamayan o güvensiz küçük kıza geri döndü.

"Kızımı gördün mü?" diye sordu, sesi güçlü ve emindi. Hâlâ içinde bir yerlerde gizlenen küçük kıza ihanet etmiyordu.

"Henüz değil, hayır." Kadındaki yeni güç karşısında kararsız görünüyordu ve bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi.

"Bir bebeğe sahip olmanın insana neler yaptırdığı çok tuhaf," diye gözlemledi birden. O yeni hayatı, onun mutluluğunu tehdit edecek herkesten korumak için elinden geleni yapıyorsun. Beni incittiğin gibi bebeğimi de incitmene izin vermeyeceğim. Beni sevemediğin gibi onu da sevmeye hazır değilsen, seni onun hayatında istemiyorum: tüm kalbinle ve koşulsuz olarak." Sanki bir işaretmiş gibi, bir hemşire odaya telaşlı, pembe sargılı bir bohça getirdi. Dudaklarına parlak bir gülümseme yerleştirmeden ve bebeği Theresa'ya getirmeden önce odadaki gerginliği hissederek bir an durakladı.

"Bence bu ufaklığın annesiyle doğru dürüst tanışma vakti geldi de geçiyor bile." Hemşire güzel bebeği kollarına yerleştirirken Theresa'nın tüm yüzü aydınlandı ve kalbi yoğun bir sevgiyle doldu. Sonunda envanterini çıkardı... el ve ayak parmaklarını saydı, tüylü siyah saçlarını ve kadifemsi tenini okşadı. Ufaklık gül goncası ağzını açıp öfkeyle feryat etmeye başladığında bile bundan keyif aldı.

"Merhaba tatlım," diye fısıldadı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." Hemşire, yaşlı kadın göğüs pompaları ve indirme refleksi hakkında konuşmaya başladığında Theresa'nın yüzünün nasıl alevlendiğini görmezden gelerek, kaba bir şekilde ona emzirme konusunda hızlandırılmış bir kurs vermeye devam etti. Sandro başucunda otururken babası rahatsız bir şekilde kıpırdandı, yüzünde eğlence, ezici bir gurur ve şaşkın bir sevgi karışımı vardı. Onu daha önce hiç bu kadar savunmasız ya da koruyucu görmemişti. Rahatsız edici bakışları tekrar Theresa'ya kaymadan önce, babasına doğru uyarıcı bir bakış gönderdi. Bu sırada Theresa, hemşirenin geceliğinin korsajını kabaca aşağı çekmesinin ardından süttten şişmiş göğsünü onlardan gizlemeye çalışıyordu. Kadın belli ki Theresa'nın kocası ve babasının önünde utanacak bir şeyi olmadığını düşünüyordu. Elinde bir havlu tutmaya çalıştı ama Sandro uzanıp havluyu omzuna atarak göğsünü ve bebeğin başını örttü. Bebek meme ucunu buldu ve onu irkiltecek kadar büyük bir güçle memeye yapıştı. Onu babasından gizledi ama

onun telaşlı bakışlarını görmezden gelerek izleyebilmek için havluyu yan tarafında tuttu.

"Oldukça sağlıklı bir iştahı var, değil mi?" diye mırıldandı hayranlıkla, sesi hayranlıkla canlıydı. "Acıyor mu?" Theresa cevap olarak başını hafifçe salladı ve bu kadar görmezden gelinmeye alışık olmayan ve bundan hoşlanmadığı belli olan babasına gizlice bir bakış attı.

"Jackson, bozulan sözleşmenin ayrıntılarını daha sonraki bir tarihte konuşacağız. Üzüm bağına geri alabilirsin, lanet olası para da sende kalabilir ama kızın ve onun bana verdiği güzel bebek benim. Gerekirse sözleşmeyi ihlal ettiğim için beni dava et."

"O işe yaramaz toprak parçasını geri istemiyorum, şartları yeniden müzakere edebiliriz..." Babasının sesi neredeyse çaresiz geliyordu ve Theresa aniden iki adama da sabrını yitirdi.

"Benim hakkımda pahalı bir et parçasıymışım gibi konuşmayı kes," diye çıkıştı. "İğrenç işinizi başka yerde yapın. Bebeğimin yakınında bile istemiyorum. Baba, sana şartlarımı söyledim."

"Şimdi çok cesursun, değil mi?" diye alay etti babası. "Ama iş zora girerse, ne kadar güçlü olursun merak ediyorum?"

"Senin bilebileceğinden çok daha güçlüyüm, baba." Sakin bir şekilde gülümsedi. "Yıllarca sevdiğin insanlar tarafından sürekli reddedilmek seni oldukça sert bir deriye sahip yapabilir. Artık beni incitemezsin. Senin sevgi anlayışını istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. Artık hayatımda seni istemediğimi ya da sana ihtiyacım olmadığını fark ettim."

"Evet, artık sevgili kocanızın desteğine sahip olduğunuz için *çok* cesursunuz." Adamın sözleri acıyla doluydu. "Ama bebeğini sevebilir Theresa, ama *seni* asla sevmeyecek. Francesca Delvecchio'ya sahip ve evet, senin bebeğini isteyecek kadar İtalyan, bu yüzden onu senden uzaklaştırmanın bir yolunu bulması an meselesi." Theresa gözlerini kırıştırdı, babası daha önce hiç düşünmediği bir senaryo sunduğundan korkusu belli oluyordu. Yüzü öfkeyle kararmış, tüm vücudu gerginlikle sarılmış olan Sandro'ya bakmaktan kendini alamadı. Babasının boğazını parçalamak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Sanırım gitme vaktin geldi baba," diye fısıldadı acı içinde ve babası topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce son bir kez daha dudak büktü.

"*Sakin* söylediklerine inanayım deme, Theresa," diye fısıldadı Sandro sert bir sesle, bakışlarını ona odaklayarak. "Sakin buna cüret etme!"

"Onu sevdiğini biliyorum Sandro," diye fısıldadı. Bebeği mi yoksa Francesca'yı mı kastettiğinden emin değildi ve yüzündeki belirsizlik ifadesinden onun da emin olmadığını ve bu yüzden nasıl cevap vereceğini şaşırdığını anlayabiliyordu. "Onu benden almaya çalışır mıydın?"

"*Hayır!*" diye neredeyse bağırdı ve bebek irkildi. Theresa, bebek yeniden emmeye başlayana kadar hafif sallama hareketleriyle onu yatıştırdı. Öfkesini dizginledi ve gözle görülür bir çabayla sesini yumuşattı. "Ben sana bunu yapmazdım. Seni *asla* böyle incitmem."

"Ama onu istiyorsun..." Yine belirsizlik vardı ve kaşları daha da çatıldı. "Eğer *bebeği kastediyorsan*, evet, tabii ki onu istiyorum. Ama bu bir

Benim için paket anlaşma. İkinizi de istiyorum. Siz benim ailemsiniz. Sizinkinden ayrı bir hayat istemiyorum. *Bizim hayatımızı* istiyorum. Son birkaç aydır birlikte inşa ettiğimiz hayatı."

"Ne demek istiyorsun? Tek konuştuğumuz şey boşanmaktı," diye şaşkınlıkla sordu.

"Birlikte geçirdiğimiz tüm o gecelerden bahsediyorum. Filmler, oyunlar, harika sohbetler... Bunlar ilişki kurmak değilse neydi? Yatakta harika olduğumuzu biliyorduk. Ama çiftlerin yaptığı diğer şeyleri hiç denemedik. Son birkaç aydır bunları yaptık. Bazı şeyleri biraz ters yapmış olabiliriz, *Cara*, ama bu Rick ve Lisa'nınki gibi sağlam bir evliliğimiz olamayacağı anlamına gelmez. Aramızda boşanmaktan bahseden tek kişi sendin. Ben boşanmak istemiyorum. *Bizi* istiyorum. Birlikte."

"Bence," diye fısıldadı kadın, Sandro onu zar zor duyabiliyordu ve sözlerini anlayabilmek için daha da yaklaşması gerekiyordu, "Bence sen harika bir adamsın Sandro. İyi bir adamsın ve bu yüzden işleri yoluna koymak için her şeyi yapacağını biliyorum. Bebeğe ve bana normal bir hayat vermek için her türlü fedakârlığı yaparsın. Ama bunu yapmana izin veremem. Sırf doğru olanın bu olduğunu düşündüğün için istediğin şeylerden vazgeçmene izin veremem."

"Yine mi bu," diye mırıldandı sabırsızca. "Kısa sürede iblislikten azizliğe geçtim, değil mi? Beni çok ama *çok* dikkatli dinlemeni istiyorum Theresa, çünkü bunu bir daha söylemeyeceğim. Ben bir aziz değilim. Seni ve bebeğimizi yanımda istediğimi söyledim ve bir aile olmamızı istediğimi söyledim çok bencil davranıyorum. İtalya'da görevlerim

var, sevdiğim insanlar var.

ve ilgilenmem gerekiyor. Ama şu anda bunların hiçbirini umurumda değil çünkü uyanık olduğum her anı seninle ve bu bebekle geçirmek istiyorum. Seninle kurduğum bu hayat, artık benim için önemli olan tek şey. Bu yüzden lütfen bana gerçekten ne istediğimi düşündüğünüzü söylemeyi bırakın ve bir değişiklik yapıp beni dinlemeyi deneyin."

Theresa kararsızca ona baktı. Onun ciddi olduğuna inanmaya cesaret edebilir miydi? Bunun gerçekten iyi bir rol olmadığına? Boğazını temizledi, bir yanıt oluşturmaya çalışıyordu ama adam eğilip onu nazikçe öptü ve sözcükleri susturdu.

"Hiçbir şey söyleme Theresa. Sadece bana bir şans ver." Son kurtuluş şansı olarak onunla birlikte bir çıkıntıya tünemiş bir adam gibi görünüyordu. Buna nasıl karşı koydu? Nasıl karşı *koyabilirdi*? "Senden kendini tekrar savunmasız bırakmanı istediğimi biliyorum ve bunun için çok üzgünüm. Ama bana güvenmeni istiyorum. Sadece bir kez daha... Bana güvenmene izin ver." Derin bir nefes almadan önce dudağını ısırdı ve onunla birlikte o çıkıntıya adım attı.

"Bu ufaklığı eve götürmeden önce ona bir isim vermeliyiz," dedi hafifçe, adamın dakikalardır tuttuğu nefesini bırakmasına aldırmadan. Adamın gerginliğinin boşaldığını hissetti ve rahatlaması o kadar baskındı ki neredeyse elle tutulur bir şeydi.

"Bir fikrin var mı?" diye sordu boğuk bir sesle, başparmağıyla bebeğin yumuşak başının üstünü okşamak için uzandı, bir şekilde göğsünün hassas cildine de dokunmayı başardı ve temastan ürperdi. "Şey, tüm bu bulanık siyah saçları olduğu için, muhtemelen Lily ile devam etmeliyiz." Adamın yüzü zevkle aydınlandı ve kızın gülümseyen ağzına hızlı bir öpücük bıraktı. "Umarım Sofia gibi değil de Lily gibi bir mizacı vardır."

"Eğer sana çekerse, sarsıntılı bir yolculuk bizi bekliyor demektir," diye şaka yaptı ve kız gözlerini devirdi.

"Lütfen, sen de melek değilsin," diye karşılık verdi hiç öfkelenmeden. "Ona Lily adını verelim ve en iyisini umalım."

"Hmm, eğer senin gibi inatçı ve öfkeli olursa, ona daha da bayılacağım," diye itiraf etti. "Bu kesinlikle hayatı ilginç kılacak."

"Neden sürekli kız oyuncakları ve kıyafetleri alıyorsun Sandro?" diye sordu kısa bir sessizlikten sonra ve başparmağı devam etmeden önce okşamaya sonsuz küçük bir saniye ara verdi. "Yani, şimdi onlar için minnettarım elbette. Ama neden?"

"Neden?" Başını salladı ve gözlerini onunkilerle buluşturmadan önce tekrar tereddüt etti. "Ben sadece... bir kız umuyordum." Kızın çenesi düştü ve birkaç dakika boyunca ona bakakaldı. Bu düşünce aklının ucundan bile geçmemiştir.

"Bir kız mı umuyordun?"

"Evet. Hem de çok," diye onaylayarak onu sendeletti, ama gözleri sabitti, böylece samimiyetinden şüphe duymadı.

"Anlamıyorum." Başını hafifçe salladı. "Neden?" Adam cevap vermedi, gözlerini göğsünde emzirdiği bebeğe dikti.

"Sandro?" Kadın sordu ve Sandro gözlerini bir kez daha onunkilere dikti.

Omuz silkmeden önce gizemli bir şekilde gülümsedi.

"Bu konuşmayı yapmanın ne yeri ne de zamanı Theresa," diyerek onu sinirlendirdi.

"Ama..."

"Bunu yakında konuşuruz ama sanırım şu anda Lily'nin gazı çıkarılmaya hazır." Minik ağzı gevşemiş olan bebeği işaret etti. Korsesini beceriksizce yukarı çekti ve sonra bebek omzunun üzerinden sarkana kadar Lily'yi beceriksizce yeniden konumlandırdı.

"Hemşireyi çağırabilir misin?" diye sordu Sandro'ya, önceki yorumunu şimdilik aklından çıkararak. "Bunu nasıl yapacağımdan emin değilim."

"Elinizi dairesel hareketlerle sırtına sürün." Omuz silkmeden önce kızın gözlerindeki şaşkınlığı fark etti. "Dün gece hemşire bana nasıl yapılacağını gösterdi. Sen baygındın ama onu doyurmayı başardılar ve gazını çıkarmam için bana teslim ettiler."

Theresa onun talimatlarına uydu ve kısa süre sonra minik bir geçirmeyle ödüllendirildi. Bu ses sadece yeni bir ebeveynin takdir edebileceği şekilde çok sevimliydi ve duyduklarında birbirlerine sırttılar. O muhteşem dayanışma anında Theresa yeniden sonsuza dek mutlu olma ihtimaline inanmaya başladı ve bu onu ölesiye korkuttu.

Sıkıntılı bir bebeğin ince feryat sesi Theresa'yı huzursuz uykusundan uyandırdı. Doğrulup yataktan kalktı ve halsiz bir şekilde çocuk odasına doğru yürüdü. Oraya vardığında gözlerini kırıştırarak zaten mevcut olan

Sandro ağlayan kızını güçlü kollarıyla şefkatle kucaklıyordu. Üzerinde sadece bir çift boxer vardı ve minik bebeği güçlü, çıplak göğsüne yaslamıştı. Ona nazikçe mırıldanıyordu ve Theresa ortaya çıkan bu tatlı tablo karşısında donup kalmıştı.

Başını kaldırdı ve onun kapının girişinde durduğunu gördü. Saçları dağınıktı ve diken diken olmuştu.

"Selam." Ona gülümsedi. "Bunu uyuyarak atlatırsın diye umuyordum. Daha önce bitkin görünüyordun. Aç olduğunu sanmıyorum. Sadece huysuz. Sanırım ıslak bezi onu uyandırdı. Altını değiştirdim, şimdi kuru ve rahat, ama henüz kötü ruh halini üzerinden atamadı." Theresa onlara doğru yürüdü ve şişkin bir pazunun üzerinden Lily'nin buruşmuş küçük yüzüne bakıp eğlenerek gülümsedi.

"Çok huysuz." Bebeğin nemli alnına bir öpücük kondurmak için eğildi ve bu sırada yanağı göğsüne değince Sandro'nun gerildiğini hissetti. Theresa boğazını temizleyip geri adım atmadan önce ikisi de garip bir şekilde durakladı. Yastıklı sallanan sandalyeye çöktü ve ayaklarını altına sıkıştırarak Sandro'nun ağlayan bebekle nazikçe konuşmaya ve adım atmaya devam etmesini izledi.

Sonunda Theresa'nınkinin yanındaki ikinci sallanan sandalyeye oturdu ve bir yandan da bebeği yatıştırmaya devam etti. Lily'nin feryatları sonunda uykuya dalmadan önce birkaç hüzünlü burun çekmeye kadar azaldı. Theresa ona doğru baktı ve Sandro'nun da uykuya daldığını görünce gülümsedi. Lily, Sandro'nun göğsüne sıkıca yapışmış ve minik sırtında geniş bir el ile yerinde tutuluyordu.

Adamdan bebeğe baktı ve aralarındaki benzerliklere gülümsedi. Lily'nin ağzı onunkine benziyordu ve kaşlarının duruşundaki bir şey yüzde yüz Sandro'ya benziyordu. Theresa sessizce kalktı ve bebeği almak için yanına gitti. Elini hareket ettirmeye çalıştığında Sandro'nun kaşları çatıldı ve onun yerine elini hafifçe sıktı.

"Sandro," diye fısıldadı, "bırak onu yatırayım." Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve kızın kendisine doğru eğildiğini görünce gülümsedi.

"Theresa," diye mırıldandı ve o korunaksız anda Theresa onun sıvı kahverengi gözlerinde kendisini sarsan bir duygu derinliği gördü. Gözlerini kırptırdı ve o bir saniye içinde adam tamamen uyandı ve gözleri tekrar nötr ve hafif mesafeli bir hal aldı. Theresa hayal edip etmediğinden emin değildi.

duygunun yoğunluğu ya da değil. Lily'yi tutmaktan vazgeçti ve başını eğerek onun yumuşak siyah saçlarına sevgi dolu bir öpücük bıraktı.

Theresa onun kalkıp kendisini beşiğe kadar takip ettiğinin farkındaydı. Tam arkasında durdu ve Theresa bebeği yatağına yatırırken omzunun üzerinden onu izledi. Theresa onun ve kendileriyle tamamen çıplaklık arasında duran tek şeyin geceliği ve boxer'ı olduğu gerçeğinin son derece farkındaydı.

"Senin burnunu almış," diye fısıldadı kulağına adam ve kadın sıçradı, adamın sıcak nefesini teninde hissedince şaşırdı ve rahatsız oldu.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu rahatça. "Bilemiyorum."

"Bu açık bir burun..." Adamın eli omzuna geldi ve kadın adamın sıcak elini çıplak teninde hissedince gerildi. Nefes alış verışı sığılaştı. Adamın eli, okşamaktan başka bir şeyle karıştırılamayacak bir hareketle omzundan aşağı indi ve üst kolunu gevşekçe zincirledi. Diğer elini de yukarı kaldırarak serbest kolunu benzer bir şekilde kavradı. Kadını, sıcak ve sert göğsüne yaslanana kadar nazikçe geriye doğru sürükledi ve memnuniyet dolu bir gümbürtüyle onu kavrayışını serbest bıraktı. Güçlü kolları kadının belini sardı ve ikisi de uyuyan bebeklerini izlerken ona sarıldı.

Gerginlik sonunda vücudunu terk etti ve kendini onun karşısında gevsemeye bıraktı ve başını omzuna yaslamak için geriye doğru eğdi.

"Bak ne yaptık," diye mırıldandı kulağına, alçak sesi sevgi ve gururla dolup taşıyordu. "O mükemmel." Theresa onun sesinde duyduğu hayranlık karşısında gülümsedi.

"Her aptalın bebek yapabileceği söylenir," diye alay etti ve adam homurdandı.

"Evet, ama içlerinden herhangi biri bunun kadar mükemmel bir bebek yaptı mı?"

Theresa kırışık yüzü, yanaklarını pembeleştiren hafif süt döküntüsü ve yumuşak, dikenli saçlarıyla uyuyan bebeğe baktı. Kırışık, huysuz, küçük yaşlı bir kadına benziyordu... ama o *onların kırışık*, huysuz, küçük yaşlı kadınıydı ve çok sevimliydi.

"Hayır... Hiçbirinin öyle olduğunu sanmıyorum," diye kendini beğenmiş bir şekilde onayladı. "Theresa..." Adamın sesi ciddi bir tona büründü ve kadın tekrar gerildi.

"Ben sadece... Ben istedim ki..." ne diyeceğini şaşırmış gibiydi ve Theresa kaşlarını çatarak gerçekten böyle bir söz verip veremeyeceklerini merak etti.

konusuyorlardı. Lily'nin doğumunun üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti ve henüz onun bir kız çocuğu umduğu iddiasını tartışmamışlardı.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda ve kadın hafifçe dönüp onun yüzüne baktı, sözleri karşısında gözle görülür bir şaşkınlık yaşadı.

"Ne için?" diye sordu.

"Bana istediğimi hiç bilmediğim her şeyi verdiğin için," dedi uzun bir aradan sonra. Sesi duygu yüklüydü ve doğrudan kızın gözlerine baktı. Ona inanmasını isterken gözleri şiddetle yanıyordu.

"Sana ne verdim Sandro?" diye sordu Sandro'nun kollarında tamamen dönerek.

"Bir hayat." Bu iki kelime onu hayal kırıklığına uğrattı çünkü ona hiçbir şey söylemiyorlardı. Tam ondan biraz daha detaylandırmasını isteyecekti ki, başka kelimeler de döküldü ağzından. "Mutluluk, memnuniyet ve güzel bir kız."

"Peki hayattan tek istediğin mutluluk ve memnuniyet mi?" diye sordu onun sözlerini biraz düşündükten sonra. Adam gülümsedi.

"Hayır. Bundan daha fazlasını istiyorum. Ama bu iyi bir başlangıç." "Başka ne istiyorsun?" diye sordu.

"Sen," dedi tereddüt etmeden.

"Bana sahipsin."

"Hayır, istemiyorum. Eskisi gibi değilsin, ilk evlendiğimiz zaman, ben aptalca kalbini ve egonu ayaklar altına almadan önceki gibi."

"O zamandan beri değiştim, büyüdüm. Bir daha asla o zamanki kadın olamayacağım."

"Evet, değiştin -pek çok harika yönden- ama aynı zamanda daha temkinli oldun. Ve seni suçlamıyorum, gerçekten suçlamıyorum. Ama bana tekrar güvenmeni istiyorum."

"İstiyorum," diye fısıldadı.

"Hayır, bana tüm kalbinle güvenmeni istiyorum Theresa. Beni tekrar sevmen için kendine izin vermeni istiyorum. Seni incitmeyeceğim."

"Sana neden bir daha o şekilde güveneyim Sandro?" diye fısıldadı ve Sandro gülümseyerek yüzünü kavrayıp gözlerinin içine baktı.

"Çünkü seni seviyorum, Theresa." Bu sözler onu şaşırtmıştı. Bunları beklemeliydi, bunları söyleyeceğini bilmeliydi, ama nedense

Ama Şimdi onlarla nasıl başa çıkacağını, onları nasıl değerlendireceğini ya da daha da kötüsü onlara nasıl inanacağını bilmiyordu.

Acı tatlı gülümsedi.

"Bana henüz inanmadığını biliyorum," diye fısıldadı. "Ama seni ikna etmek için hayatımın işini yapacağım." Başını eğdi ve onu nazikçe öptü, dudakları onunkilerde nemli, nazik ve tatlıydı. Başını çok hızlı kaldırdı ve Theresa teması uzatmak için ayak parmaklarının üzerine  ıktı.

"Sandro..." Kadın ne diyeceğini bilemedi ama adam başını salladı ve nazikçe gülümsedi.

"Sorun değil. Sadece bilmeni istedim." Adam onu tekrar öptü, bu sefer biraz daha ısrarla öptü ve kadın onun ereksiyonunun karnına doğru gerildiğini hissedebiliyordu. Bu onu ürküttü       uzun zamandır onu gerçekten hissetmemişti. Uyuyan hormonları bir anda canlandı ve ona daha da yaklaŐarak sertleŐmiŐ penisine kendini kasten s rtt .  p Őmeyi derinleŐtirdi, dili beceriksiz bir çaresizlikle ağzına daldı ve ustalıktan yoksun oluŐu onu daha da acıktırdı.

"Doktor geçen hafta seks için bana izin verdi," diye hatırlattı ona ve adam onun acil sözleri karşısında inledi.

"Sana nasıl hissettiğimi söylemedim       seni yatağa atmaya çalıŐıyordum." Sesi arzu doluydu ve kadın onun kızarmış yüzüne gülümsedi.

"Bunu biliyorum, Sandro. Şimdi acele et ve beni yatağa götür, olur mu?"  rperdi ve onu kollarına alıp bebek odasından çıkarıp yan taraftaki kendi odasına taşıdı.

Onu nazikçe yatağa yatırdı ve geceliğini başından yukarı çekip bir kenara fırlatmasını izledi, koyu renk gözleri arzuyla uykuya dalmıŐti. Birdenbire utanan Theresa hamileliği sırasında kilo aldığını ve bazı çatlaklar oluŐtuđunu hatırladı. Adamın en son seks yaptığı o ince, pürüzsüz tenli kadın değildi. Kendini örtmek için ellerini kaldırdı ama Sandro saygıyla k fredince durakladı ve ona baktı. Adam ateşli gözlerini ondan alamıyordu; hangi yemekten baŐlayacađını düşünürken ziyafete bakan a  bir adama benziyordu.

Utanga lığını unutmuŐ bir halde, adamın boxer'ını karıŐtırmasını ve bir kenara atmasını hayranlıkla izledi. O kadar sertleŐmiŐti ki acı verici görünüyordu ve muhteşem penisinin her atıŐında kalbinin nasıl çarptığını görebiliyordu.

"Tanrım," diye hafifçe inledi, sesi huşu içindeydi ve biraz da inanamıyordu. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım... hatırladığımdan daha güzelsin." Yatağa doğru sendeledi ve onu kollarının arasına alarak açlıkla öptü. Her zamanki inceliği kaybolmuştu; aç öpüşme, çarpışan burunlar ve çarpışan dişlerle neredeyse ergenlik çağına özgü bir gariplikteydi. Ama hayvani bir vahşilikle birbirlerine saldırırlarken ikisinin de umurunda değildi.

Theresa'nın bir anlık aklı başına geldi ve ondan prezervatif takmasını istedi. Geçmişte olsa Sandro bu istek karşısında çileden çıkardı. Bu kez sersemlemiş bir halde yataktan kalktı ve misafirlerinin ihtiyacı olur diye her altı ayda bir yeni bir kutu prezervatif stokladıkları banyolu odaya doğru ilerledi. Saniyeler içinde elinde kutuyla geri dönmüştü ama o kadar çok titriyordu ki ambalaj onu yenmişti.

"Yapamam..." diye homurdandı hayal kırıklığı içinde ve kadın kutuyu ondan biraz daha sabit ellerle aldı. Bir prezervatif çıkarmayı başardı, kutuyu bir kenara fırlattı ve folyo paketi yırtarak açtı. Sorgulayıcı bir bakışla küçük lastik daireyi havaya kaldırdı ve adamın göz bebekleri daha da büyüdü.

"Sen yap," diye ısrar etti boğuk bir sesle ve kadın önce gülümsedi, acı verici bir yavaşlıkla prezervatifi onun uzunluğundan aşağı yuvarladı. İyi bir önlem için ona bir vuruş daha yaptı, ama adam kendini onun dokunuşundan uzaklaştırdı.

"Yapma... bebeğim... Boşalacağım."

Elini ensesine götürdü ve onu bir başka acil öpücük için aşağı çekti. Sandro öpüşmeyi kesmeden onu sırtüstü çevirdi ve kalçalarını kendi kalçalarıyla ayırdı. Bariz çaresizliğine rağmen, yavaşça ve sonsuz bir nezaketle kadının içine girdi.

"Canını acıtıyor muyum?" diye sordu Sandro onun ağzına karşı ve kadın olumsuz bir şey mırıldanarak, içinde daha fazlasını istediğini açıkça belirtmek için onu geri itti. Sandro'nun kendini tamamen kılıfına sokmadan önce ihtiyaç duyduğu tek davet buydu. İkisi de inledi ve Sandro başını arkaya eğdi, gözleri coşkuyla kapandı.

"Tanrım... Theresa... çok uzun zaman oldu! Çok uzun zaman oldu," diye fısıldadı. "Bunu özledim. *Seni* özledim." Adam hareket etmeye başladı ve Theresa içindeki dolgunluk hissiyle nefesini tuttu. Adam onun vücudunu çok iyi tanıyordu ve her vuruş tam olarak doğru noktaya isabet edene kadar pozisyonunu hafifçe değiştirdi. Çok uzun sürmedi - neredeyse beş dakika- ve evliliklerinde ilk kez Sandro tüm kontrolünü kaybetti ve ondan önce boşaldı. Theresa

Vücudu kasılırken ve sırtı kamburlaşırken yüzünün buruşmasını izledi. Kendini tutmaya çalışıp tutamadığında boğazından umutsuz bir ses koptu. Theresa saniyeler sonra onu takip etti, onun orgazmı kendisinininkini tetikledi. Etrafında kenetlendi, onu sıkıca sıktı ve kendi zevkini alırken onun zevkini uzattı.

Karşılıklı güçlü orgazmlarının ardından birkaç dakika boyunca ikisi de durağan bir şekilde asılı kaldılar ve Sandro birkaç dakika sonra onun yanında yatağa yığılıp onu kollarına alırken ağır bir şekilde nefes alana kadar zaman donmuş gibiydi.

"Theresa, hayatımın aşkı," diye fısıldadı saçlarına, nefeslerini tutmaya çalışırken ve Theresa memnun bir iniltiyle onun göğsüne sokulup güçlü kollarında uykuya dalmadan önce gülümsedi.

ÇA PTE R TWE LVE

I Üç hafta sonra Theresa kahvaltı için mutfağa gitti. ve bulundu onu koca zaten oturmuş at ve elinde gazeteyle masaya oturdu. Lily'yi çoktan giydirmiş ve küçük bebek taşıyıcısını önündeki masaya yerleştirmişti. Lily uyuyordu ve Sandro gazetesine o kadar dalmıştı ki ilk başta onu fark etmedi. Phumsile'in izin günüydü, bu yüzden kendisine bir kase mısır gevreği, kızarmış ekmek ve biraz kahve hazırlamıştı. Onları gördüğünde gülümsedi, yüreği taşıyordu İkisini de seviyorum.

"Günaydın," diye neşeyle selamladı kahvaltı köşesine doğru ilerlerken. Önce bebeğin yanağına bir öpücük kondurdu, sonra da kısa bir tereddütten sonra kocasının zayıf yanağına bir öpücük kondurdu. Sandro bugünlerde çok daha sevecen olsa da, onun yanında hâlâ belli bir çekingenlik hissediyordu, ona onun kendisine dokunduğu kadar özgürce dokunup öpebileceğinden emin değildi. Aptalca davrandığının farkındaydı ama duygusal engellerini aşamıyor gibiydi. Ona her gün onu sevdiğini söylüyordu ama yine de kendini ona inanmaya ikna edemiyordu. Kendisini sık sık alaycı bir şekilde, onun bu sözleri gerçekten mi söylediğini yoksa sadece duymak istediği şey olduğunu düşündüğü için mi söylediğini merak ederken yakalıyordu. Kendini anlamıyordu, görünüşte istediği her şeye sahipmiş gibi görünüyordu ama yine de bunun gerçek olduğuna tam olarak inanmıyordu.

"Günaydın." Ona gülümsedi ve gazetesini bir kenara bırakıp mısır gevreği alıp karşısına oturdu. Artık bunu her zaman yapıyordu. Tüm dikkatini ona vermiş gibiydi: ne zaman bir odaya girse iş dünyası sayfaları bir kenara bırakılıyor, televizyon kapatılıyor, telefon görüşmeleri sonlandırılıyor ve hisse senedi raporları dikkatsizce bir kenara atılıyordu. Onun nasıl hissettiğini, gününün nasıl geçtiğini bilmek istiyordu,

planlarının ne olduğunu. Sürekli konuşuyorlardı, birlikte dostça akşamlar geçiriyorlardı ve o çok ilgili bir babaydı. Sakin bir aile Noel'i geçirmişlerdi ve ikisi de Lily'ye yıllarca oynayamayacağı, son derece kullanışsız oyuncaklar almaktan büyük zevk duymuşlardı. Sandro ona zümrüt bir kolye ucu ve küpeler hediye ederek sürpriz yapmış, Lily de Sandro'ya üzerinde Lily'nin ve kendisinin isimlerinin kazılı olduğu gümüş bir Montblanc kalem hediye etmişti. Yeni yıl da aynı şekilde sessiz geçmiş, sadece Rick, Lisa ve Rick'in kardeşini havuz başında barbekü yapmaya davet etmişlerdi. Her gece sevişiyorlar ve o uzun, karanlık saatler boyunca onun vücuduna tapıyordu. Harika bir hayatları vardı. Peki neden ona güvenemiyordu?

Çekingenliğinin Sandro'yu hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu... cehennem, onu hayal kırıklığına uğratiyordu, ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. Sadece ne olduğunu bilmiyordu. "Uyumana izin ver eyim dedim," diyordu kahvesini yudumlarırken. "Dün gece Lily'nin ve benim isteklerim arasında pek bir şey yapamadın.

Uyu." Kızardı ve gözlerini mısır gevreğine çevirdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Cep telefonu çaldı ve bir gece önce şarj olması için bıraktığı mutfak tezgâhından aldı. Ekrana hızlıca bir göz attığında arayanın Lisa olduğunu gördü.

"Selam," diye selamladı.

Kuzeni, "Hey sen, Doğum Günü Kızı," diye selam verince Theresa başladı. Bugün onun doğum günüydü. Tamamen unutmuştu. "Rhys ve ben seni ve Lily'yi öğle yemeğine çıkarıyoruz. Bizim ikramımız. Ama önce ciddi bir doğum günü alışverişi yapacağız."

"Emin değilim..."

"Tartışmaya gerek yok kuzen. Sandro'nun anlayış göstereceğinden eminim. O işe giderken senin doğum gününü tek başına geçirmeni beklemeyecektir... ve bu akşam seni alabilir." Theresa hafif sersemlemiş Lily'yle cee-e oynayan Sandro'ya baktı. Onun kızlarıyla ciddiyetle oynamasını izlerken dudaklarında çaresiz bir gülümseme belirdi. Lily şaşkın görünüyordu ama en azından henüz ağlamaya başlamamıştı.

Lisa ile konuşmasına yeniden odaklandı, Sandro'nun onun doğum günü olduğuna dair hiçbir fikri olmadığından emindi ve bu yeni Sandro'nun bu bilgiyi keşfetme zahmetine katlanmadığı için kendisine ne kadar kızacağını bildiği halde onu bilgilendirmeyecekti.

"Uhm... tamam, ne zaman buluşmak istersin?" O ve kuzeni buluşmalarının lojistiğini çabucak hallettiler ve kısa bir süre sonra telefonu kapattı

planlarını tamamladıktan sonra.

"Elisa'yla mı buluşacaksın?" Bu bir ifadeden çok bir soruydu. Sandro Lily'yi taşıyıcısından kaldırmış, göğsüne bastırmış, bir yandan da parmaklarından birini emiyordu.

"Evet, biraz alışveriş ve öğle yemeği."

"Siz kızlar gününüzün tadını çıkarırken Lily'yi ofise götürmemi ister misiniz?" Bu bencilce teklife gülümsedi, adamın kızına iş yerinde hava atmaya *bayılacağını* biliyordu.

"Teklifin için minnettarım Sandro, ama hâlâ emzirirken onu bu kadar uzun süre benden uzak tutmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Bu mantık karşısında yüzünü buruşturdu. İsteyken Lily'yi özlediğini biliyordu. Bir aylık babalık izninden sonra istemeye istemeye işe dönmüştü ama her gün arayıp "kızlarını" özlediğini söylüyordu. Çok tatlıydı.

Adamın kahve yudumları arasında kızına tatlı sözler mırıldanmaya geri dönmesini izledi.

"Sandro, evliliğimizle ilgili haberi basına kimin sızdırdığını biliyor musun?" Bunu sorarak kendini şaşırttı ve adamın sarsılmasından sorunun onu şaşırttığını anlayabildi. Sandro gözlerini ona dikti, Lily'nin ruh halini ölçmeye çalışırken dalgınca onu sallıyordu.

"En büyük kız kardeşim Gabriella, arkadaşlarından biriyle özel aile işimiz hakkında patavatsızca konuşmalar yaptı. Babam öldüğünde, aile haftalarca haberlerdeydi ve bu 'arkadaş' biraz para kazanmak için altın bir fırsat gördü. Kamuoyunun dikkatini çeken tek şey evliliğimiz değildi. Kız kardeşim Rosalie'nin genç yaşta yaptığı kürtaj haberlere konu oldu, diğer kız kardeşim Isabella'nın kocasını aldatması..." Tiksintiyle başını salladı. "Bizimki, babanın olaya karışması nedeniyle *en büyük* haber oldu. Aile için kötü bir zamanı daha da kötüleştirdi. Rosalie'nin hamileliği ve ardından gelen kürtaj haberinden sonra hasar kontrolü yapmakla o kadar meşguldüm ki, evliliğimizin hikayesi ilk ortaya çıktığında, annem dikkatimi çekene kadar bunun farkında bile değildim. Her şeyi bırakıp sana geldim. Bunun doğru olduğunu düşüneceğin düşüncesine dayanamadım... evliliğimize o kadar az değer verdiğimi düşünecektin ki, seninle bu konuda konuşmadan boşanma davası açacaktım."

"Arkadaşına ne oldu?"

"Sırlarımızı üç kuruşa sattı ama toplumumuzda sahip olduğu statü sifıra indi. Artık toplumda hoş karşılanmıyor.

bir zamanlar hükmetti. İnanın bana, onun gibi biri için bundan daha büyük bir ceza olamaz. Gabriella sağduyu konusunda değerli bir ders aldı ve şu anda birkaç İtalyan yayın organı, ellerine tutuşturulan zaten ilgi çekici olan hikayeyi desteklemek için sözde 'gerçeklerin' çoğunu tamamen uydurdıkları için iftira davasıyla karşı karşıya. Boşanma davası açtığım 'gerçeği' gibi."

"Ayrıca..." Kadın durakladı. "Ayrıca?" diye sordu.

"Neden aramadın? Her gün arayacağına söz vermiştin," diye fısıldadı.

"*Cara*, babam yeni ölmüştü. Kız kardeşlerim, annem ve *Nonna* duygusal olarak enkaz halindeydiler... İlgilenmem gereken çok şey vardı ama seninle her konuştuğumda tek istediğim oradan çıkıp eve gelmekti." Bu, birkaç dakika içinde evlerinden ikinci kez "ev" diye söz ediydi ve bu sözcük onun içini ısıttı. "İnan bana, geri dönme dürtüsü o kadar güçlüydü ki, garip küçük konuşmalarımızdan birinin ardından beni havaalanına götürmesi için bir araba sipariş ettim. Kalbimin sesini dinlemekle sorumluluklarımı yerine getirmek arasında kaldım. Ama telefon görüşmelerimizi sıkı bir şekilde sınırlandırmıyordum, bu sorumlulukları terk edebilirdim."

"Yapmazdın," dedi inanmaz bir kahkaha atarak. "Cazibeni hafife alma, tatlım. Ya p a r d ı m ... bir anda

Kalp atışı. Aramamakla bencillik ettiğimin farkındayım ama tüm bu karmaşayı kız kardeşlerime devredip sana geri dönme dürtümü kontrol edebilmemin tek yolu buydu. Aynı zamanda, çok yapmacık konuşmalarımız da meseleye yardımcı olmuyordu. Yine de senin için endişeleniyordum, bu yüzden neredeyse her gün Phumsile'i arayıp nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum. Ona gizlilik yemini ettirdim ve her konuştuğumuzda ona üçüncü dereceden hakaret ettim. Seninle konuştuğumuzda çok sinirleniyordum ve sesindeki duygusal mesafeden nefret ediyordum. Ayrıca yanlış bir şey söyleyip seni daha da uzaklaştırmaktan korkuyordum. Bu beni duvara çarptırıyordu."

Hafifçe güldü.

"Duvardan yukarı," diye düzeltti.

"Ne?" Adam şaşkın görünüyordu.

"Seni 'duvara tırmandırıyordu'... içine değil."

"Duvara doğru, duvardan yukarı, duvarın üzerinden, her neyse." Küçümseyici bir el hareketi yaptı. "Beni deli ediyordu." Onun İngilizce deyimini kavrayamamasından etkilenen Theresa tekrar güldü ve konuyu kapatmaya karar verdi. Adamın açıklamaları Theresa'nın ilişkileriyle ilgili süregelen huzursuzluğunu bir nebze olsun gidermişti. Lily telaşlanmaya başlayınca Theresa ona doğru uzandı ve hızlı ve etkili bir şekilde bir göğsünü açtı, Lily açlıkla ona yapıştığında hafifçe irkildi. Sandro çenesini bir elinin avuç içine aldı ve onları sahiplenerek izledi. Onun Lily'yi beslemesini izlemek hoşuna gidiyordu. Aslında Lily'nin göğüslerinin yeni şekli ve büyüklüğü onu öylesine büyülemişti ki, her seviştiklerinde onlara nazıkçe ve biraz da saygıyla yaklaşıyordu.

"Sorularıma cevap verdiğiniz için teşekkür ederim," dedi birkaç dakikalık sessizliğin ardından, sadece açlıkla beslenen bebeğin burnundan gelen sesle bozulan sessizliğin ardından.

"Diğerlerine de cevap vermekten mutluluk duyarım." Adamın sesi davetle kesildi ve kadın başını salladı.

"Bildiğim iyi oldu." Ona Francesca hakkında, gelecekleri hakkında sorular sorması gerekiyordu... ama Lisa'yla buluşacaktı. *Daha sonra*, kendi kendine söz verdi. Ona daha sonra soracaktı. Kafasının arkasında ona korkak diyen küçük sesi duymazdan geldi.

"Peki bu akşam için planın nedir?" Theresa tatlı olarak yediği çikolatalı muslu pastanın tadını çıkarırken Lisa merakla sordu.

"Muhtemelen sakın bir akşam geçireceğiz." Omuz silkti. "Sandro doğum günüm olduğunu bilmiyor."

"Ah." Lisa Theresa'ya dönmeden önce uzun bir süre başka bir yere baktı. "Ona söylememi ister misin?"

"Hayır, öğrenirse kendini çok kötü hisseder." Lisa'nın dudakları yanlara doğru eğildi. "En azından kayıtsız kalmazdı," dedi Lisa. "Ki bu da

Muhtemelen bir yıl önce de böyle olurdu."

Theresa başını salladı.

"Biliyorum." Durakladı. "Beni sevdiğini söyledi... yaklaşık bir ay önce. Ve o zamandan beri her gün söyledi. Ama kendimi ona inanmaya ikna edemiyorum."

Kuzeni, "Theresa, sana aşık olduğun bir süredir benim için oldukça açıktı," diyerek onu şaşırttı.

"Öyle mi?"

"Evet... Sanırım borcumu sebepsiz yere affetmeye çalıştığında ve sen amniyosentezden sonra bayılıp ben oraya gittiğimde ağlamaya başladığında bunu görmeye başladım. Rick haklıydı, sen gözyaşlarına boğulduğunda adam yıkılmış görünüyordu. Bence ona inanmaya başlamalısın. Geçmişte seni çok incittiğini biliyorum ama onu affedip affedemeyeceğine karar vermenin zamanı geldi. Çünkü eğer affedemezsen bu evlilikte kalmanın bir anlamı yok, ama affedebilirsen bence bu adam hayatının geri kalanında mutlu olman için elinden geleni yapacaktır."

Lisa o akşam Theresa için doğaçlama bir doğum günü yemeği düzenlemeye karar vererek Theresa'yla birlikte eve gitti. Ancak eve döndüklerinde ve Theresa Sandro'dan geç saate kadar çalışması gerektiğini söyleyen bir telefon aldığı anda, Lisa Theresa'ya zorbalıkla güzel bir elbise giydirdi, Rick'i aradı ve Theresa ile Lily'yi kendi deyimiyle "şık" bir restorana götüreceklerini söyledi.

Theresa'nın kutlama yapacak hali yoktu ve restorana vardıklarında ayaklarını sürükleyerek Rick'in beklediği girişe gitti. Smokin içinde oldukça şık görünüyordu ve o öğleden sonra yaptıkları alışverişte aldığı güzel gece elbiselerinden birini giyen Lisa'ya çok yakışmıştı.

Theresa, "Bakın çocuklar, bu çok fazla yaygara," diye itiraz etti. "Neden evime dönüp güzel bir akşam yemeği falan yemiyoruz?"

"Artık çok geç, günışığım, biz buradayız, o yüzden bununla başa çıkmak zorundasın." Rick sırtarak Theresa'nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra uzanıp Lily'nin çantasını ondan aldı. "Mutlu yıllar Theresa, büyüleyici görünüyorsun."

Diz hizasındaki ipek slip elbise biraz fazla dekolteydi ve şişmiş göğüslerini beğenisine göre biraz fazla şehvetli gösteriyordu. İçinde kendini biraz rahatsız hissediyordu ama Lisa, buz yeşili renginin saçlarına ve gözlerine çok yakıştığını söyleyerek bu elbiseyi seçmişti.

"Yani, rezervasyon yaptırmayı hiç düşündünüz mü?"

"Theresa, baban ve kocan böyleyken, istediğin restorana girmenin gerçekten bir sorun olacağını düşünüyor musun?" Lisa alay etti ve Theresa burnunu kırıstırarak konuyu kabul etti. Lisa kapıdan fırladı ve Rick kenara çekilerek Theresa'nın içeri girmesine izin verdi.

Şef garson gülümsedi ve soru sormadan onu içeri aldı. Şaşırان kız, kaşlarını çatarak onu takip etti. Onu çift camlı kapıdan geçirdi. Mekan tıklım tıklım doluydu ve nedense kimse oturmuyordu. Herkes ona bakmaya başladığında rahatsız bir şekilde kıvrandı, neler olup bittiğinden tam olarak emin değildi.

"*Sürpriz!*" Toplu bağırış karşısında neredeyse yerinden sıçrayacaktı ve sonunda odadaki yüzlerin çoğunu tanıdığını fark etti. Sürpriz Lily'yi korkutur diye o ana kadar odanın dışında duran Rick, Lily'nin yanına geldi.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı panik içinde.

"Bu sürpriz bir doğum günü partisi, seni aptal," diye takıldı ve kalabalığın içinde karısını bulmaya gitmeden önce yanağına bir öpücük daha bıraktı. İnsanlar etrafını sarmış, onu öpüyor ve elini sıkıyorlardı. Gabe Braddock'u ve Sandro'nun Cuma gecesi arkadaşlarının hepsini, sevgilileriyle birlikte tanıdı. Rick'in erkek kardeşi Bryce Palmer yanına gelip sırtını kabaca sıvazladı ve sert bir "doğum günün kutlu olsun" dedikten sonra gözden kayboldu. Adam kalabalıktan nefret ederdi. Bu sahnenin onun pek de hoşuna gitmediğini tahmin edebiliyordu ama adam buradaydı ve bu durum kafasını tamamen karıştırmıştı. O neden buradaydı, onlardan herhangi biri neden buradaydı? Lisa, Gabe Braddock ve diğerlerini davet edeceğini nereden *biliyordu ki*?

"Mutlu yıllar aşkım." Tanıdık bir çift güçlü kol belini sardı ve geniş bir göğse doğru geri çekildi. Sandro onun boynuna bir öpücük bıraktı. Kız onun kollarında döndü ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Bunu *sen mi* yaptın?" diye sordu inanamayarak. "Ama yapmadığını sanıyordum-"

"*Cara*," diye araya girdi sonsuz bir sabırla. "Ben aptal bir adam değilim, geçmişteki hatalarımı tekrarlayacak değildim. Seni seviyorum ve sana ne kadar çok sevdiğimi göstermek istedim."

"Bunu ne zamandır planlıyorsun?" diye sordu.

"Tanrım, babam ölmeden önce. Ben dönene kadar planlar askıya alındı, sonra Lily'nin doğumuyla biraz durdu ama yıllar boyunca doğum gününün ihmal edildiği ya da unutulduğu onca zamanı telafi etmek için özel bir şey yapmak istedim." Onun hem babasını hem de kendisini kastettiğini biliyordu ve bu jest karşısında çaresizce uygulandı.

"Teşekkür ederim." Gülümsedi ve onu öpmek için parmak uçlarında ayağa kalktı. Adam onun yüzünü kavradı ve açlıkla öptü.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi ona.

"Sen de hiç fena görünmüyorsun," dedi ve geri çekilerek onun özel dikim smokinini inceledi.

"Hey, siz ikiniz ayrılın." Küçük, samimi kozalarına küstah bir erkek sesi girdi ve ikisi de Gabriel Braddock'un gülümseyen yüzünü görmek için döndü. "Sandro, seni bu muhteşem şeyle her gördüğümde ellerin onun üzerinde oluyor. Zenginliği paylaş, kardeşim." Theresa'yı sıcak bir kucaklamayla sarmak için bir adım öne çıktı.

"Doğum günün kutlu olsun, güzelim. Seni özledik." Theresa, onunla aylar önce sadece bir kez karşılaştıklarını düşününce başlangıçta bu ifadenin doğruluğundan şüphe duydu ama adamın yüzündeki samimiyet, sözlerinde ciddi olduğuna inanmasına neden oldu.

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Diğer futbol gecelerinize hiç gelmediğim için üzgünüm."

"Sende zor Hamilelik, son derece anlaşılabilir bir durum,"

diye umursamaz bir el hareketiyle geçiştirdi. "Bu arada güzel kızınız için de tebrikler. Sandro haftalardır bize onun resimlerini gösterip duruyor. Onu kanlı canlı görmek güzel olacak. Küçük sevgilin nerede?" "Kuzenimin kocasında." Etrafına bakınıp Rick ve Lily'yi iş ortağı Vuyo ve kardeşi Bryce'a gösterirken gördü. Küçük gruba kısa süre sonra Bryce'ın iş ortağı Pierre de Coursey ve Pierre'in eşi Alice de katıldı. Hepsi uyuyan bebekle ilgileniyordu.

De Coursey ve Palmer kısa bir süre önce, okulunu bitirdikten sonra prestijli şirketleri DCP Jewellers'da bir yıllık staj teklif etmişlerdi.

üniversitede mücevher tasarımı kursu. Sandro portfolyosunun bir kopyasını erkeklere göndermiş ve onlar da onun "ham yeteneğinden" etkilenmişlerdi. Bu, Sandro'nun onu elinden geldiğince mutlu etme konusundaki kararlılığının bir başka örneğiydi. Tasarımcılığının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve kuyumculara onun adına başvuracak kadar ona inanmıştı. İlk başta bu bariz akraba kayırmacılığından rahatsız olmuştu ama hem Pierre hem de Bryce onun çalışmalarına gerçekten değer verdiklerine onu ikna etmişlerdi.

"Görünüşe göre ilgi istemiyor, o yüzden bu arada güzel annesini dans pistinde bir tur atmaya götüreceğim," dedi Gabriel ve diğer adam itiraz edemeden gülerek Theresa'yı Sandro'dan uzaklaştırdı ve onu hareketli bir müzik eşliğinde döndürdü.

Biri araya girmeden önce onu ancak iki dakika tutabilmişti ve ondan sonra Sandro nihayet onu sahiplenene kadar sonraki yarım saat boyunca partnerden partnere geçti.

"Kocanla flört etmek için biraz zaman ayırabilir misin, *Cara*?" diye sordu huysuzca ve *Cara* onun biraz kıskanç olduğunu anlayana kadar gözlerini kararsızca kırptırdı. Bu gerçek kendine olan güvenini artırdı ve yüzüne hoş bir gülümseme getirdi.

"Danslar arasında ayıracak birkaç dakikam var." Kadın bir süre düşündükten sonra başını salladı ve adam homurdanarak onu kendine yaklaştırıp başını omzuna yasladı. Birlikte yavaşça sallandılar ve adam kızın boynunu okşamaya başladı. Kadın içini çekti ve adamın sert bedeninde eriyerek onun sıcak, baharatlı kokusunun tadını çıkardı. Birbirlerine o kadar sarılmışlardı ki, bir ses arzu sisini delip geçene kadar yanlarında duran kimseyi fark etmediler.

"Sandro?" Başını kaldırıp Theresa'nın arkasında duran birine göz kırpmadan önce itiraz eden bir ses çıkardı. Yüzünün aydınlanışını ve hızlı bir İtalyanca konuşmaya başlamadan önce dudaklarında beliren gülümsemeyi izledi. Şaşkınlıkla onun kollarında döndü ve dondu kaldı.

"*Cara*, bu annem ve iki kız kardeşim. Seninle ve ailemizin son üyesiyle tanışmak için buraya geldiler. Anne, Isabella, Rosalie, bu da eşim Theresa." Dört kadın birbirlerine ihtiyatla baktılar, hiçbiri ne bekleyeceğinden emin değildi. Sonunda, muhteşem esmer üçlünden en genç olanı gülümseyerek öne çıktı. Theresa onun Rosalie olduğunu tahmin etti.

"Sonunda seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Theresa," dedi hafif aksanlı İngilizcesiyle ve Theresa'nın şaşkıın bakışları arasında ona sımsıcak sarıldı. "Ben Rosalie."

"Ben... tanıştığıma memnun oldum," diye çaresizce mırıldandı Theresa, gözleri umutsuzca Sandro'nunkileri arıyordu. Sandro endişeli görünüyordu ama Theresa'nın bakışlarıyla karşılaştığında güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Gelecek hafta gelmelerini bekliyordum ama dün gece geç saatlerde, tam da doğum günün için geldiler." Adamın gözlerindeki özrü görebiliyordu, sanki onların varlığının doğum günü partisinden aldığı zevki azaltacağından korkuyordu. Başını salladı, o kadar hafif bir hareket ki sadece o fark etti ve ona gülümsedi.

"O zaman iki kat harika bir sürpriz oldu." Yaşadığı şoku üzerinden attı ve küçük İtalyan güzeller grubuna gerçekten sıcak bir gülümseme armağan etti. Sandro'nun kız kardeşleri şimdiden çok sayıda spekülatif erkek bakışı almaya başlamıştı.

"Kızım Gabriella gelemedi. En büyük çocuğuyla ilgili bazı sorunlar yaşıyor," dedi Sandro'nun annesi. "Ve tabii ki kayınvalidem de seyahat etmek için çok yaşı. Ama ikisi de ellerinden geleni yapıyorlar." Theresa, video konferans sırasında bu iki kadının kendisine ne kadar düşmanca davrandığını hatırlayarak bundan şüphe duydu.

"Bayan De Lucci." Theresa uzanıp diğer kadının ellerini iki eliyle kavradı. "Kaybınız için çok üzgünüm ve cenazeye katılamadığım için de üzgünüm."

"Saçmalama Theresa," diye alay etti yaşı kadın, ani gözyaşlarını inatla kırıpıştırarak. "ok ağır hamileydin. O durumda seyahat etmek aptallık olurdu. Sen doğru olanı yaptın. Şimdi, şu benim torunum nerede? Fotoğraflarını gördüm elbette ama onunla tanışmaya hazırım." Ses tonundaki buyurganlık itaatsizliğe izin vermiyordu ve Sandro kızını aramak için onları terk etmeden önce neredeyse selam verdiğinde Theresa sırttı.

Sandro'nun onu korkutucu ailesiyle yalnız bıraktığını fark ettiğinde gerildi ve bundan sonra olacıklara karşı kendini hazırladı. Onu sevdikleri ya da kabul ettikleri gibi bir yanılsamaya kapılmamıştı, Sandro'nun iyiliği için iyi geçiniyormuş gibi yapacaklarını ama onun arkasından dönenlerin tamamen başka bir hikâye olacağını biliyordu.

Sandro'nun annesi "Sana bir özür borçluyum," diyerek onu şaşırttı ve Theresa zarif, yaşlı kadının yüzüne bakmaya cesaret etti. Kadın artık korkutucu görünmüyordu. Aslında yüzü tamamen yumuşamıştı ve Theresa şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Kocamla konuşmak için aradığınızda pek de... nazik değildim. Cenazeden sonra Sandro bize evliliğinizle ilgili gerçeği, hem kendisinin hem de babanızın size nasıl davrandığını anlattı, bu yüzden kocamla konuşmak istememekte tamamen haklı olduğunuzu biliyorum. Ama onunla görüşmeyi kabul ederek hepimizden daha büyük bir karakter derinliği gösterdin. Ölmek üzere olan bir adamı son birkaç saatinde çok mutlu ettiniz. Sandro ve ailemiz için feda ettikleri için çok endişeliydi ama sizinle konuşmak onu oldukça rahatlattı ve o gece hayata veda ettiğinde huzurluydu. Bunun için size teşekkür borçluyum."

"Onunla tanıştığımıza memnun oldum," diye cevap verdi Theresa, olayların bu şekilde gelişmesi karşısında biraz şaşırmıştı.

"Neredeyse iki yıl geç oldu ama ben de seninle tanıştığım için *çok* mutluyum Theresa." Kayınvalidesi onu hiç beklenmedik ve çok garip bir şekilde kucakladı. Theresa şaşkınlıkla karşılık verdi ve birkaç saniye sonra her iki kadın da aynı derecede telaşlı görünerek geri çekildi. Rosalie ve Isabella sırtıyordu. Rosalie Theresa'yı Isabella ile tanıştırdı ve diğer kadının çok az İngilizce bildiğini açıkladı.

Rosalie neşeyle, "Ama seninle tanışmak istedi," dedi. Theresa, Rosalie ile çok iyi anlaşacaklarını görebiliyordu. Diğer kadın saygısız bir kahkaha yumağıydı ve ikisi de Sandro'nun Lily'yi kucağına alıp döndüğünde, annesinin emrini yerine getirmek için neredeyse zıplayışına komplocu bir şekilde kıkırdıyorlardı. Bebek uyanıktı ve ağlıyordu, etrafını saran yabancı insan kalabalığından memnun değildi. Küçük yüzü ıslak ve buruşuktu ama teyzeleri ve büyükannesi hemen üzerine titremeye başladılar.

Sandro, Theresa'ya dönmeden önce Lily'yi bir süreliğine annesine teslim etti.

"İyi misin?" diye sordu sadece onun duyabileceği alçak bir sesle. Başını salladı ve ona güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Özür dilerim. Bu kadar erken gelmelerini beklemiyordum. Umarım sizin için partiyi mahvetmemişlerdir. Bu gecenin mükemmel olmasını istedim."

"Ve Şimdiye kadar mükemmele yakındı," diye onu temin etti. "Çok güzellerdi, Sandro. Hepsi de."

"İyi, çünkü seni üzecek bir Şey söyleselerdi onları İtalya'ya geri gönderirdim," dedi.

"Saçmalama. Onlar senin ailen."

"Karım her Şeyden üstündür," diye karşılık verdi ve kadın gözlerini devirdi.

"Lily'yi Őuradaki Öpücük Tugayı'ndan kurtarmaya gidiyorum. Muhtemelen acıkmıştır." Bunu yapmak için yanına gitti, Sandro'nun gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu hissederken adeta havada süzölüyordu. *EŞ her Şeyden üstün mü?* Bu kesinlikle hoşuna gitmişti.

Sonunda Theresa, Őarkılar, kocaman bir pasta ve düzinelerce uçan balonla tamamlanan hayalindeki doğum günü partisine kavuŐtu. Akşam daha mükemmel olamazdı. Ailesinin kendilerini otellerine götürecektaksiye bindiğinden emin olduktan sonra Őoförlerini arayıp gelip onları almasını istedi. Lily, personelin kendisi ve Rhys için sağladığı profesyonel bir dadı ile donatılmış sessiz bir odada yatağı yatırılmıştı. Anne ve babası onu aldıklarında Lily huzursuzca kıpırdandı ve ikisi de düzenli beslenme saatinin yaklaŐtığını bildiklerinden gerildiler.

"Çok yorgunum." Arabanın arka koltuğına rahatça yerleŐtiklerinde Theresa esnedi. Adam kolunu Theresa'nın omuzlarına dolamış, Theresa da başını adamın göğsüne yaslamıştı. Lily memnuniyetle onun göğsünü emiyordu ve her ikisi de Sandro'nun üzerinde uyuyakalmak tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Harika bir akşam geçirdim Sandro," diye mırıldandı uykulu bir sesle. "Bunu duyduğuma sevindim, *Cara*," diye fısıldadı Sandro onun saçlarına.

"Bütün o balonlar." Sesi soldu ve uykuya dalmadan önce duyduğu son Şey onun hoşgörölü kıkırdamasının sesiydi.

Theresa sabahın erken saatlerinde Sandro'nun yataktan çıktığını hissedince uyandı. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, yatağa nasıl girdiğinden emin değildi. Çırılçıplaktı ve soyunduğunu, hatta üst kata çıktığını bile hatırlamıyordu. Lily'nin bebek telsizinden ağladığını duyabiliyordu ve tam yataktan kalkacaktı ki Sandro'nun bebeğe mırıldanan yumuşak sesini duydu. Lily biraz sakinleşti ve Theresa, Sandro'nun bebeğe şarkı söylemesini dinlerken gülümsedi; Sandro'nun uykuda pürüzlüleşen sesi biraz akortsuzdu. Sandro'nun Lily'yi emzirmek için yatak odasına götürmekte olduğunu anlayınca başucundaki lambayı yakıp arkasındaki yastıkları ayarlayarak doğruldu. Birkaç dakika sonra, üzerinde beyaz bir boxer şorttan başka bir şey olmayan, üstü başı dağılmış bir halde görüldü. Onu yatakta doğrulup otururken görünce gülümsedi.

"Kızınız acıkmış." Başıyla telaşlanan bebeği işaret etti ve Theresa ona doğru uzandı. Theresa'nın yanına tırmanmak için yatağın etrafında dönmeden önce kıpırdanan kundağı nazikçe taşıdı. Theresa'nın bebeği beslemesini dikkatle izledi.

Theresa birkaç dakika sonra, "Eve geldiğimi hatırlamıyorum," diye fısıldadı.

"Evet, bitkin düşmüştün. Lily'yi yukarı çıkardım ve sonra senin için aşağı indim."

"Beni sen mi taşıdın? Sandro, ben bir ton ağırlığındayım..." "Pek sayılmaz," diye alay etti.

"Bu neden tamamen çıplak olduğumu açıklıyor."

"Bu kadar sıkı çalışmadan sonra bir ödülü hak ettiğimi düşündüm." Adam hınzırca sırıttı ve kadın gözlerini devirdi.

"Sandro, yarın yatak odamıza geri taşıyorum," dedi ona sessizce. Sandro önce bir şey söylemedi, onun yerine Lily'nin kapalı yumruklarından biriyle oynamak için uzandı. Lily'nin doğumundan beri düşündüğü bir şeydi bu. Zaten her geceyi onunla birlikte boş yatak odasında geçiriyordu, bu yüzden ayrı yatak odalarında ısrar etmek biraz tartışmalı bir konuydu. Ana yatak odası çok daha rahattı ve çocuk odasına daha yakındı.

"Bu iyi," dedi gözlerini emzirdiği bebekten ayırmadan. "Bunu duyduğuma sevindim, Theresa."

Garip bir sessizlik çöktü ve Theresa buna neyin sebep olduğundan emin değildi. Haberine verdiği yanıt en iyi ihtimalle ılıktı.

"Geri taşınmamı *istiyorsun*, değil mi?" diye sordu uzun bir sessizlikten sonra ve ona baktığında gözlerinde gördüğü öfke parıltısı karşısında şaşırdı.

"Elbette geri taşınmanı istiyorum Theresa. Ayrıca bana güvenmeni, beni affetmeni... beni *sevmeni* de istiyorum," diye homurdandı, aniden doğrulup yataktan kalktı ve tehditkâr bir kedi gibi, vahşi bir zarafet ve güçle odada dolaşmaya başladı. Theresa çaresiz bir hayranlıkla onu izledi.

"Artık ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum, Theresa," dedi sessizce, tedirgin ellerini saçlarında gezdirerek. "Yine de ne söylediğimin ya da ne yaptığının bir *önemi yok gibi*... Aramızda duygusal bir mesafe bırakmaya kararlısın. Fark etmediğimi mi sanıyorsun? Aptallığım yüzünden beni daha ne kadar cezalandıracaksın?"

"Seni cezalandırmaya çalışmıyorum." Adamın böyle düşünmesi onu dehşete düşürmüştü. "Gerçekten öyle değil. Ben sadece..." Ne diyeceğini bilemiyordu, çünkü şimdi düşününce, bilinçaltında onu cezalandırıp cezalandırmadığını merak ediyordu.

"Senin için bir şeyim var," diye mırıldandı. "Bu senin doğum günü hediyen. Sabah sana verecektim ama madem uyanıksın..." Aniden odadan çıktı ve birkaç dakika sonra elinde kalın bir zarfla geri döndü. Uyuyan bebeği ondan almak için uzandı ve zarfı kucağına bıraktı. Sandro kucağında Lily ile adım atmaya devam ederken, kadın uzun bir süre belirsiz bir şekilde zarfa baktı. Sonunda, tereddütle zarfa uzandı ve elinde evirip çevirdi. Ancak A4 boyutundaki zarfın sade kahverengi dış yüzeyi içeriğine dair hiçbir ipucu vermiyordu. Sandro'ya baktı ama o şimdi tavandan tabana pencerelerin önünde durmuş, muhtemelen fırtınalı şafak öncesi gökyüzüne bakıyordu.

"Seni ısırmaz." Adamın derin sesi onu ürküttü ve lambanın parıltısı nedeniyle adamın penceredeki yansımaları görebildiğini fark etti. Zarfı açmak için parmağını kapağının altından geçirdi ve içine uzanarak yasal görünümlü kalın bir kâğıt destesi çıkardı. En üstteki kâğıtta isimlerini görünce önce midesi bulandı ve kısa, korkunç bir an için adamın kendisine boşanma evraklarını tebliğ ettiğini düşündü. Sonra daha yakından baktı ve kaşlarını çattı.

"Sandro... ne yaptın sen?" diye fısıldadı şok içinde. "Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim... Yaptım." Omuz silkti, hâlâ camdaki yansımasını izliyordu. "Bu senin."

Ona üzüm bağıını vermişti. *Babasının* bağıını. "Ama o senin babanın."

"Ve o öldüğünde, benim oldu. Sanırım teknik olarak baban onu her an geri alabilir, ama bu bir jest, Theresa."

"Neden?" diye sordu çaresizce.

"Seninle birlikte olmak isteme nedenlerimden şüphe etmeni istemedim. Bunun artık aramızda kalmasını istemedim."

"Ama annen ve kız kardeşlerin..."

"Bunu biliyorlar ve çoğunlukla kararımı onaylıyorlar. Onaylamasalardı da bir şey fark etmezdi. Bu onlarla ilgili değil; bu bizimle ilgili. Benim bozduğum şeyi düzeltmekle ilgili." Yüzünü ona döndü ve yatağa doğru yürüdü. "Üzüm bağı *senin* Theresa, istemiyorsan yakıp kül edebilir ya da tapusunu Lily'ye devredebilirsin. Babana bir tepside geri verebilirsin. Benim için fark etmez. Benim için önemli olan tek şey sensin. Sen benim etrafında döndüğüm güneşimsin ve sensiz..." Sesi kesilince başını salladı.

"Sanırım bana Francesca'dan bahsetmenin zamanı geldi," dedi Theresa ve onun yanına oturmadan önce derin bir nefes aldı. Theresa uzandı ve Lily'yi ondan aldı. Neyse ki bebek huzur içinde uyumaya devam etti.

"Francesca..." Düşüncelerini toparlamaya çalışırken gözlerini kapattı. "Kendimi her zaman evlenirken hayal ettiğim türden bir kadın. Dengeli, sofistike, güzel... Tüm duygularını sıkı sıkıya saklıyor, bu da benim işime geliyordu çünkü dağınık duygusal sahnelerden hiç hoşlanmamıştım. Çıktık ve oldukça iyi anlaştık. Kendimi ona aşık sanıyordum. Aşkın çok temiz, klinik ve karmaşık olmayan bir versiyonuydu. Birbirimize çok uygun olduğumuzu düşünüyordum." Theresa ifadesini nötr tutmaya çalıştı ama onun diğer kadın hakkında bu şekilde konuşmasını dinlemek çok acı veriyordu. "Sonra babanla tanışmak için buraya geldim ve seni ilk kez gördüm. Sessiz güzelliğin beni hemen kendine çekti. Bunu sana hiç söylediğimi sanmıyorum. O ilk seferde gözlerimi senden alamadım ve seni öyle bir şiddetle arzuladım ki, bu beni şoke etti. Eğer aptal baban işleri oluruna bıraksaydı, eminim ki ellerimi senden uzak tutamazdım. Ama konuyu zorladığında, senden uzak durmamı garantileyecek tek şeyi yaptı. Ben yapmıyorum."

Ne yapacağının söylenmesinden *hoşlanmam, Cara*. Ve tam olarak istediğim şey olmana rağmen, çok sapkın bir şekilde seni uzak tuttum.

"Hayatımı ve gelecek planlarımı mahvettiğin için sana ve babana kızgındım. Evliliğimize, oğlun olur olmaz o lanet boşanmayı iki elimle tutmaya kararlı bir şekilde girdim. Ama işler karıştı... ve duygusallaştı. Seni uzak tutmak için çok uğraştım. Seni öpmeyi reddettim, başka kadınları istiyormuş gibi davrandım ve her zaman senden uzak duramadım. Seni ne kadar incittiğimi görebiliyordum ve..." Başını sallayıp göz temasını kesmeden önce onun doğru kelimeleri bulmakta zorlanmasını izledi. "İlk başta umursamadım. Bunun senin hak ettiğinden fazlası olmadığını düşündüm. Ama sen uzaklaştıkça ve içine kapandıkça, ben de sana karşı daha fazla hüsrana uğradım. Kendime bunun senin acı çektiğini *görmek* istediğim için olduğunu söyledim, ama ciddi bir şekilde düşündüğümde, bunun bundan daha derin olduğunu biliyordum. Senin ilgini çekememekten nefret ediyordum. İlk evlendiğimizde beni ilgi yağmuruna tutmuştun. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordun ama her zaman çok kararlı bir şekilde şefkatli ve sevgi doluydun. O şefkatin ve *güvenin* gözlerinden kaybolduğunu görmek... tahmin ettiğimden çok daha zordu."

Ayağa kalktı ve tekrar yürümeye başladı. Theresa onun odada agresif bir şekilde dolaşmasını izledi ve söylediği her kelimeyle kalbinin etrafındaki buzların eridiğini hissetti. Ona karşı acımasızca dürüst davranıyordu, bazı sözleri çirkin ve inciticiydi, bazıları ise Theresa'nın yüreğini hoplatıyordu.

"İtalya'ya her döndüğümde Francesca'yla vakit geçirdim," diye kabaca itiraf etti, volta atmayı aniden bırakıp yoğun bakışlarını Francesca'ya dikti. "Ona *hiç* dokunmadım. Bunu bilmeni isterim. Cinsel anlamda değil. Hiç istemedim. Annem ve kız kardeşlerim onun ve bizim ailemizle küçük buluşmalar ayarlayıp durdular; bizi sık sık bir araya getirmeye çalıştılar. Onun arkadaşlığını çok nadiren aradım. Onu partilerde ve aile toplantılarında görüyordum ama başka hiçbir zaman onunla iletişime geçme ihtiyacı hissetmiyordum. Ben ülke dışındayken sen hiç aklımdan çıkmadın. Kendimi ne yaptığını, kiminle olduğunu, mutlu olup olmadığını... beni özleyip özlemediğini merak ederken buldum." Boğazını bilinçli bir şekilde temizledi. "Beni özlemeni *gerçekten* istedim Theresa. Kendime bunun, ne yaptığımı merak ederek daha fazla acı çekeceğin için olduğunu söyledim..."

"Ne şaka ama! Beni özlemeni istedim çünkü ben seni özledim. Evi birkaç kez aradığımda o kadar mesafeliydin ki aklım başımdan gitti. Uzaktayken tek düşünebildiğim sana geri dönmekti. Seni tekrar çıplak olarak altıma aldığımda sana yapacağım şeylerin hayalini kurdum. Yoksa o gezilerden sonra eve döndüğümde neden hep bu kadar azgın olduğumu sanıyorsun?" Theresa özellikle unutulmaz bir eve dönüşünü hatırlarken kızardı; Sandro bir Cuma günü dönmüş ve Pazartesi sabahına kadar yataktan çıkmasına izin vermemişti. Adam doymak bilmiyordu.

"Boşanmak istediğini söylediğin o sabah." Başını iki yana salladı. "Beni çok şaşırttın. O ana kadar çok pasif ve durumu kabullenmiştin."

"Tam bir paspas mı demek istiyorsun?" diye sertçe ekledi.

"Senin asla bir paspas olduğunu düşünmüyorum Theresa. Bence kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyordun ve sonunda artık bunu yapamadığında bana gerçekte kim olduğunu gösterdin. Daha önce senden etkilenmişim, ama gerçek seni görmeye başladığımda, sana çok hızlı ve sert bir şekilde aşık oldum. Babanın hastalıklı düzeni hakkında hiçbir şey bilmediğini öğrendiğimde dehşete düştüm. Sana yaptıklarından, onun hataları yüzünden acı çekmene neden olduğumdan nefret ettim. Bunu telafi etmeye çalıştım, ancak o zamana kadar beni açıkça hor gördün ve iyi bir nedenin vardı. Seni tanımak istedim, gerçek bir evliliğimiz olsun istedim ama sen benimle hiçbir şey yapmak istemediğinde ısrar ettin... ve Theresa, eğer sana davranış şeklimden dolayı intikam almak istediysen, yaptığım ya da söylediğim hiçbir şeyin bana karşı hissettiklerinde bir fark yaratmadığını hissettiğinde bunu fazlasıyla aldın.

"Ve sonra bana hamile olduğunu söylediğinde." Yatağın üzerine diz çöktü ve gözlerini onunkilere kaldırmadan önce uyuyan bebeklerinin yüzüne baktı. "Birdenbire evde saatli bir bomba varmış gibi hissettim. Beni tekrar sevmeni sağlamak için dünya kadar zamanım yoktu; sadece birkaç ayım vardı. Başlangıçta her şeyden çok istediğim tek şey şimdi boğazımda bir ilmektir ve her geçen gün daha da sıkılıyordu. Bebeği her şeyimle seviyordum ama ondan da korkuyordum çünkü eninde sonunda seni benden alacağından dehşete düşmüştüm. Beni hamilelikten dışlamayı istemedim; sana sağlam bir aile birimi olarak hareket edersek nasıl olabileceğimizi göstermek istedim, ama sen bir erkek çocuk sahibi olmayı o kadar iç karartıcı bir şekilde saplantı haline getirmiştin ki, bu sürekli bir

etin bir mücadele. Bir kız için dua etmeye başladım çünkü bir kızın bana daha fazla zaman kazandıracasını biliyordum. Bir kız seni benimle daha uzun süre tutacaktı; ayrıca babanın saçma sözleşmesinin artık benim için hiçbir şey ifade etmediğini sana ilk ve son kez kanıtlayacaktı. Evliliğimizin sonsuza dek sürmesini istediğimi."

Sonunda söyleyecek sözü kalmamış gibiydi, derin bir nefes aldı ve titreyerek verdi. Gözleri umutsuzca onunkileri aradı ama o, içinde kabaran neşeye rağmen ifadesini nötr tuttu. Bu savunmasız ve çıplak tutku beklediğİ şeydi. Sonunda onun için ruhunu ortaya koymuştu ve bu neredeyse göz kamaştırıcı derecede güzeldi.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Yani evliliğimizin sonsuza dek sürmesini mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Ve bebeğimizi seviyorsun?" "Evet, tabii ki."

"Ve sen beni seviyorsun?" Bu farkındalığın büyüklüğü karşısında sesi biraz titredi.

"Tanrım, *evet!*"

"Güzel."

"Sadece iyi mi?" diye sordu inanamayarak.

"Peki, benden başka ne istiyorsun?" diye masumca sordu ve adam hırladı. Kadın bu vahşi sese güldü ve boştaki elini uzatıp adamın gergin çenesini kavradı. "Sandro, seni muhteşem aptal... Seni sevmekten *asla* vazgeemedim. Sadece bunu senden saklamakta çok daha başarılı oldum. Tekrar incinmekten çok korkuyordum."

"Seni bir daha asla incitmeyeceğim," diye söz verdi şiddetle.

"Tutamayacağın sözler verme Alessandro," diye uyardı. "Tamam, seni istemeden de olsa bir daha incitmemek için elimden *geleni* yapacağım."

dikkatle yeniden ifade etti ve gülümsedi, evliliklerinin başlangıcında ona yağdırdığı o eski şefkatli glmsemi. Sandro'nun bu manzara karşısında nefesinin kesildiğini duydu.

"ok daha iyi," diye onayladı ve adam tekrar hırladı. Bu seferki ses bir uyarıdan çok seksi bir mırıldıydı. Hem onu hem de Lily'yi sert bir şekilde kucakladı, ama Lily tiz bir itiraz sesi çıkarınca, isteksizce gitmelerine izin verdi.

"Seni tüm kalbimle seviyorum Theresa ve seninle evlenmek istiyorum," dedi adam boğuk bir sesle ve Theresa irkildi.

"Ben de seni seviyorum Sandro, ama son kontrol ettiğimde zaten evliydik."

"Sana sahip olman gereken düğünü vermek istiyorum, *Cara*. Yeminlerimi tekrar etmek ve tüm kalbimle söylemek istiyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin Sandro." Başını iki yana salladı. "Beni sevdiğini biliyorum. Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin."

"Bunu yapmak zorunda değilim Theresa, ama yapmak *istiyorum*. Ailemin, kalbimi ellerinde tutan kadınla evlendiğimi görmesini istiyorum. Lütfen benimle tekrar evlen Theresa ve beni dünyanın en mutlu erkeği yap."

Bir kolunu onun boynuna doladı ve uzun bir öpücük için başını aşağı çekti.

"Evet. Tüm kalbimle evet, Sandro."

E PİL OĞUE

Teylöl ayının son bahar gününde hava mükemmeldi. Güneş parlıyordu ve gökyüzü mavinin muhteşem bir tonundaydı. mükemmelliğini bozan tek bir bulut bile yoktu. Yaylı çalgılar dörtlüsü "Gelin Marşı "nı çaldı ve güzel bahçedeki ferforje sandalyelerde oturan küçük insan topluluğu hep birlikte dönerek gelini görmek için boyunlarını büktü.

Theresa çiçeklerle bezeli kırmızı halıda ilerlerken nedimesinin koluna yapışmıştı. Gözleri, gül çiçeğinin altında duran ve ellerini önünde ciddiyetle kavuşturmuş olan uzun boylu adama takılmıştı. Ona doğru yürürken gözleri onu yutuyordu. Sade siyah takım elbisesi içinde muhteşem görünüyordu. Saçları kafa derisine yakın kesilmişti ve daha da yaklaştığında, o sabah tıraş olurken çenesini kestiği yeri görebiliyordu. Fildişi rengi şifon slip elbisesinin hafif boncuklu yakasından, düşük beline ve ayak bileğine kadar uzanan dökümlü eteğine bakarken yüzündeki takdir ifadesini görebiliyordu. Pırıl pırıl saçlarının tepesinde beyaz güllerden oluşan sade bir taç vardı ve ellerinde kremi beyaz güllerden oluşan aynı derecede sade bir buket tutuyordu.

Yanına geldi ve nedimesi Lisa, Sandro'ya gelininin ince sağ elini uzattı. Sandro karısının kuzenine gülümsedi ve dikkatini güzel gelinine odaklamadan önce yanağına minnettar bir öpücük bıraktı. Theresa elindeki buketi Lisa'ya uzattı ve o da geri çekilerek Sandro'nun sağdııcı Gabriel Braddock'un yanında durdu. Theresa'nın gözleri sadece, onu gördüğünde kesinlikle afallayan kocasındaydı.

"Görünüyorsun..." Başını iki yana salladı. "Söyleyecek söz yok, *Cara*.

Güzel kelimesi seni tanımlamaya yetmez."

Boştaki elini adamın çenesine götürdü ve gözlerine yansıyan dünyanın tüm sevgisiyle şefkatle tenini okşadı. Papaz boğazını temizledi ve birbirlerinden ayrıldılar. Theresa zarif büyükannesinin kucağında oturan on aylık kızına hızlı bir bakış attı. Theresa, üçü de orada bulunan kayınvalidesine ve Sandro'nun kız kardeşlerine gülümsedi. Gülümseyen Rick, kucağında uyuyan Rhys ile Isabella De Lucci'nin yanında oturuyordu. Babası da ortaya çıkmış ve De Luccis'lerin arkasındaki sırada oturuyordu. Sandro'yla araları hâlâ çok gergindi ama Sandro'yu sözleşmelerinden istemeye istemeye azat etmiş ve Theresa'nın mülkiyetine itiraz etmeyeceğini söyleyerek bağı geri almaya çalışmamıştı. Theresa hâlâ tartışmalı araziye ne yapacağına karar verememişti ama Lily'ye devretmeye sıcak bakıyordu. Theresa sık sık Lily'yi Jackson'ı ziyarete götürüyordu ve Jackson kızına karşı hâlâ soğuk olsa da, Lily'yi kendi huysuz tarzıyla seviyor ve onu çok şımartıyordu. Theresa onu düğüne davet etmişti ama gelmesini hiç beklemiyordu ve şimdi ona doğru küçük, minnettar bir gülümseme gönderdi ve o da onaylamak için hafifçe başını salladı.

Dikkatini tekrar damadına çevirdi; bu güçlü, güzel adam onun tüm dünyasıydı ve onu içindeki her şeyle seviyordu, onun da kendisi için aynı şekilde hissettiğinden emindi. O anda hayatı bundan daha mükemmel olamazdı. Papaz gülümsedi ve konuşmaya başladı.

"Alessandro ve Theresa kendi yeminlerini yazmayı tercih ettiler. Alessandro, sen başlamak ister misin?" Sandro güzel karısına gülümsedi ve duygudan titreyen bir sesle, yeni mantrası haline gelen beş kelimeyle söze başladı.

"Theresa, hayatımın aşkı..."

YAZAR HAKKINDA

Natasha Anders Cape Town, Güney Afrika'da doğdu. Son dokuz yılını Japonya'nın Niigata kenti n d e İngilizce Öğretmen Yardımcısı olarak çalışarak geçirdi ve burada efsanevi bir karaoke divası haline geldi. Natasha şu anda Cape Town'da, dairesini kendisiyle paylaşma nezaketini gösteren huysuz ve inatçı muhabbet kuşu Sir Oliver Spencer ile birlikte yaşıyor. Lütfen onunla (veya Oliver ile) Twitter üzerinden iletişime geçmekten çekinmeyin

[@satyne1](https://twitter.com/satyne1).